

ANECDOTA DELPHICA.

13453.

ANECDOTA DELPHICA

EDIDIT

ERNESTUS CURTIUS

ACCEDUNT TABULAE DUAE DELPHICAE.

Plistum vides, Crissaea rura, Locridem, — Parnassia saxa cum sepulcris Delphicis.

BEROLINI

IMPENSIS GUILIELMI BESSER

MDCCCXLIII.

TYPIS ACADEMICIS.

PIAE · RECORDATIONI ·
CAROLI · ODOFREDI · MUELLERI

ΓΕΡΑΣΕΣΤΙΘΑΝΟΝΤΟΣ

CONSPECTUS ARGUMENTI.

Prolegomena de topographia Delphica atque titulorum Delphicorum ratione	p. 1
Caput I. De manumissione sacra Delphica praemissa quaestione de manumissione Graecorum universa et profana et sacra	10
Caput II. De decretis Amphictyonicis	47
Caput III. De decretis civitatis Delphicae	51
Caput IV. Tituli Delphici minusculis scripti, emendati, illustrati	56
Accedunt 1) Papyrus Aegyptiacus de manumissione explicitus	87
2) Disputatio de dialecto Delphica	89
3) Nomenclator Delphicus	92
4) Explicatio tabularum cum catalogo lapidum	96
Addenda et Corrigenda	100
Index rerum et verborum	102
Tabulae lapidum inscriptorum.	
Tabulae duae Delphicae.	

PROLEGOMENA.

Accurata locorum Graecorum scientia atque cognitio, quae quam con-
iuncta sit cum universa antiquitatis Graecae disciplina, nemini hodie dubium
est, quum omni ex parte his ultimis lustris magnopere aucta et amplifi-
cata sit, nullus tamen inter illustriores Graeciae locos tam diu fere in-
cognitus latuit et tam subito his ipsis diebus ex tenebris quibus circum-
fusus erat emersit quam clarissimus ille Graeciae umbilicus. Primus,
qui renascentibus per Italiam litteris Delphorum reliquias invisit sacram-
que Apollinis sedem non omnino evanuisse aequales docuit, fuit *Cyriacus*
Anconitanus (A.D. 1436.), cuius fides quantumvis iniuria saepe videatur
addubitata esse (B. C. I. Gr. praef. IX et alibi), omnes tamen, qui eius iti-
nerarii fragmenta pervolverunt, ad cognoscendum ipsum locorum situm
atque naturam fere nullum inde fructum percipi posse fatebuntur. Ete-
nim praeter litterarum ductus, quos ex antiquis marmoribus imitari stu-
duit, cetera omnia, quae protulit et scribendo et delineando, ea levitate
et negligentia confecta sunt, ut errare mihi videantur quicumque aliquam
iis auctoritatem tribuant. Delphorum ille affert tria aedificia, falsis om-
nia nominibus appellata, hippodromum pro stadio, amphitheatrum pro the-
atro, rotundum denique Apollinis templum, ut videtur, pro exedra qua-
dam, quae nunc evanuit. Cf. lemmata Böckhii ad titt. 1693 et 94. Ce-
terum Cyriacus quantamcunque aequalium admirationem movit, exemplo
suo non effecisse videtur, ut locos illos, quorum antiquitates temporum
superstites primus significavit, accuratius alii inquisituri adirent; neque enim
ante saeculum decimum septimum, quo medio Angli illuc commeare ince-
perunt, quidquam quod memoratu dignum esset, in hoc genere susceptum
fuisse audimus. Atque tum quoque *Athenae* fere solae omnium studia
adeo consumebant, ut ad cognoscendas ceteras provincias Graecas fere
nulla ex itineribus illis prodiret utilitas. Sed nominandi sunt hoc loco
duumviri, de hac disciplina optime meriti Sponius et Whelerus (A.D. 1676.),

Historia
topographiae
Delphicae.

quorum libris primam accuratiorem locorum Graecorum descriptionem Europa cultior debet et qui post illos toto fere saeculo interlapso eadem itinera aggressus est, Rich. Chandlerus. Sponius postquam Salonae i. e. Amphissae (adeo omnis locorum scientia rursus perierat) Delphorum rudera frustra quaesivit, veram Apollinis arcem ab occidente ascendit, S. Eliae ecclesiam in ipsius templi Pythii locum successisse censuit, Castaliae vero et gymnasii locos recte vidit. Accuratius Delphos perlustravit Chandlerus (A. D. 1765.), de area templi iam rectius iudicavit, ad S. Eliam nonnulla, quae nunc evanuerunt, antiquitatis rudera descripsit, sepulcra saxis incisa indicavit, inscriptiones, quas templi parietibus inscriptas putabat, non paucas edidit. Qui sequuti sunt, Clarkius, Dodwellius, Gellius ad illustrandas Delphorum antiquitates non multum novi attulerunt, nisi quod nonnulla accuratius descripserunt, templi quaedam fragmenta invenerunt, titulorum plures ediderunt. Gellius etiam thesaurorum Delphicorum unum se vidisse ait (v. itin. p. 183: Below the village is a circular edifice probably a treasury 23 feet in diameter). *Leakius* V. C. qui indefesso studio totam Graeciam peragravit, etiam Delphorum descriptionem exhibuit bonae frugis plenam; veterum scriptorum locos, qui huc pertinent, congestos ad explicandum Delphorum situm diligenter adhibuit, totius convallis denique delineationem proposuit priori cuique omnino praeferendam. Non pauca tamen viri clarissimi, qui parum temporis illic commorabatur, acumen fugerunt; in his templi ac fontium situs. *Rossius*, qui post illum maximam in his litteris laudem sibi comparavit, praeter ea, quae ad tit. Delphicos in Inscr. ined. fasciculo I. p. 67 sq. a se editos monuit de his locis nullibi uberius exposuit. *Thierschius* denique ad illustrandum Delphorum situm peculiarem disputationem instituit (editam in actis acad. Monacensis 1840), severior ille in castigandis aliorum erroribus quam in vitandis suis cautior.

Sed iam antequam hic Thierschii libellus ederetur, anno 1838 *Ulrichsius* Bremanus, professor nunc Atheniensis, qui iam superiore anno Delphos inviserat, per complures hebdomades sedem suam ad Parnassi radices collocavit atque omni qua opus erat doctrina instructus Delphos cum vicinia tam accurate pervestigavit, ut tunc primum topographia Delphica, quae hoc nomine digna esset, existeret. Quaestionum Delphicarum, quas instituit, summam continet liber, quem Bremae 1840 edidit ita inscriptum: *Reisen und Forschungen in Griechenland von H. N. Ulrichs.*

Vol. I. Eodem fere tempore factum est, ut rex Graeciae et qui sub eo rebus publicis administrandis praesunt, praeclarum consilium inirent, ut si fieri posset, vico Castritarum in vicinum locum translato, totum Dei delubrum quod subesset, detegeretur. Quod consilium nunc quidem rursus abiectum est, sed aliquem fructum bonis litteris reliquit. Architectus enim Germanus Laurent tunc Delphos missus est, ut totum locum accurate emetiretur; cuius opera factum est, ut Delphorum tabulam egregie delineatam, quam libro suo addidit Ulrichsius, acciperemus et quaecunque hic invenerat, et comprobarentur et complerentur. Hoc modo contigit, ut nunc, si unas Athenas exceperis, nullus Graeciae locus melius cognitus sit quam Delphi. Hoc loco quum non id agamus, ut topographiam Delphicam componamus, tantummodo pauca quaedam, quibus ad intelligenda ea, quae sequuntur, opus est, praefati eos qui accuratius doceri voluerint, ad librum Ulrichsii delegamus.

Inter duas praealtas rupes obtuso fere angulo coeuntes Delphi ita quasi pendent, ut meridiem versus ad Plistum pateant, ab occidente vero et oriente prominentibus saxis ita secludantur, ut unus tantum et angustus ab oriente aditus detur, ab occidente duo, quos castello olim obstruxit Philomelus. Delubrum Apollinis Phaetriadibus proxime suberat, ita ut a Plisto atque ex oppido Delphorum per multos quasi gradus ad Dei sedem escenderetur. Fontes Delphorum sunt tres, qui a radicibus saxorum ad Plistum defluunt, infima Castalia, ex intimo Phaetriadum recessu proruens, summa Delphusa sacro peribolo imminens, qui fons quum pro Cassotide haberetur, omnia mirifice confusa erant; Cassotis denique (ἡ βρύσις τοῦ ἁγίου Νικολάου) dimidio stadio inferior, in ipso τεμένει sita est totius regionis sacrae quasi centrum. Etenim qui fonti proxime supereminet, muri antiqui ad leschen pertinent; occidentem versus triginta vix pedibus distant maximi theatri rudera; sub fonte denique celeberrimi laureti una progenies superest; hinc in ipsius templi aream descendis, Castritarum nunc tuguriis obrutam; meridionalium vero graduum (ἡ μεσημβρινὴ κρηπὶς τοῦ νεώ, Plut. de Pyth. Or.2) unus — isque medius puto — prominet, ut de situ templi non possit dubitari. Meridionali illi gradui, si quadraginta fere pedes recta regione descendere pergis, murus subest polygonius, templo sustinendo inserviens; ducentis fere pedibus infra alter murus, superiore aliquanto solidior (unde τὸ Ἑλληνικὸν dictus) qui Delphos sacros et profanos separat et undique olim sacra Apollinis aedificia

Brevis
locorum
descriptio.

cinxit. His monitis ea, quae de titulis nostris Delphicis exponenda sunt, melius intelligentur.

Iter
Mülleri
Delphicum.

Iam tertius hic annus currit, postquam Idibus Iuliis cum *Müllero* B. M., Doride relicta, e campo Crissaeo ad Delphorum sedem escendimus. Müllerus qui aliquot dies illic commorari et paullo accuratius illuc inquirere iam dudum constituerat, de loco, ubi cum maximo eventu fodi posset, nobiscum disserebat. Illud quidem, quod omnes maxime cupiebamus, ut in mediis templi ruderibus fodientes videremus, num forte in ipsum adytum tripodisque celeberrimum locum incideremus, propter domus areae superstructas non permissum erat. Dubitavimus igitur, utrum extra Apollinis fines in Minervae Pronaeae vicinia, ubi et statuae et templi rotundi fragmenta marmorea reppererat Laurentius, fodiendo inquireremus, an sub templo Apollinis muros substructos detegendos et examinandos curaremus. Hoc alterum postremo placuit. Elegimus murum polygonium, inter meridionalem templi gradum et ipsum templi septum (τὸ Ἑλληνικόν) aequali tractu situm, cuius muri minima pars eaque litteris tecta conspiciabatur; cetera humo rudibusque obruta latebant, ut vix summi muri quidquam promineret. Expectans igitur Müllerus fore ut totum murum titulis aequaliter tectum reperiret, hortulorum, qui muro adiacebant, tantum coemit, ut fossa quatuor pedes lata muro praeduci posset. Quam fossam ab occidente orientem versus pedes fere xxxii duximus, donec ad angulum ventum est, ubi murus septentrionem versus deflectitur, orientalem templi partem fulturus; qua quantum extensus fuerit, non exploratum est. Titulorum spes non fefellit. Totius muri inscripti speciem atque rationem tabella II annexa melius quam verbosa descriptio in conspectu ponet.

Murus
polygonius
detectus ac
descriptus.

Iamque titulos recens inventos describendi operam inter nos partiti sumus; ipse Müllerus infracta valetudine laborem taedii plenum nimio studio subiit. Quae sequuta sunt quis ignorat? Mox vires labori non sufficere intellexit, invitus destitit, postquam in ipsis titulis scribendis occupatum plus semel animus reliquit. Sic factum est, quum etiam Schöllius febre correptus minus quam cuperet describendis titulis operae navare posset, ut plurimos ego, quem complurium annorum consuetudo contra calores Graecos duraverat, titulos transcriberem. Sed acerbissima calamitate quam nunquam non lugebunt Musae Graecae accidit, ut non scribendi, sed etiam edendi cura in me transierit; defuncto enim praeceptore

carissimo quum nostrum maxime esset videre, ne omnis itineris fructus periret, haec quasi sollemnia pietatis ita obeunda putavimus, ut Schöllius de variis artis monumentis per Graeciam obviis ex suis et Mülleri schedis exponeret, ego hanc Delphicam messem in publicos usus vertendam susciperem. Quod munus susceptum ne viribus diffusus vel defugerem plane vel ex die in diem differrem, hoc unum me commovit, quod ea, quibus extrema ante obitum studia impenderat vir immortalis, diutius sine fructu in scriniis latere indigne ferebam. Ipsum vero ad edendos atque explicandos titulos Delphicos nihil relinquere potuisse ex narratione, quam praemisimus atque uberius alibi exposuimus (Bull. Rom 1840 m. Aug. cf. quae ex epistolis meis contulit Fridericus Bluhme V. Cl. in Eph. litter. Halensi 1840 p. 374 sqq.) facile intelligetur. Prodeant igitur mea qualicunque cura politi atque expliciti tituli Delphici, quos omnibus viris doctis et Graecarum litterarum amantibus quasi testamento legavit Carolus Odofredus Müllerus.

Post Athenas Atticas nullus Graeciae locus lapidum inscriptorum copia cum Delphis comparari potest. In thesauro Böckhiano titt. Delphici sunt 1687-1724 (quibus ex iis, qui antiquitatis causa praemissi sunt, addendus est tit. 25). Numerum auxerunt Rossius (Inscr. Gr. ined. fasc. I. 1834) titt. 67-72, Leakius (North. Greece 1835. Tom. II. p. 637) 6-13, quorum duodecimus nihil est nisi tituli Böckhiani 1690 fragmentum; Thierschius l. l. 1-4, quartum melius et plenius ap. B. ex apographo Dodwelliano exstare non videns; Ulrichsius denique titulos ineditos libro suo hic illic admiscuit, sicut pag. 43, 5; 67, 20; 115, 36.

Qui tituli omnes partim intra sacros templi Pythii fines, partim extra reperti sunt. Inter profanos referendi sunt titt. 1687, 1698, 1721, 1723 (duo sepulcrales), qui tituli ex monasterio Deiparae, quod in *gymnasii* locum successit, prodierunt (Paus. X, 8, 5). Ad portam Hadis vivo saxo insculptam prope viam Daulidensem (Ulr. p. 45) pertinere videtur epigramma apud B. 1722. Prope synedrii denique rudera, quibus innitur S. Elias, Ulrichsius reperit nuper senatus Romani decretum p. 115; eodem pertinet tit. nunc Oxoniensis 1692.

Sed longe maior pars intra templi fines reperta est ex notissima illa Graecorum consuetudine, qua titulos publica auctoritate perscriptos

Titulorum
Delphicorum
conspetus.

Tituli
profani.

Tituli
sacri.

aut in ipsis templi partibus (cf. Böckhii lemma ad tit. 2350 adnot. ad 2161. Fr. Elem. 314) aut in vicinia templorum proponebant, ut et sanctitate loci ab omni damno defenderentur et facillime omnibus, quorum interesset, exhiberi possent; qua de re conferri potest, quod additur in tit. Thasio 2161 ἀναγράφαι δὲ τὸ ψήφισμα ἐπὶ τὸ τῆς Ἀθηναίης ἱερὸν, ἵνα ἂν ἀποδείξωσιν οἱ ἄρχοντες. Ipsius templi Apollinis lapides inscripti fuerunt quidem, ut patet e tit. C. I. 1711, B, 4 ("sententia hieromnemonum in latere aedis inscripta") sed nulli reperti sunt praeter titt. Leakianos (Tr. in N. Gr. Vol. II, p. 637, titt. 6-9) ex uno lapide descriptos, quem lapidem ad ipsam Apollinis aedem pertinuisse ex ipso titulo primo patet: ἀναγράφαι ἐν τῷ νεῷ τοῦ Ἀπόλλωνος; plurimi vero apparuerunt in locis, quae proxime adiacent, sicut in *theatro*, cuius murus meridionalis, qua orientem solem spectat, titulis refertus est, quorum Cyriacus, Clarkius, Chandlerus tredecim transcripserunt in C. I. 1699, 1700, 1702-7, 1709-10, 1720 et probabiliter 1695. Chandlerus quidem illo muro templum Apollineum includi putabat, sed verum docuit iam Böckhius ex verbis tituli 1710: τίθεμαι τὴν ὠνὴν ἐγχαράξασα εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος εἰς θέατρον; iisdem verbis luculenter refutatur Thierschius, qui Pausaniae verba (X, 33 init.) τοῦ περιβόλου τοῦ ἱεροῦ θέατρον ἔχεται male interpretatus theatrum sacro septo exclusit p. 60. Nimirum theatrum ab occasu septo contiguum erat idemque murus fortasse et theatri et περιβόλου erat (theatra eiusmodi moenibus aut urbium aut templorum inserta non rara fuerunt, e. c. Thoric). Vidimus litteratum illum theatri murum cui Castritarum tuguria adhaerent fumo obductum, ut litterae fere omnes evanuerint. Initia legimus titt. 1699, 1705, aliud ut videtur ineditum Ἀρχοντος Καλλίου μηνὸς Ἑρα[τ]ίου. Ibidem diu sed frustra quaesivimus bilinguem illum de finibus regundis lapidem (C. I. 1711), cuius ut novum apographum fieret magnopere optandum erat.

Praeterea aliud affertur aedificium titulis inscriptum, rotundum illud mediumque inter vicum et Castaliam situm, cuius nunc vestigia nulla apparent; quare non certus sum extra intrane templi fines fuerit. Dodw. itin. I, 182 exedram fuisse ait, uno latere inscriptam eandemque videtur Cyriacus pro templo Apollinis habuisse, quare etiam tit. 1693 ibidem inscriptum fuisse iudicabimus.

In basi statuae est tit. 1716 a Clarkio accurate descriptus, quam nos extra templi fines iacentem vidimus; eundem nunc inter Amorginos

lapides non recte repetivisse videtur Rossius (Fasc. II, t. 134). Praeterea ex epigrammatum statuis subscriptorum multitudine supersunt 1713-15, 1717-19, titulus metricus ap. Ulr. p. 43. 5, cuius priora disticha legi non potuerunt; tertium et quartum ita legit Ulr.

πεζοὶ δ' ἱππῆες τε γέρας θέσαν οὓς προέηκεν
 δᾶμος ὁ Βοιωτῶν τοῦδε μεθ' ἀγεμόνος
 ῥυσαμένους Ὀπότεντα, βαρύν δ' ἀπὸ δεσμὸν ἐλόντες
 φρουρᾶς Λοκροῖσιν τεύξαν ἑλευθερίαν.

Quum nos Delphos venimus, lapidem barbara manu fractum vidimus, ut tantum fines singulorum versuum legerentur.

Alii denique tituli quo pertinuerint, accurate definiri nequit ut 1689, 90 atque titt. Leakiani 6-13.

Murus unde nostrae inscriptiones petitae sunt, novissimo demum Murus
templo
substructus. tempore inter aedificia extruenda detectus, apud Thierschium primum commemoratur, qui quantum tunc muri conspici poterat, vidit atque tres inde titulos transcripsit. De eodem dixit Ulr. p. 38. Murum titulis inscriptum esse, non lapidibus inscriptis murum exstructum et lapidum habitus et titulorum ratio clarissime docet; namque et titulorum versus saepissime iuncturas lapidum transcurrunt et cellulas vides duas in eodem muro ad recipienda donaria factas. Alibi prope templa celebriora, in quorum vicinia titulorum multitudo constituenda erat, ipsorum lapidum quoddam septum sive vallum exstruebant sicut Athenis (ἐν ἀκροπόλει πρὸς τῇ Θεῷ cf. Fr. El. p. 315. C. I. p. 178 B. Urk. d. Att. Seew. p. 1. Keilii Anal. p. 14). Delphis ad hunc usum murus non faciendus sed propter locorum naturam, qualem supra significavimus, iam dudum factus erat. Eundem posteaquam nos detectum atque descriptum reliquimus, qui insequentibus annis Delphos inviserunt, frustra quaesiverunt eumque destructum esse nuntiaverunt. Audiamus de hac re dicentem Ioannem de Witte archaeologum doctissimum: Là (i. e. infra templum) existait aussi un mur de soutènement; sur les plaques de pierre, qui servaient de revêtement à cette substruction étaient tracées des inscriptions inédites, faisant mention des esclaves mis en liberté au moyen de leur consécration au dieu de Delphes. C'est en voulant copier ces inscriptions que le Prof. Müller a gagné la fièvre etc. Un an s'est à peine écoulé et ce mur a disparu; les pierres ont été employées à la construction des maisons (Acad. roy. de Bruxelles tom. VIII, n. 12 des Bulletins. Eadem fere in

Ann. Inst. Romani a. 1842). Sed quantumvis hoc modo eximia antiquitatis monumenta etiamnunc plurima apud Graecos perire probe sciam et doleam (nuperrime aram Crissaeam vetustissimum religionis atque scripturae documentum misere periisse dicunt) tamen totum illum murum destructum esse vix mihi persuadeo, quippe cuius lapides ad fulciendam domorum aream necessarii mihi videantur. Quod autem nullum eius vestigium superesse dixit vir Cl. ita explicuerim, ut expleta illa, quam Müllerus muro praeduci iusserat, fossa totum murum cum titulis humo obrutum existimem. Quod num recte statuerim, diiudicent quibus posthac contigerit, ut Pythici delubri limina adirent suisque oculis omnia perlustrarent.

Quando murus ille constructus sit, quis ausit definire? neque enim ii sumus, ut cum archaeologis quibusdam alienigenis e iunctura lapidum aetatem aedificii cognoscere nobis videamur. Eademne sunt haec templi fundamenta cum iis, quae tam divinitus facta ipsis Graecis videbantur, ut ab Apolline condita dicerentur? Quo pertinent versus hymni:

ὥς εἰπὼν διέθηκε Σεμείλια Φοῖβος Ἀπόλλων
εὐρέα καὶ μάλα μακρὰ διηνεκές· αὐτὰρ ἔπ' αὐτοῖς
λαῖνον ὁδὸν ἔθηκε Τροφώνιος ἡδ' Ἀγαμήδης.

Neque tituli ipsi quando muro longe vetustiori inscripti sint, accurate licebit definire; namque quum fastos Delphicos cum Atticis componere nesciamus, certum temporis indicium fere nusquam habemus. Tituli nostri 40-43 et 45 ad quendam Aetolorum inter Amphictyones principatum pertinent atque ut infra accuratius videbimus ad Olymp. c. CXL probabiliter referentur cf. B. ad C. I. Gr. p. 824. Mus. Rh. N. S. II, p. 115 ubi unum huius generis titulum Delphicum edidimus. Eadem Aetolorum in rebus Graecis moderandis auctoritas ac potentia e decreto Erythraeorum luculenter perspicitur (t. 68) quorum legati ab Amphictyonum consilio ad commune Aetolorum delegantur. Iam quum scripturae ratio doceat, titulos nostros omnes ad eandem fere aetatem pertinere, non multum a vero aberrabimus, si tertio ante epocham Christianam saeculo, quum Aetolorum res maxime florebant, titulos muro inscriptos esse statuerimus. Hanc nostram sententiam comprobant quae hic illic certiora temporis iudicia inveniuntur; e. c. tit. 57 scriptus est regnante in Aegypto *Ptolemaeo* Ptolemaei filio i. e. Ptol. *Philadelpho*; in titt. 68, 69. *Seleucia*

memorantur ab Erythraeis Ionibus celebrata. Romanorum denique nominum in titulis nostris vestigium nullum.

Alterum de aetate titulorum iudicium e scriptura fieri solet idque duplex, alterum e forma elementorum, alterum ex orthographia quam dicunt, utrumque quidem, ut sciunt qui in hoc genere elaboraverunt, per se valde incertum, ad coniecturam autem aliunde comparatam vel confirmandam vel refutandam utilissimum.

Scriptura titulorum fere eadem est, qualem in titulis theatri Delphici significavit Chandlerus in lemmate Böckhii ad tit. 1699, aliquanto tamen peior et impeditior; illi enim marmori inscripti sunt quamquam impolito, nostri tophaceo cuidam lapidi satis aspero, qui quum inscribatur magnopere corrosus erat, unde lacunae ortae sunt, quae legentis oculum saepe fallant. Cf. B. ad tit. 1692. Manumissiones cum multis erratis scriptae sunt, decreta et delphica et amphictyonica paullo accuratius elementisque elegantioribus; praeterea in litteris hoc discrimen animadvertitur, quod in decretis invenitur Π imparibus pedibus exaratum, Ω et O autem reliquis elementis dimidio minora, qualia *Macedonicis* temporibus maxime videntur in usu fuisse; vide Ross. Fasc. II. lemma ad t. 159. Fr. Elem. p. 149. Quare quum murus ita inscriptus sit, ut decreta fere omnia ad dextram, manumissiones ad laevam partem spectent, non repugnabo quominus murum ab oriente inscribi coepisse atque decreta ceteris titulis antiquiora esse statuas. Singularis est forma litterae $\oplus$ in titulis duobus Ionicis 68, 69, quam nusquam memini notari. Ceterum de tota huius aetatis litteratura cf. Franz. Elem. P. II, Cap. iv., quo collato de titulorum nostrorum aetate Macedonica (ampliore enim quam angustiore definitione uti malui) recte videbimur iudicasse.

In orthographia nonnulla reperiuntur, quae ad remotiorem antiquitatem vulgo referri solent; e. c. α in γ mutatum ante λ — $\epsilon\gamma \Lambda\alpha\rho\acute{\iota}\sigma\alpha\varsigma$ (t. 49) $\epsilon\gamma \Lambda\alpha\rho\acute{\upsilon}\mu\eta\alpha\varsigma$ (t. 57), ante δ — $\epsilon\gamma\delta\iota\kappa\omicron\varsigma$ in tit. nostro Elat., ante γ — $\epsilon\gamma\gamma\omicron\nu\omicron\varsigma$ quod etiam in nostris titulis quamquam rarissime legitur (tit. 55). Alia huius rei exempla attulit Franzius Elem. p. 127, qui in hoc scribendi usu iustae et antiquae orthographiae vestigia inesse rectissime iudicat. De eadem re luculenter disputavit Giesius de dial. Aeol. p. 88 sqq.

Argumentum titulorum nostrorum triplex est; continent enim aut manumissiones servorum 2-39 aut decreta Amphictyonum 40-45 aut acta

civitatis Delphorum 1 et 45-67. Addita sunt decreta duo Erythraeorum Ionum Delphis proposita 68-69.

I.

DE MANUMISSIONE SACRA GRAECORUM.

De
manumissione
apud
Graecos
universe
agitur.

Servitutis notio qualis apud Aristotelem invenitur, si omnium Graecorum animis insita fuisset, nullum servum manumittere debebant. Et enim si inter liberum et servum discrimen quoddam ab ipsa natura constitutum est, ei qui iure servus est libertatem dare non magis quam belluam in hominem, mulierem in virum transformare quisquam poterit. Sed omni tempore homines aliter philosophabantur, aliter agebant, et summus ipse Aristoteles in testamento quod est apud Diogenem servos bene de se meritos liberos esse iubet. Manumittebant omnino Graeci non minus quam Romani, sed sicut in tota vita civili ea, quae apud hos ferreo quodam legis rigore adstricta erant, apud illos usui longe liberiori permissa esse solebant, sic etiam manumissionem sine publica auctoritate, sine magistratibus qui legis actionem habebant, sine certis denique formulis et sollemnibus verbis privatim Graeci exercuisse videntur.

Manumissio
publica.

Fuit sane etiam apud Graecos publicae quoddam manumissionis genus, cuius duae maxime causae esse solebant, aut excellens quaedam in bello virtus aut magnorum delictorum unde respublica periclitaretur indicium. Servi ita de republica meriti, publice libertate donabantur *ἐλεύθεροι ὑπὸ τῆς πόλεως ἐγίνοντο* (Pl. legg. XI, p. 914) pretio ut intelligitur servi restituto (*ἀποδόσης τῷ δεσπότῃ τὴν τιμὴν*). De hac manumissione publica egerunt Pet. legg. Att. p. 259. Meier et Sch. Att. Pr. p. 405. 459. Becker Char. II, p. 57. Apud Lacedaemonios quidem nulla erat nisi publica manumissio; id quod cum tota Laconicorum institutorum indole coniunctum disertis Strabonis verbis (VIII, p. 560 B) comprobatur. Herm. comp. Ant. Gr. §. 519, 8. 525, 13. Praeter ius igitur Cleomenes rex, ab Antigono pressus, unumquemque Helotum qui V drachmas Atticas solvisset liberum esse iubebat (Plut. Cleom. 23). Apud ceteros Graecos quantum scimus nihil obstabat, quominus privatus suo quisque arbitrio servum suum in libertatem vindicaret.

Quo loco primum monendum est, libertatem aut soluto pretio aut gratis donatam esse; numquam vero non donabatur; namque equidem non inducor, ut herum servo tantum quanti emptus erat reddituro debuisset

libertatem concedere cum aliquot viris doctis arbitrer (Petit. p. 259. Meier et Sch. p. 405). Quos ab Hermanno V. Cl. in compendio ant. publ. Graec. §. 114, 12 hanc in rem allatos esse video locos duos Plautinos (Casin. II, 5, 7. Aulul. V, 1, 9) non aliter intelligendos esse censeo, quam ut cum hero iam antea pactus fuerit servus idemque Göllero ad Aul. 1. l. p. 125 probari gaudeo. Servi enim non sunt ut obaerati sive addicti qui aere soluto liberi abeant, sed possidentur mancipia, quae ut vendat, dominus invitus nullo modo cogi potest, neque quidquam peculii servus habet nisi domini beneficio. Quodsi quis promiserat, fore ut servum, si pretium solvisset, liberaret, haec iam erat quasi dimidia manumissio et servus ille quodammodo iam pro liberto habebatur; ipsam redemptionem in testamento saepe ei condonabant, ut fecerunt Theophrastus et Lycon apud Diogenem: *Δημητρίῳ ἐλευθέρω πάλαι ὄντι ἀφίημι τὰ λύτρα*.

Nulla apud Graecos manumissio magis in usu fuisse videtur, quam ^{Manumissio} quae per codicillos fit. Quotquot enim nobis testamenta servavit Diogenes Laertius, a nullo absunt singulorum vel complurium servorum liberationes simpliciter ita perscriptae, ut est in testamento Platonico *Ἀρτεμιν ἀφίημι ἐλευθέραν* vel in Aristotelico *εἶναι δὲ καὶ Ἀβρακίδα ἐλευθέραν*; quae est libertas ut dicunt directo data, servique hoc modo manumissi liberti orcini sermone latino dicebantur. Cf. Puchta Instit. II, p. 418. Alios testantes ita manumittebant, ut si post ipsorum obitum aliquot annos sine probro servire perrexissent, irent quo vellent, ut est apud Theophrastum: *Μάνην δὲ καὶ Καλλίαν παραμείναντας ἔτη τέτταρα ἐν τῷ κήπῳ καὶ συνεργασταμένους καὶ ἀναμαρτήτους γενομένους ἀφίημι ἐλευθέρους*. Alibi servum servamve testator domi manere iubet donec filia collocetur (*Τύχωνα ἐλεύθερον εἶναι ὅταν ἡ παῖς ἐκδοθῇ* Arist. test.). Nihil vero humanius cogitari potest, quam quod teste Laertio idem cavit Aristoteles, ne quemquam vernarum alio venderent heredes, sed adultum et disciplina domestica expolitum ut manumitterent, ita ut liber libertate dignus existeret (*ἐλεύθερον ἀφεῖναι κατ' ἄξιαν*). Similiter Lycon.

Sin quis vivus servum manumittebat, nullis licet legibus obstrictus ^{Manumissio} fuerit, quo modo et quo loco illum in libertatem vindicaret, nihil tamen ^{διὰ κήρυκος} verisimilius est, quam manumittentem prospicere solitum esse, ut aliquo modo sollempnior atque tutior fieret manumissio, ideoque aut testes domesticae actioni adhibuisse aut in frequenti ac publico loco manumissionem pronuntiavisse. Cuius rei certa testimonia non omnino desunt. Aeschi-

nes enim (c. Ctes. 432) enarrans quaecunque in theatro, dum tragoediae agerentur, fieri solerent, inter alia affert: ἄλλοι δὲ τινες τοὺς αὐτῶν οἰκέτας ἀφῆλθον ἀπελευθερούμενοι, μάρτυρας τῆς ἀπελευθερίας τοὺς Ἕλληνας ποιοῦμενοι, ubi Victorius margini Ven. adscripsit: διὰ κήρυκος ἀφέντες· ἐβόα γὰρ ὁ κήρυξ· ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα ἠλευθερώσεν. Quo loco ne quis de manumissione publice instituta et celebrata cogitet, prohibet orationis Aeschineae contextus. Requirens enim orator, quid sit quod Athenienses quemquam in theatro publice coronari noluerint, hanc reperit causam, quod illic alia omnia, quae nihil ad rempublicam pertinerent, a plebecula agi solerent. Faciunt enim illa οὐ πείσαντες τὸν δῆμον, ἄνευ ψηφίσματος sive ἄνευ δόγματας ὑμετέρου; quin etiam inter medios ludos summo et actorum et spectantium taedio praeconia ista audiebantur.

Eiusdem generis est manumissio quae in iudiciis fiebat; neque enim magis huic usui aliam causam subesse arbitror quam loci frequentiam, ita ut de quadam legis actione non cogitandum sit. Namque quod Hüllmannus (Staatsr. d. Alt. p. 274) de his actionibus archonti eponymo commissis dixit, ex quo fonte hauserit nemo videt. Auctorem vero manumissionis in iudicio actae habemus Isaeum p. 310 εἰδὼς ἀφειμένον ἐν τῷ δικαστηρίῳ ὑπὸ Ἐπιγένοῦς.

Sicut in theatro atque in iudiciis, sic etiam in gymnasiis, in comitiis, inter festos deorum, in celeberrimo quoque loco servos manumissos esse probabile est, siquidem manumittentes plerumque nihil aliud spectavisse videntur, quam ut suae benignitatis vel liberalitatis quam plurimos testes haberent.

Manumissionem
ἀλλ
σταθμ.

Etiam locos sacros saepe ad manumissionem sollemnius celebrandam electos esse apud Suidam locus est qui probet s. v. Κράτης, quo loco haec sunt: ἐπὶ βωμὸν ἄρθεῖς εἶπεν· Κράτης ἀπολύει Κράτητα eademque paullo immutata s. v. βωμὸς — τέμενος καὶ τόπος ἀνάβασιν ἔχων πρὸς τὸ λέγειν ἐπήκοα, ἐφ' ὃν Κράτης ἀναβάς· Κράτης ἀπολύει τὰ Κράτητος, εἴρηκε; in quibus Suidae verbis nituntur qui manumissionibus cum templorum sanctitate nullum omnino nexum fuisse iusto levius contenderunt (Otto in praef. ad tom. II Thes. I. C. p. 4 et paullo cautius Anton. v. Beem de manumissionibus in S. S. Eccl. p. 69). Illud ἐφ' ὃν apud Suidam haud dubie ad βωμὸς pertinet et βωμὸς est ara; Crates vero si suam ipsius emancipationem promulgaturus in aram exsiluit, haud dubie vulgarem consuetudinem imitatus est, aramque ad hunc finem propterea tantum electam esse, quod

qui inde verba faceret, late audiretur, quis est qui credat? Immo in hac caerimonia prima *sacrae* cuiusdam manumissionis vestigia agnoscimus, quae in loco sacro instituebatur, ut Deus qui ei praecisset caerimoniae testis, libertatis vindex existeret. Hoc omnino a Graecorum moribus non abhoruisse testatur quae apud *Lacedaemonios* obtinuit manumissionis forma. Vid. Thuc. IV, cap. 80: οἱ μὲν (Helotes quos ut ad militiam nomen darent, spe libertatis proposita allexerant) ἐστεφανώσαντο καὶ τὰ ἱερὰ περιῆλθον ὡς ἡλευθερωμένοι, quem locum Thucydideum respicit Plut. in vita Lyc. c. 28. Ceterum si e Graecia in Italiam traicere licet, non alienum est quod in templo Feroniae matris servi pileum accipere solebant teste Servio ad Aen. VIII B. 564. (Hartung Relig. d. Römer II, 194. Klausen Aeneas pp. 842, 1039, 1149 sq.).

Quum vel clariorum civitatum Graeciae de manumissione instituta adeo ignoremus, ut pauca illa quae attulimus coniciantur magis, quam sciantur, eaque ad locos magis ubi manumitti solebat, quam ad ipsius actionis ritus cognoscendos faciant, apud ceteras gentes quid in usu fuerit, multo obscurius est. Sed huic quoque inopiae aliqua ex parte succurrunt monumenta lapidibus inscripta. Conficiebantur enim apud nonnullas civitates indices eorum qui manumissi erant, ἀναγραφὰι τῶν ἀπελευθερωθέντων maxime illic ubi institutum erat, ut a quaque manumissione certa quaedam summa in civitatem redundaret. Huc pertinent tituli aliquot Thessalici, Larissenses, Aeginienses, Cyretienses, Oloossonenses, Lamiienses. Larissae Thessalicae hunc titulum repperit Leakius (North. Gr. I, tit. 13):

Catalogi
manumis-
sorum
Thessalici.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗΙ
ΠΑΡΛΑΤΙΤΙΟΥΟΝΗCΙΜΟΥΤΟΥ
ΤΑΜΙΟΥΤΗΣΠΟΛΕΩCΤΗΝ Β
ΕΖΑΜΗΝΟΝΕΝCΡΙΠΠΟΚΡΑ
ΤΙΔΗΑΝΑΓΡΑΦΗΛΠΕΪΤΩΝ
ΔΕΔΩΚΟΤΩΝΤΟΥCCΤΑΤΗ
ΡΑCΤΗΠΟΛΕΙ ΜΑΦΡΙΟΥ<
ΤΕΛΕCΦΟΡΟC ΑΓΑΘΗΚΑC
CΑΝΔΡΑ ΗΡΑΚΛCΩΝΧΑΡΙ
ΤΑCΤΡΑΤΩΝΙΟΥΚΟΥΝΔΑ

qui titulus, altero vel tertio p. Chr. saeculo non antiquior, ita videtur le-

gendus esse: Ἀγαθὴ τύχη· παρ[ὰ] Λ(ουκίου) Τιτίου Ὀνησίμου τοῦ ταμίου τῆς πό-
λεως τὴν δευτέραν ἐξάμηνον ἐνεγρ(άφθη) Ἱπποκρατίδῃ ἀναγραφῇ ἀπελ(ευθέρων) τῶν
δεδωκότων τοὺς στατῆρας τῇ πόλει· Μάρκου Ἀφρ(ίου) Τελεσφόρος, Ἀγαθῇ, Κασσάν-
δρα, Ἡρακλέων, Χαρίτα? Στράτων, Ἰουκούνδα.

Hinc videntur manumissi singulos stateres in aerarium solvisse at-
que in huius rei memoriam tabulae (ἀναγραφαὶ) publice perscriptae esse
apud quaestorem. Similis argumenti est fragmentum tituli Aeginiensis
apud eundem Leakium ibidem n. 7 (cf. pag. 421) unde haec adscribo:

[Ν]ικόπολις ἡ ἀπε[λευ]θερωθεῖσα ὑπὸ Ἀντιπάτρου ἔδωκεν τῇ πόλει *ΚΓ (de-
narios XXIII) ταμία — Νικάνορος cetera non liquent; in altera columna
Ἐπίκτητος ἀπελευ[θερω]θεῖς - - - ἔδωκεν τῇ πόλει *ΚΒ ταμία ΟΛΑΕΙΩ etc.

In loco veterum *Cyretiarum* repperit Leakius fragmenta quatuor (vol.
IV inscr. 176-179) ad manumissorum catalogos referenda, quantum e scrip-
tura colligitur, infimae aetatis. Formula collatis fragmentis haec fere ef-
ficitur: ταγεύοντος τοῦ δεῖνος, ἱππαρχοῦντος τοῦ δ. ταμιεύοντος τ. δ. κατὰ ψή-
φισμα οἱ δεῖνες ἀπελευθερωθέντες ὑπὸ τοῦ δεῖνος ἔδωκαν τὰ γεινόμενα τῇ πόλει
ἕκαστος αὐτῶν ΔΚΒ. Eadem summa manumissis in aerarium solvenda redit
in duobus fragmentis *Oloossone* repertis, de quibus conferatur Leakius l.
l. III, p. 347, alterius haec afferens: Ταμιεύοντος τῆς πόλεως τὴν πρώτην ἐξά-
μηνον Ἀντιγόνου — in fine ἀργυρίου ΔΚΒ, alterum ita exire addens: ἐλευθε-
ρωθεῖς ὑπὸ Εὐνοῖδου καὶ Κλεοπάτρας καὶ Δικαιογένους ἔδωκε τῇ πόλει ΔΚΒ.

Lamienses denique tituli quotquot ad manumissionem pertinentes
ante hos IV annos reperti et in diurnis archaeologicis Athenis editi sunt
(1838 Ἀθ. καὶ Σεπτ.) aut simpliciter manumissos afferunt cum mense ac
nomine manumittentis, aut praescriptis magistratibus certam summam a
libertis reipublicae solutam esse referunt. Utriusque generis exempla ali-
quot afferre non alienum erit quum propter argumenti similitudinem tum
propterea quod hi tituli Lamienses apud Germanos fere ignoti sunt. Tex-
tum vide in calce libelli adiunctum. Lapidum atque litterarum formam
et habitum si quis accuratius voluerit cognoscere, inspiciat ephemeridis At-
ticae tabulas lithographicas l. l.

tit. 1. Στραταγέοντος Ἀγαθάνορος τοῦ [Κλε]υδάμαντος Γομφέ[ω]ς· ταμιεύον[τ]ος τῆς
πόλεως Σωσιπάτρου τοῦ Δάμωνος ἀπελεύθεροι δεδωκότ[ε]ς [ἐ]ν τ[ῇ]ν στα[λ]αν
τοὺς δέκα πέντε στατῆρ[ε]ς· μηνὸς Βωμίου· Νικήφορος Ἀλεξάνδρου ἀπελεύ-
θερος Ἀπολλωνίδ[α] τοῦ Λύκου καὶ Θήβας τῆς Εὐκράτεος· Ἀγάθων Κ[ριτ]ο-
βούλου ἀπελεύθερος Κριτοβούλου τοῦ Ἀμελίου καὶ Δικαί[α]ς τῆς Ἐχυσθέ-

νεος· Χρυτταίου· Σωσύλος Πύθωνος καὶ Ἀρεστοκλῆς Πύθωνος ἀπελεύθεροι [Πύθ]ωνος τοῦ Ἀντιμάχου· Σωσύλος Σωτέλεος καὶ Διοκλῆς Μηναῖ ἀπελεύθεροι Εὐκταίου τοῦ [Εὐ]κράτ[εος]? καὶ T - - οὕς τὰς Ἀντάνδρου· sequentia non leguntur. vs. 8 sq. sic fere restitues: Φιλόμα[χ]ο[ς] Νικηφό[ρ]ου καὶ Νικηφόρος Καλ - - - [ἀπελεύθεροι Ἀπολ]λωνιδ[α] τοῦ Λύκου καὶ Θήβας τὰς Εὐκράτεος· ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος ἀπελεύθερος - - νος τοῦ Δημητρίου καὶ Σωσιπάτρου τοῦ Δά[μ]ωνος? ὁ δεῖνα τοῦ - -]λα ἀπελεύθερος Ἀμμίας - - cetera non leguntur.

- tit. 2. Στραταγέ]οντος Ἰσαγόρα Νυσ[σ]άνδρου? Λαρεισ[αίου· ταμιεύοντας δὲ τὰς πόλιος Πυλάδα τοῦ Νικασι[β]ούλου ἀπελεύθερο[ι δεδο]κότες ἐν [τὰ]ν στάλαν τοὺς δέκα πέντε στατήρας· Βωμίου· [ὁ δεῖνα] Φίλωνος τοῦ Δάμωνος Ἀρέου· Νικαπὸς Ἰσ[αγόρου?] vs. 7. Χρυτταίου· Βάκχιος Βακχίου ὑπὸ? - - του τοῦ Ἀριστονίκου καὶ Ἀριστονίκου τοῦ - - του· Ἱπποδρομίου· Νίκα Νίκωνος Θεοδώρου - - εἰς ἀπελευθέρᾳ [Π]ρα[π]ίου? Ἰσαγόρας· Ἀμώμη[τος? - - ὕλου τοῦ Πυλάδα καὶ Πυλάδα τοῦ Νικασιβούλου· ὁ δεῖνα] Ἀρχικλέος Ἀρχικλέος τοῦ Κλεο[μ]έδοντος· [ὁ s. ἡ δεῖνα Σωσ]άνδρου καὶ Ῥούφα Σωσάνδρου Πολεμάρ[χου κ. τ. λ.
- tit. 3. Στραταγέοντος Λέοντος τοῦ [δεῖνος ὁ τα]μίας Κλέων Θεύρωνος ἀνέ[γ]ρα[ψε? μηνός] Θριξαλλίου· Ἀπολλώνιος ἡλευθερώθη ὑπὸ Δέξωνος τοῦ Πολύωνος· μηνός Θριξαλλίου Ἀπολλό[δωρος ἡλευθε]ρώθη ὑπὸ Σωσιστράτου - - Θωνος· μηνός Θρι[ξαλλίου Διονύ]σιος? ἡλευθερώθη ὑπὸ - - -
- tit. 4. Σ[τραταγέοντος τοῦ δεῖνος, ταμιεύοντας τὰς πόλιος - - - -]νος τοῦ - - νία· ἀπελεύθεροι] δεδο[κότες ἐ]ν τὰν [π]έλιν τοὺς δέκα πέντε στατήρας· [μ]ηνός [Β]ω[μ]ιό[υ] (?) Εὐκολίνα [Ξ]ένωνος Λυσοῦς τὰς Ἀριστο[κρ]άτεος· Γεύστου· Εἰράνα [κ]αὶ Μέ[ν]ανδρος Λύκου Σπερχίδα - - cetera quum exceptis paucis quibusdam nominibus non possint restitui, hoc loco omitto.
- tit. 5. Μηνός τοῦ δεῖνος] Εὐαμερία ἡλευθερώθη ὑπὸ - -]ς τοῦ Ἑρμῶνος· - - ἀτης ἡλευθερώθη ὑπὸ - - τοῦ] Ἀστυ[φ]ίλου· μηνός - -]Τυρίων? ἡλευθερώθη ὑπὸ - -]τοῦ Ξίλωνος (Φίλωνος?)· μηνός - - - -]ς ἡλευθερώθη ὑπὸ Ἀρισ - - τοῦ Πο[λ]έμωνος· μηνός Ἱπποδ[ρομίου Εὐτυ]χίων? ἡλευθερώθη ὑπὸ M - - - τοῦ] Ἀπολλοδώρου· μηνός - - [Σω]σώ? ἡλευθερώθη ὑπὸ Προ[- - τοῦ - - νολάου (fort. Τιμολάου)· μηνός Ἀπελλαίου Στρατών? ἡλευθερώθη ὑπὸ Εὐκράτεος τοῦ Ξενοφών[τος· μηνός Βου]κατίου Στρατονίκα ἡλευθερώθη ὑπὸ - - τὰς Χαύρου συ[ν]ευδοκέος? Μει - - - - -
- tit. 6. vs. 3 sq. μηνός Γεύστου Δορκίων ἡλευθερώθη ὑπὸ Λύσωνος τοῦ Νουμηνίου· μηνός [Γ]εύ[σ]του Ὀλυμπίας ἡλευθερώθη ὑπὸ Μαχίδα τοῦ Μήλ[ω]νος· Mo-

σχίων ἤλευθερώθη ὑπὸ Κρινέα τοῦ Μήκωνος· μηνὸς Λυκείου Σώστρατος ἤλευθερώθη ὑπὸ Ἀρχωνος τοῦ Ἀμεύνωνος· Ἀφροδεισία ἤλευθερώθη ὑπὸ Πολεμίτα? τοῦ Ἀντικράτεος· μηνὸς Ἰπποδρομίου Σωσίχνα ἤλευθερώθη ὑπὸ Σίμ[ω]νος τοῦ Ε - - - -

Duo fragmenta eiusdem argumenti atque originis (70 et 75) omnium maxime lacerata omisimus. Litterae ubique sunt negligenter ac festinanter exaratae; lapides adtriti; tabulae denique non marmoreae sed e saxo domestico iniquo isto atque rimoso confectae. Magistratuum praescriptorum prior est Thessalorum (quare in primo titulo strategus est Gomphensis, in secundo Larissaens); alter quaestor Lamiensis ταμίας τῆς πόλιος. In alio titulo Lamiensi cum ceteris una reperto ibidemque (63) edito Aetolorum magistratum suis actis praescripserunt Lamienses: Στραταγέοντος τῶν Αἰτωλῶν τοῦ δεῖνος ἁ πόλις Λαμίων καὶ ἁ βουλὰ κ. τ. λ. Scripturam perfecti insolentiorē δεδοκότες quum identidem redeat, tentare nolui. Summa quae a libertis in aerarium solvitur, ubique eadem quindecim staterum, num singulis an compluribus coniunctim solvenda fuerit, dubito; illud quidem e verbis verisimilius. Stateres intellige argenteos, binas ut Delphis quemque drachmas aequantem. Quo pertineat illa pecunia, in duobus titulis ita significatum est: δεδοκότες ἐν τὰν στάλαν, in tertio ἐν τὰν πόλιν. Libertorum nominibus praemittuntur menses, quibus quisque redemptus sit. *Menses* Lamiensium, ut hoc breviter moneam, ex his titulis cognoscimus novem, quorum tres Bucatius, Hippodromius, Panamus Bocoticis sunt cognomines; unus Apellaeus mensi Delphico atque Macedonico; reliqui sunt Λύκειος, Χρυτταῖος (fortasse pro Χυτταῖος), Γεύστης (a gustando, puto, vino novo), Βώμιος, Θριξάλλιος. Domini dominacque manumittentium nomina plerumque iunguntur; interdum patris et filii; in fine tituli quinti ubi mulier servam manumittit, alterius cuiusdam consensus additus videtur: συνευδοκῶς pro συνευδοκοῦντος τοῦ δεῖνος. Libertus hic illic domini, cuius manu missus est, nomen suo nomini genitivo casu additum habet, sicut in titulo primo Σωσύλος Πύθωνος καὶ Ἀρεστοκλῆς Πύθωνος ἀπελεύθεροι [Πύθ]ωνος τοῦ Ἀντιμάχου.

Manumissio
sacra per
venditionem
vel
dedicationem.

Iam vero transeamus ad manumissionis sacrae ritum illum, quo servus manumittendus Deo alicui traditur aut venditus aut donatus, cuius ritus monumenta habemus nonnisi lapidibus inscripta, ea vero haud pauca. Recensum fecit Böckhius in Hirtiani de hierodulis libelli (Berol. 1818) appendice, praeter lapides Delphicos a Cyriaco, Chandlero, Clarkio publici

iuris factos (nunc in C. I. Gr. 1699 sq.) afferens monumentum Chalaense (nunc in C. I. 1607 quocum conferas 1594), titulos duos Naupactios (1756 et 1757) titt. Chaeronenses (1608) octo, quibus in annotatione ad C. I. 1607 accedere iubet V. Cl. inscriptionem in Gallia repertam apud Sponium (Miscell. p. 329). Addi debuit fragm. Daulidense 1725. Praeterea ap. Rossium titt. Stirienses 73 et 74; tit. Daulid. 81. Accedunt denique tituli inediti Delphici apud nos triginta sex ac praeterea duo, quorum alter ad Hyampolin, alter ad Elateam pertinet; sed utriusque ratio a reliquis paullo diversa est, de qua re infra exponetur.

In omnibus his monumentis servi e privata manu emissi fiunt *ἱεροδουλοι*. Sed caveamus ne haec omnia eadem esse putemus; *ἱεροδουλεία* enim illa quaeritur utrum vera sit an ficta. In marmore illo Gallico Sponiano si M. Aurelium Heronem aedituum aedis Serapidis hominem nescio quem *χάρῃτι ἱεροδουλείας* donasse legimus, nihil est, quod dubitemus, quin servus ille vere in dei ministeria transierit. Longe vero aliter cetera monumenta intelligenda sunt, ubi verbis quidem homines deo vendi, re in libertatem vindicari, formulis cognitis nemo non intelliget. Quare quum in ipsas formulas accuratius infra inquirendum sit, haec breviter monuisse nunc sufficiet. Servus venditur deo *ὥστε ἐλεύθερος εἶναι* sive *ἐπ' ἐλευθερίᾳ* et sicut vulgo additur *ποιῶν ὃ κα θελήῃ καὶ ἀποτρέγων αἷς κα θελήῃ* sive *πορεύεσθαι ὅτ θελεῖ*; quibus additis plena libertas quam apertissime describitur. Ipsum verbum *ἐλεύθερος* ab ΕΛΕΥΘΩ oriundum eum significat, cui commeare liceat quoquo velit. Sic etiam in iure *Romano* sollemnibus illis: "liberum esse iubeo," addi solebat: "*atque abire*" illisque: "liber esto" — "*atque abito quo voles*" (cf. Brisson. de form. 703). Conferas etiam, si placet, formulas omnino simillimas apud veteres *Germanos*, sicut: "*eat ubique, quam voluerit partem pergat*" vel "*de quatuor viis, ubi volueris, ambulare liberam habeas potestatem*" et quae huius modi alia reperiuntur in Iacobi Grimmii V. Cl. de antiquitatibus iuris Germanorum libro p. 331. Condicionem igitur eorum, qui hoc modo deo venditi sint, nullo modo cum statu illo inter libertatem et servitutem medio confundendam esse apparet, qualis fuerit in Thessalia *Penestiarum*, Heracleae Ponticae *Mariandynorum*, Lacedaemone *Helotum* aliorumque huius generis, de quibus v. Müll. Dor. II, 66. Herm. Ant. Gr. §. 19. Omnibus enim his perioecis commeandi quoquo vellent potestas nequaquam data erat, siquidem glebae adscripti sui iuris non erant. Quare etiam fi-

Quid
intersit
inter
veram
et fictam
venditionem.

deiussor — ut hoc unum addam — in titulis Delphicis nonnunquam memoratur, qui non habitet Delphis; qualem profecto non eligerent, si servus quasi venditus apud templum dei manere deberet.

Fuerunt quidem qui illud inter veram et fictam venditionem discrimen non viderent. Ut alios taceam, ipse Müllerus (Dor. I, p. 256) monumenta Delphica iis annumerare non dubitavit, in quibus homines in *ιεροδουλείαν*, ut *ιερά σώματα* deo traderentur, atque ex iisdem ille *λαὸς οἰκήτωρ* Θεοῦ ap. Eurip. (Andr. 1092) sive *δούλων πόλις* (Steph. Byz.) ei compositus esse videbatur. Quid quod ipse Böckhius quum epimetrum illud ad Hirtii libellum scribebat, non aliter videtur iudicasse. Cf. Oecon. Ath. I, p. 76, not. 309. Idem vero in Corpore inscriptionum huius generis monumenta commentans, apertis verbis id quod mihi solum verum esse videtur profitetur (I, p. 780): „Est haec quaedam forma manumissionis per „venditionem fictam; servus venditur Apollini condicione libertatis; hoc „est dei quidem servus est in speciem, sed suo fruitur iure et potest „commeare quoquo velit.”

Manumissionis per
fictam vend.
causae.

Sed unde hunc fictae venditionis ritum apud Graecos ortum esse putabimus? Scilicet vera illa *ιεροδουλεία* (de qua post editum Hirtii libellum omnia nota sunt) servitus omnium longe mitissima videbatur Graecis omnesque amissa libertate sicut Phoenissae Euripideae nihil vehementius desiderabant, quam praeclara illa *εἰλίσσων ἀθανάτας* (l. ἀθανάτου) Θεοῦ *χορὸς γενοίμαν ἄφοβος παρὰ μετόμφαλα γύαλα Φοίβου* (235); homines enim deo consecrati, sacrosancti beata quadam incolumitate fruebantur. Plutarchus igitur (Amator. 21) praeclarum amoris in animos hominum imperium descripturus de iis, qui inde penderent, *τῶν ἄλλων*, inquit, *δεσποτῶν καὶ ἀρχόντων ἐλεύθεροι καὶ ἄφειτοι καὶ ἀπὲρ ἱερόδουλοι διατελοῦσι*. Sic factum est, ut servitus illa si cum ceterorum Mancipiorum statu componebatur, *nulla* esse videretur, quin etiam propter incolumitatem et securitatem vulgari libertorum condicione praeferenda; postremo servilis condicionis quae suberat omnino obliiti *ιεροδουλείαν* pro summa ac plena libertate accipiebant. Hic quodammodo comparari poterit, quod de *ministerialibus* medii quod dicunt aevi nuper docuit Fürthius (die Ministerialen v. Aug. Freih. v. Fürth Cölln 1836). Ministeriales enim proprie servi sunt sive ecclesiae sive principis; servitus autem illa sive clientela tot tantisque privilegiis gaudebat, ut prae vulgari libertate expetenda videretur paullatimque inde nobilitas quaedam Germanorum prodiret.

Deinde, ut inter omnes constat, servi Graecorum, si vulgari modo manumissi erant, multum aberat ut plena libertate fruerentur. Tantum enim inter servum et ingenuum hominem Graecis discrimen esse videbatur, ut uno quasi ictu servitutem exui libertatemque indui posse negarent. Quare legibus sanxerunt, quae libertorum erga patronum officia praestanda essent; contra libertos debitae pietatis immemores dabatur actio ἀποστασίον (Meier de b. d. p. 34). Quod si quis servum ita manumittere volebat, ut neque patrono neque patroni heredibus quidquam officii deberet, hanc rationem sequebatur, ut eum quasi in dei servitutem traderet; nemo igitur nisi deus patroni vices gerebat manuque missus hoc modo, nulli mortalium obstrictus, τελέως ἐλευθερος fiebat, tanquam si in actione ἀποστασίον vicisset.

Tertium denique accedit illud, quod iam supra de manumissione ad altare dicentes attigimus, locorum et sanctitas et frequentia. Qui propter servilem condicionem ipse cum hero stipulari non poterat, deum pro se interponit, ut cum illo contrahat, suamque redemptionem quasi dei emptionem ipsi numini credit (πιστεύει τῷ Θεῷ τὰν ὀνάν), deumque auctorem habet eam omni ex parte ratam fore; quicumque vero manumisso manum iniecerit, contra deum sacrilegus peccabit. Itaque nulla manumissio aut sollemnior aut certior esse poterat.

Deos apud quos manumissiones fiebant novimus hos:

Dionysium Naupacti
 Serapidem Chaeroneae
 Serapidem Tithoreae
 Serapidem Coroneae
 Apollinem νησιώτην Chalaei
 Aesculapium Elateae
 Aesculapium Stiride
 Minervam Poliadem Daulide
 Apollinem Pythium Delphis.

Apud alios
 alibi deos
 manumittitur.

Titulorum *Naupactiorum* (C. I. 1756-8) nihil habemus nisi fragmenta miserrime habita eaque eorum, qui transcripserunt, incuria mirifice confusa; unde hanc fere fuisse formulam aegre efficimus: ὁ δεῖνα ἀπέδοτο τῷ Διονύσῳ τῷ (cognomen excidit; illud quod Böckhius proposuit τῷ ἐν Ναυπάκτῳ non omni ex parte placet) ἐπ' ἐλευθερίᾳ σῶμα ἀνδρεῖον — sequuntur nomen, patria, pretium; in fine testes, cetera enim non liquent.

Chaeroneae (C. I. 1608 a-h) haec erat formula. Post magistratus, mensem, diem rite notatos ὁ δεῖνα (vel ἡ δεῖνα cum consensu eius qui κύριος est) ἀνατίθησι (ἀφίησι a. e.) τὸν ἴδιον δοῦλον (τὸν ἴδιον θρεπτὸν d. τὰ ἴδια δουλικά κοράσια f. h.) addito nomine (ἐλεύθερον tantum a) ἱερὸν τῷ Σαράπει (τοῦ Σαράπιδος c. e.) παραμείναντα τῷ δεῖνι (illi qui consecravit vel propinquo alicui) ἕως ἂν ζῇ, ἀνεγκλήτως (quae restrictio tota deest d e) μὴ προσήκοντα μηδενὶ μηδὲν (deest b c e g h) τὴν ἀνάθεσιν ποιούμενος διὰ τοῦ συνεδρίου κατὰ τὸν νόμον (δ. τ. σ. deest e). In his titulis si omnia consideraveris, profecto dubitabis, num ficta sit haec dedicatio neque aliud nisi manumissionis forma. Hic enim desunt illa, propter quae in ceteris huius generis titulis non possumus quin de plena manumissione cogitemus. Böckhius libertatem donatam esse concedit, addit tamen manumissos ἱεροδούλους factos esse Serapidis. Sed ut hic quoque dedicationem nihil nisi formam manumissionis esse nobis persuadeamus, facit maxime titulorum Dauliorum et Stiriensium (ubi coniunguntur ἀπελευθέρωσαν καὶ ἀνέθηκαν) comparatio.

Tithorae qualis fuerit manumissionis sacrae forma atque ritus, ex imio documento, quod his ipsis diebus primus edidit Ulrichsius V. Cl. edocemur (Mus. Rhen. N. S. II, p. 544 sq.). Sex tituli eiusdem argumenti statuae cuiusdam honorariae basi inscripti sunt, quorum alterum exempli instar hic inseruisse placuit:

Θεὸς τύχαν ἀγαθάν· ἄρχοντας ἐν Τιθόρῃ Μνασία τοῦ Ξενίνου, στραταγέοντος δὲ τῶν Φωκέων Ἐπινίκου τοῦ Νικάρχου Λιλαίεος, ἱερητεύοντος δὲ τῷ Θεῷ τῷ Σαράπει Δαμοκλέα τοῦ Ἐχεκράτεος μὴνός τρίτου ἀπέδοντο Λ[ά]ων καὶ Λάμπρων ὁ υἱὸς αὐτοῦ συνευδοκέοντος καὶ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ὁμοίως δὲ συνευδοκέοντος τῶ ὦνῃ καὶ τοῦ Τιμοξένου υἱοῦ Λάμπρωνος καὶ Θεῶνος τοῦ Τιμομάχου, χρήσαντος τὰν χέρα Λάωνος τοῦ Λάμπρωνος, τῷ Θεῷ τῷ Σαράπει τῷ ἐν Τιθόρῃ ἐπ' ἐλευθερίᾳ σῶμα ἀνδρεῖον ᾧ ὄνομα Σώτιμος τὸν υἱὸν Ἀρχοῦς τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε· τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν· βεβαιωτὴρ Θεῶν Τιμομάχου· μὴ καταδουλιξάσθω δὲ μηδεὶς Σώτιμον μηδὲ καθ' ὅποιον τρόπον μήτε ἂ κα ἔχη, ἀλλὰ ἐλεύθερος ἔστω καὶ μὴ ποθεικέτω μηθενὶ μηθενές· εἰ δὲ τις καταδουλίζοιτο Σώτιμον, ἀποτεισάτω ἀργυρίου μνᾶς ἐξήκοντα ποδιέρους τῷ Θεῷ τῷ Σαράπει· ἐξέστω δὲ καὶ προστάμεν τῷ Θέλοντι ἐπὶ τῷ ἡμίσῳ καὶ τὸ μὲν ἡμισον ἔστω τοῦ προστάντος, τὸ δὲ ἡμισον τοῦ Θεοῦ τοῦ Σαράπιος· παραμεινάτω δὲ Σώτιμος τὰν ζωὰν τῷ πατρὶ Λάωνος καὶ Τιμοξένου ποιῶ[ν] τὸ ἐπιτασσόμενον πᾶν· εἰ δὲ μὴ παραμείνη Λάμπ[ρ]ωνι, ἀποτεισάτω ἀργυρίου πλάτη ἐβδομήκοντα καὶ ἀγώγιμος ἔστω ποτὶ τὸ γεγραμμένον ἐπι-

τίμιον· διδότην δὲ Λάμπρων Σωτήμιν τὴν εὐσχημοσύναν· αἱ ὑπὸ παρὰ τὸν Θεὸν τὸν Σάραπιν· τὸ δὲ ἀντίγραφον παρὰ τὸν ἄρχοντα Μνασίαν· μάρτυρες Καλλιγένης Τίμωνος, Ἀπολλώνιος Ἀπολλωνίδα, Βίων Νικοδάμου.

Tithoreae sive Tithorae, ut cum Plutarcho scribere praestat, Isidis fuisse templum in Graecia longe celeberrimum e Pausania notum erat; tituli docent etiam Serapidis templum illic fuisse (IV.25 ἐν τῷ ἱερῷ τῷ Σαραπίῳ) qui dii, quamquam templa intervallo satis magno distabant, tamen hic quoque contubernalia sacra habebant; id quod inscriptio basis primaria probat Γνωσίφιλος καὶ Ἐπιξένα τὸν υἱὸν Θεωνίδα Σαράπει Ἰσεί Ἀνούβει. Aegyptiacus deus in honores Aesculapii, quem cum ceteris Phocensibus summa religione colebant Tithorenses, quasi successisse videtur neque vero Aesculapium Tithorensem nihil nisi Serapidem Graece nominatum fuisse cum docto quodam Gallo putaverim (Guignaut: Le dieu Sérapis et son origine Par. 1828. p.25). Praescripti sunt archon Tithorensis et sacerdos Serapidis titulis I, IV, V, VI, archon Tith. cum stratego Phocensium III, omnes tres magistratus II. Aetatem titulorum fere eandem esse cum titulo Tithorensi Leakiano, quo Nerva Imperator celebratur, e scripturae similitudine collegit editor. Documenta ipsa quamquam argumentum omnino idem habent cum titulis Delphicis ceterisque huius generis, multa tamen continent singulariter scripta, quorum suis quaeque locis notabimus. Forma inaudita μηθενες in lapide perspicue legitur.

Eundem denique Serapidem *Coroneae* videmus manumissionis sacrae auctorem atque praesidem, cuius rei testem adiungimus titulum Rossianum prope Coroneam ad Libethrii montis radices repertum (in fine fasciculi prioris).

Κλέωνος ἄρχον[τος ἐν Κορωνεῖα - - - - -
 τοῦ Ὁφελάνδρου Ἄν - - - - -
 Διονυσία Εὐμήλου ἀνατιθέασι [τὸν ἴδιον δοῦλον
 Διονύσιον ἱερὸν τ[ῷ] Σε[ρ]άπιδι καὶ τὴν - - - - -
 5 ἱερὸν· παραμεινά[τω] δὲ αὐτοῖς ἕως ἂν ζῶσιν· ἐφ' ᾧ
 τε] εἶναι ἐλεύθερον], μὴ προσήκον[τα μηδενὶ μηδέν.
 εἰάν τις ἐφάπτηται ἐ[πι] δουλ[ώ]σει, ἀποτισάτω
 πρόστιμον δραχμὰς χιλίας ἱερὰς τ[ῷ] Σεράπιδι - -
 αὐτὸν δὲ ἱερεὺς κα - - - - ἄλλων δ - - - -
 10 μάρτυρες - - - - ἀρχου Δα - - - -
 - - - - - ἀνδρος - - - -

Sic scripsit Rossius. V.4 non facile expletur; fortasse ita: καὶ τὴν γραφὴν τίθενται sive κατατίθενται εἰς τὸ ἱερόν, quamquam ne haec quidem spatium quod vacuum est capere videtur. V.7 haec in lapide fuerunt: εἰάν τις ἐφάπτηται εἰς δουλῆας χάριν. Sequentes versus sic fere restituerim: προϊτάσθω δὲ ὑπὲρ αὐτὸν ὁ ἱερεὺς καὶ τῶν ἄλλων ὁ παρατυγχάνων; accusativus enim saepius quam genitivus cum praep. ὑπὲρ hoc sensu in lapidibus coniungi solet.

Titulus *Chalaeensis* (C. I. 1607) de cuius origine *Locrica* docte disseruit Ahrens de diall. p.235, propius ad monumenta Delphica accedit. Servus venditur τῷ Ἀπόλλωνι τῷ νασιώτῃ. Chalaenum Amphissensium portus paucis stadiis a Crissaeis distat; Apollo igitur insularis non erit alius, nisi Pythius ille sive Delphinus, cuius sacra illuc attulerunt Cretenses. Initium tituli ne dubites ita restituere: Ἀρχοντος ἐμ μεν Χαλείῳ colato titulo nostro 28.

Etiam *Crissae*, quae nunc τὸ Χρυσὸ suo iure audit, in exteriori ecclesiae parte lapidum inscriptorum quaedam fragmenta vidi, peius quidem habita, quam ut de restituendis iis cogitari possit, e quibusdam tamen verbis, quae legi possunt ut ἀγαθὰ [τύχα] - - ἄρχοντος ἐν Δε[λφοῖς] - - ἀπέδοτο - - βεβαιωτῆρ, ὁμοίως - - συλέων titulos Crissaeos ad manumissionem sacram apud eundem haud dubie Apollinem institutam pertinuisse facile perspicitur. In eadem parte titulus est ineditus, catalogus ut videtur militaris, nihil fere nisi mutila nomina exhibens.

Stirienses titulos tres edidit Rossius (in fasciculo I, n.73-4 a et b) ad manumissionem sacram referendos, quorum primus ceteris melius conservatus ita cum editore legendus est:

Θεὸς τύχαν ἀγαθάν· ἄρχοντος ἐν Στείρι Κάλλωνος τοῦ Ἀγήσωνος μηνὸς τετάρτου Πραξίας Θέωνος ἀφίημι ἐλευθέρους [τὰν] ἰδία[ν δούλαν] Εὐπραξιν καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς παιδάριον ᾧ ὄνομα Δωρίων· μὴ καταδουλιξάσθω δὲ αὐτοὺς μηθεὶς μηδὲ κατ' ὁποῖον τρόπον· οἱ καὶ παραμεινάτωσαν Πραξίᾳ καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ Ἀφροδισίᾳ ἕως ἂν ζῶντι καὶ θαψάντω καὶ τὰ ὄρια αὐτῶν ποιησάτωσαν· εἰ δὲ μὴ θαψώντι καὶ ποιήσωντι τὰ ὄρια αὐτῶν καθὼς προγέγραπται, ἀτελὴς ἔστω ἡ [ἀ]νάθεσις καὶ ποταποτισάτωσαν ἀργυρίου μνᾶς τριάκοντα· εἰ δὲ τις ἐπιλαμβάνοιτο αὐτῶν ἢ καταδουλίξοιτο ἢ τε γενησῆτα δουλαγωγία αὐτῶν ἄκυρος καὶ ἀφεμένα ἔστω καὶ ποταποτισάτω ὁ καταδουλιζόμενος μνᾶς τριάκοντα [κα]ὶ τὸ μὲν ἥμισον ἔστω τοῦ προστάντος, τὸ [δὲ] ἥμισον τοῦ Ἀσκληπιοῦ· ἐξέστω δὲ προστ[α]μεν ὑπὲρ [α]ὐτοὺς τὸν θεόντα Φωκέων.

Nusquam clarius perspicitur venditionem vel dedicationem nihil esse nisi manumissionem quam in hoc ipso titulo, ubi initio aperte dicitur ἀφίημι ἐλευθέρους — in sequentibus ἀτελής ἔστω ἡ ἀνάθεσις, si patrono quae debent non praestiterint manumissi, irrita esto manumissio. Obsequium autem atque observantia liberti apud Stiritas ad funeralia maxime domini rite obeunda pertinebat; qua de re vide quae Rossius adnotavit pag. 31. Philonis nomen huic titulo superscriptum cum eo coniungendum esse putavit Rossius; sed rectius esse videtur quod nuper monuit Ulrichsius (Mus. Rhen. p. 551) quadratarii illius nomen ad donarium huic basi impositum pertinere. — Tituli 74 a et b eiusdem argumenti sunt, sed formularum varietas haud exigua.

Manumissionis sacrae *Dauliae* duo supersunt monumenta, alterum fragmen illud quod ex schedis Cyriaci Barberinis in Corpus inscriptionum transiit (1715), alterum longe melius ac plenius quod Rossius edidit (fasc. I, p. 35) quadratarii vero incuria mire perturbatum atque impeditum, unde haec apponimus:

Θεὸς τύχῃαν ἀγαθάν

Ἀρχοντος ἐν Δαυλίᾳ τοῦ δεῖνος, [Βουλαρχέ]οντος Φίλωνος - - - [Κ]άλλων Μνασία [καὶ] Δα[μῶ] Φίλωνος νοέοντες καὶ [φ]ρονέοντες ἀνέστηκαν τῇ Ἀθάνῃ τῇ Πολιάδι [ἃ] ἐξεθρέψαντο σώματα, οἷς ὀνόματά ἐστι Σωσικράτης Ἐπικτήτων Διόδωρος - - - μὴ καταδουλιξάσθω δὲ μηδεὶς τούτους οὓς ἀνέ[σ]θηκε Κάλλων καὶ Δαμ[ῶ] τῇ Ἀθάνῃ τῇ Πολιάδι μηδὲ κατ' ὅποιον τρόπον· εἰ δὲ τις καταδουλίζοι[το] εὖς ἀνατε-
θέκαντι Κάλλων καὶ Δαμῶ [ἢ] τὰ ὑπάρχοντα τούτοις ἢ τὰ γενόμενα [τ]έ[κ]να ἐκ τούτων, (ἔστωσαν ἐλεύθεροι· ἐξέστω τῷ θέλοντι προϊστασθαι Φωκέων ἀνυπ[ο]δίκῃ ἐόντι καὶ ἀνυπευθύνῃ πάσας δίκας καὶ ζημίας· ἢ καταδουλί[ζ]οιτο ἢ αὐτοὺς ἢ τὰ ἐκ τούτων τοὺς ἀνατεθεμένους ὑπὸ Κάλλωνος καὶ Δαμῶς) ἀποτεισάτω τῇ Ἀθάνῃ καὶ τῷ προστάντι ὑπὲρ τοὺς ἀνατεθεμένους κατ' ἕκαστον ἀργυρίου μνᾶς δέκα καὶ τὸ μὲν ἡμισον ἔστω τῆς Ἀθάνης, τὸ δὲ ἡμισον ἔστω τοῦ προστάντος. παρ[α]-
μεινί[α]τ[ω]σαν δὲ παρὰ Κάλλωνα Μνασία καὶ Δαμῶν Φίλωνος Δαυλιέος οἱ ἀνατε-
θεμένοι π[οι]οῦντες τὸ ποτι[τ]α[σ]όμενον πάντες πᾶν τὸ δυνατόν· εἰ δὲ μὴ ποιή-
σωντι, κύριοι ἐ[σ]ν[τ]ωσαν ἐπιτειμέοντες τρόπῳ ᾧ κα θέλουντι [οἱ ἀναθέντες ἔως] κα
αὐτοὶ ζῶντ[ι] Κάλλων καὶ Δαμῶ· ἐπεὶ κα δὲ οὗτοι ἀποθάνωντι Κ[ά]λλων Μνασία
καὶ Δαμῶ Φίλωνος τοὺς ἀνέστηκαν τῇ Ἀθάνῃ ἐλευθέρους [εἶ]μεν πάντας· τὸ ἀν-
[τί]γραφον τῆς ἀναθέσεως παρὰ τὸν Σαραπί[ω]να? ἱερατέα - - - - μάρτυρες
οἱ δεῖνες.

Medius titulus impeditissimus, ubi si omiseris quae curvis lineolis inclusimus, oratio optime procedit. In singulis hic illic a Rossio recessimus; vs. 19 et 20 R. restituere conati sumus; vs. 23 scripsimus ἀντίγραφον pro ἀνάγραφον et paullo infra Σαραπίωνα pro Σαραπίειον. Hoc titulo alato comprobatur quod Böckhius de fragmento Daulio 1725 e praescriptis magistratibus coniectura olim assecutus erat, venditionem Daulide ita institutam fuisse, ut emeret Minerva, cuius apud Daulienses sacra vetustissima memorat Pausanias X, 4, 16. Fragmentum illud ipsum ne nunc quidem restitui potest; in versu tertio quod Böckhius cum dubitatione proposuit ("venditionem in concione fieri non est probabile") ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ titulis Elatensibus egregie comprobari videtur; in sequentibus latet verbum ἐξεθρέψαντο.

Accedunt tituli duo inediti; alter *Hyampoliticus* (ap. nos 38) adeo mutilus, ut ne deorum quidem, qui manumissioni praesint, nomina pateant. Aetas est Traiani Imperatoris; venditur serva ea lege, ne domino quamdiu vivat, desit; si quis manum iniecerit manumissae, multam subibit XXX minarum, quarum ut vulgo dimidia pars sacro fisco, dimidia libertatis assertori debetur. Sacerdotum loco μάρτυρες οἱ θεοί.

Alter *Elatensis* (39) quatuor manumissiones continens, omnes eo nomine insignes, quod in sollemnibus comitiis promulgatae sunt. Praescripti archon et scriba; venditionis vel consecrationis species nulla; aperte dicitur Ἀσωπόδωρος ἀφίημι ἐλεύθερον τὸν δαῖνα; sed multa mancipationis solvitur Aesculapio, atque sacerdos Aesculapii est ὑπεύθυνος. In altero titulo post manumissorum nomina praeter morem additur: ἐπεὶ κατέβαλον τὰ λύτρα τὰ ἐκ τῶν πόλε — ubi quid supplendum sit dubito; fortasse τὰ ἐκ τῶν πόλεως νόμων.

Hoc loco denique non alienum erit titulum latinum attulisse, qui Cibini in Transilvania repertus esse dicitur, ap. Gruterum p. 1006, 1, in collectione inscriptionum latinarum selectarum Orelliana 3016:

I . O . M . IVNONI MI || NERVAE ET AESCV || LAPIO DOMINO ||
SEPTIM . ASC . HER || MES LIBERTVS || NYMINIS AES ||
CVLAPI HABENS || ORNAMENT . DEC . || COL . APVL . ET ||
AVG . COL . EIVSDEM || V . P

in quo titulo *libertus numinis Aesculapii* facit, ut de simili quodam manumissionis sacrae instituto cogitemus; sed de tota hac re iudicium facere eo magis vereor, quo minus mihi constat de auctoritate tituli huius.

Iam respicientibus nobis haec manumissionis sacrae monumenta, quae ut totum institutum melius cognoscatur, alia aliunde conguessimus, haec tria maxime sese offerunt; primum quod sacrae manumissionis mos labentibus magis quam florentibus rebus Graecis videtur receptus fuisse: neque enim ullum eius documentum ultra tertium a. Chr. saeculum recedere putaverim; plurima vero aetatis sunt longe inferioris. Alterum quod oppida illa, in quibus manumissionem sacram institutam fuisse vidimus, omnia circa Parnassum montem reperiuntur et quendam orbem constituunt cuius centrum est Delphis. Tertium denique quum iidem saepe dii in hac manumissione redeant, quaeritur quid sit quod hi potissimum fuerint apud quos manumitteretur. Res est difficilis, sed hoc video: si manumissionem sacram ex antiquissimae *ieroδουλείας* natura atque ratione recte explicuimus, apud eosdem deos manumissionem maxime in usu fuisse consentaneum est, qui *ieroδούλους* habebant plures quam ceteri. Servorum autem multitudo apud illos maxima invenitur, qui aut ditissimi erant aut ad sacra sua obeunda servis pluribus quam alii indigebant. Inter illos est Apollo Pythius, inter hos Aesculapius aegrorum deus et qui in eius locum et officia successit Serapis.

Priusquam ad ipsam manumissionem Delphicam ex monumentis illustrandam transeamus, titulos adiungemus duos eiusdem argumenti, sed ad *barbarorum* regiones et sacra pertinentes. Tituli sunt Panticapaeen-
Manumissio
sacra
Graeco -
Iudaica
ad
proseucham.

ses, quorum alter nunc primum, alter multo emendatius ac plenius in Addendis ad Corp. inscr. propediem edentur. Hic est titulus 2114 b tomi II, pag. 155, quem Böckhius in Add. p. 1004 et melioribus Duboisii schedis et simili titulo 2114 bb minus depravato haud mediocriter adiutus ita restituere tentavit:

ἀφίημι τοὺς ἐμοὺς δούλους(?) - καὶ σώματα ἀνδρεῖα τὸν θεῷ καὶ Ἐρμῶν
 ἐλευθέρους καὶ ἀπαρενοχλήτους ἀπὸ παντὸς κληρονόμου· ἔστω δὲ αὐτοῖς ἡ παραμονὴ
 μέχρι τῆς ζωῆς ἡμῶν παρ' ἐμοὶ καὶ τῇ συνευαρεστούσῃ μητρί μου - - ἰτάδι καὶ
 πάντα ὡς ἡ μήτηρ μου διέταξεν τελευτήσαντός μου ποιήσουσιν πάντες· μετὰ δὲ
 τὴν ἡμῶν τελευτὴν εἶναι αὐτοῖς ἀπέρχεσθαι (s. τρέπεσθαι s. πορεύεσθαι) ἀνεπιχω-
 λύτως συνεπιτροπεύσης καὶ τῆς συναγωγῆς τῶν Ἰουδαίων.

Alter titulus multo melius conservatus (2114 bb):

Βασιλεύοντος βασιλέως Τιβερίου Ἰουλίου Ῥησκονπόριδος φιλοκαίταρος καὶ φιλορω-
 μαίου ἔτους ζςτ μηνὸς Περει[τί]ου γη Χρήστη γυνὴ πρότερον Νικία τοῦ Σώτα ἀφεί-
 ημι ἐπὶ τῆς προσευχῆς θρεπτόν μου Ἡρακλᾶν ἐλεύθερον καθάπαξ κατὰ εὐχῆς

μου ἀνεπίληπτον καὶ ἀπαρενόχλητον ἀπὸ παντὸς κληρονόμου· τρέπεσθαι δ' αὐτὸν ὅπου ἂν βούληται ἀνεπικωλύτως, καθὼς εὐξάμην, χωρὶς ἰς τὴν προσευχὴν θωπείας τε καὶ προσκ[αταντ]ήσεως? συνεπινευσάντων δὲ καὶ τῶν κληρονόμων μου Περικλείδου καὶ Ἑλικωνιάδος, συνεπιτροπεώσης δὲ καὶ τῆς συναγωγῆς τῶν Ἰουδαίων.

Facta haec manumissio m. Ian. a. p. Chr. 81 imperante Tito. Medii tituli et interpretatio et lectio incerta est: τρέπεσθαι δ' αὐτὸν etc. in quibus verbis Böckhius hanc sententiam inesse statuit, licere manumisso commeare quoquo velit, nisi quod teneatur numinis venerandi caussa praesto esse in proseucha. Equidem verbis χωρὶς etc. illum potius locum significari putaverim, quem unum ne attingant manumissis ceterum liberis interdicitur, sacrorum Iudaicorum penetrabile quoddam. Libertum enim non puto Iudaeum fuisse sed alius religionis aliusque originis hominem.

Eadem fere aetate atque in barbarorum regione facta est manumissio illa, cuius monumentum exstat titulus Corp. inscr. 2131 b (Add. p. 1008, A), circa Anapam Circassicam repertus: βασιλεὺς [τος] βασιλέως Τιβερίου [Ἰ]ουλίου Σαυρομάτου, φιλοκαίσαρος καὶ φιλορωμαίου εὐσεβοῦς Τειμόθεος Νυμφαγόρου Μακαρίου σὺν ἀδελφῆς Ἡλίδος γυναικὸς Νανοβαλαμύρου κατὰ εὐχὴν πατρὸς ἡμῶν Νυμφαγόρου Μακαρίου ἀφείομεν τὴν θρεπ[τὴν - - δ]ωρεάν.

De barbarismis qui insunt vid. Böckhii adnotationem. Aetas est Tiberii Imperatoris; sacrorum quantum ex fragmento colligitur mentio nulla; titulus ethnicus, non Iudaicus.

Manumissio
in
sacrosancta
ecclesia.

Postremo loco hoc unum addamus, manumissionem sacram, quam instituerint Graeci, deorum Graecorum superstitem non solum ad Iudaeorum sacra, sed etiam ad Christianorum deum traductam esse. Manumissionem enim quam dicunt in sacrosanctis ecclesiis (cuius ritus accurate explicitos reperis in R. Antonii van Beem Civis Traiectini de man. in SS. eccl. dissertatione Thesauri novi dissertatt. iuridicarum Belgicarum volumini II inserta) cum vetustiore illa Graecorum manumissione sacra, si quis utramque cognoverit, ad eandem originem pertinere non negabit. Consilium enim instituti est idem; pro Apolline vel Serapide Sanctus ecclesiae libertatis recens conditae auctor et protector est, cuius loco episcopus libertatem pronuntiat. Servus in ecclesiam ducitur; ad altare sive ad (ante) altaris cornua sive circa altare (ubi conferas quae de manumissione apud Spartanos supra monuimus) dominus servum ab omni iugo liberum et absolutum dimittit, ita ut deinceps tanquam si ab ingenuis parentibus natus esset, eat, pergat in partem quam maluerit. Testes sunt

clerici et plebs, ut Delphis *μάρτυρες οἱ ἱερεῖς καὶ ἰδιῶται*. In rei actae memoriam tabulae conficiebantur et conservabantur (ut illic: *ἁ ὠνὰ* s. *γραφὰ παρὰ τῷ δεῖνι*); nonnunquam etiam lapides in manumissionis testimonium inscripti in ecclesiae vicinitate collocabantur ut docet Fornerius lib. IV Select. Cap. 4 adducto hanc in rem titulo Aurelianensi:

EXBENEFICIO † PERIO ANNEM
EPISCOPVMETPERALBERTVM
S†CASATVMFACTVSESTLIBER
LEMTBERTVSTESTE HAC
SANCTA ECCLESIA

Quae quum ita sint, Gothofredum ad l. un. Cod. Theod. de Manum. in SS. Eccl. et qui eum sequuti sunt, Spanhemium, Heineccium, Fornerium verum vidisse iudicabimus, qui manumissionem illam e gentilium templis in ecclesiam Christianam traductam esse putaverunt; quibus quae opposuit Otto in praefatione ad tom. II Thes. I. C. p. 4 nemini nisi antiquitatis Graecorum sacrae prorsus ignaro probabuntur.

DE MANUMISSIONE SACRA DELPHICA.

Praeter titulos Böckhianos supra allatos eosque quos hoc loco primum edidimus huc pertinent tituli duo quos Thierschius commentationi suae Delphicae adnexuit (Abhandl. der phil. Cl. d. K. B. Acad. vol. III 1840, I et III); de quarto Thierschii titulo supra monuimus. Secundus a V. Cl. parum feliciter restitutus, si quid video, ita fere scribendus est:

Ἄρχοντας ἐμ μὲν Δελφοῖς Νικάν]δρου μὴνὸς Ἐνα - - ἐν δὲ Βο[ιῶ] sive Βοῶ? - -
ος - - - - Βουλευόντων Διοδώρου τοῦ Ὀρέσ[τα] - - - ἀπέδοτο Εὐκ]ολίνῃ Πολυ-
ξενίδα Βοαῖα τῷ Ἀπόλλωνι [τῷ Πυθίῳ σῶμα ἀνδρεῖον, ᾧ ὄνομα . . .] τῆρος τιμᾶς
ἀργυρίου μνᾶν ἑξ καὶ τὰν [τιμὰν ἔχει πᾶσαν· ἐφ' ᾧ τε ἐλεύθε]ρος εἴμεν καὶ ἀνέ-
φαπτος ἀπὸ πάντων τὸν [πάντα βίον· βεβαιωτῆρες κατὰ τοὺς νόμους Βαβύ]λος
Μεγάρτα Δελφὸς Βοαῖος δὲ Εὐξενος· εἰ δέ τις ἐφάπτοιο - - - [τῆ]ρου ἐπὶ κατα-
δουλισμῷ, βέβαιον παρεχόντω [τῷ Θεῷ τὰν ὠνὰν οἱ βεβαιωτῆρες· ἐμοίως] δὲ καὶ
ὁ παρατυχὼν ἐξουσίαν [ἐχέτω συλέων - - τηρον ὡς ἐλεύθερον] ὄντα ἀζάμιος ὢν
καὶ ἀνυπόδικος πᾶσ[ας δίκας καὶ ζαμίας· μάρτυροι οἱ ἱερεῖς] Διονύσιος Ἀστοξένου
Δά[μων - - - - -

Certae restitutioni obest, quod versuum mensura ignoratur. Εὐκολίνη no-
men invenitur in tit. Lamiensi in Eph. arch. Ath. 1838. t. 74 etiam in

C. Inscr. saepius. Boei Dorici incolae dicebantur et Boeatae et Boeaei teste Stephano Byz.; pro altero etiam Boaei teste hoc titulo Thierschiano. De eodem disputavi in Ephem. litter. Ienensi 1842, n. 246.

Iam quum ea sit horum titulorum similitudo, ut tantum unus titulus esse videatur vario modo repetitus, de omnibus coniunctim praefari atque exponere, quam alia alibi explicare malui, omnem vel praecipuam varietatem in hac ipsa introductione adiiciens. Etiam aliorum titulorum eiusdem argumenti quaecunque in comparatione coniungi posse videbantur, adscribere non dubitavi.

Partes singulorum titulorum sunt tres:

- I. Magistratus cum mense praescripti.
  - II. Manumissionis ipsius formula.
  - III. Testimonia.
-

Quae in fronte titulorum adponi solet boni eventus adprecatio ἀγαθῇ τύχῃ inter Delphicos legitur tantum in C. I. 1701 et 1710 titulo ceteris aliquanto recentiore multisque rationibus diverso, qui nunc e Rossiano 71 supplendus est. In ceteris documentis similis argumenti raro illa deest. Cf. supra tit. Lariss. tit. Tith. (Θεὸς τύχῃν ἀγαθάν) tit. Daul. tit. Stir. titt. Elat. (ubi eadem).

I. MAGISTRATUS PRAESCRIPTI.

1. si homines *Delphici* vendunt, duplex est titulorum ratio:

a) in nonnullis titulis archon, mensis, senatores, scribe Delphici notantur.

ἄρχοντας τοῦ δεῖνος (nunquam ἐν Δελφοῖς additur nisi 1710)
μηνὸς τοῦ δεῖνος (de mensibus infra)

βουλευόντων τὰν πρώταν (δευτέραν) ἑξάμηνον τῶν δεινῶν; duo semestres senatores, aut ubi semestre non notatur, quatuor totius anni senatores afferuntur ut 1695. 1710. Cf. B. ad 1691.

In nostris titulis rarius quam ap. B. senatores adscripti sunt; vide titt. 8, 15, 24, 27, 34. In titt. 25, 31, 35 eiusdem semestris terni senatores afferri videntur; sed quum in his omnibus scribae notatio desit, ego tertium pro scriba habere praetulerim. T. 9 omissis τὰν πρώταν vel τὰν δευτέραν tria nomina habet.

Paterna nomina nunquam non addita sunt, exceptis titt. 34 (Βουλευόντων τ. δ. ἐ. Νικοστράτου Καλλία, γραμματεύοντος Βουλᾶς Εὐ-άνδρου; eadem nomina in t. 1699) et Böckhianis 1705 A et tit. 1710 ubi propter Romanam nominum rationem omissa sunt. γραμματεύοντος τᾶς βουλᾶς τοῦ δεῖνος
Scriba post senatores totius anni plene perscriptos omissus 1695.

- δ) Longe maior nostrorum titulorum pars simpliciter archontem eponymum cum mense notatum habet.

Ἀρχοντος τοῦ δεῖνος μηνὸς τ. δ.

Mensium Delphicorum Böckhius C. I. p. 814, B tabulam pro-

Menses
Delphici.

Πρώτης ἐξαμήνου

Ἀπελλήιος C. I. 1705 a Ἀπελλαῖος sicut ap. Macedones 18, 23.

Ἀποτρόπιος quod nomen B. e titulo 1709 extricavit, ubi in apographo Chandleriano haec sunt ΜΗΝΟΣ ΑΠΟΤΤΡΟΠΙΟΥ; verum mensis nomen est Ποῖτρόπιος, quod quum septies in nostris titulis redeat (12, 15, 20, 22, 27, 35, 37 e) non potest dubium esse.

Ἡράπιος vel Ἡράπιος apud B. 1706 apud nos nusquam. Böckhius ipse ad l. l. de hoc nomine dubitari posse fatetur. Postquam in lucem prodiit titulus noster 27 non dubito, quin verum mensis nomen sit Ἡραῖος.

Δευτέρας ἐξαμήνου

Βύσιος C. I. 1704.

Βουκάτιος C. I. 1702, 3; apud nos 7, 11, 30.

Ἡράκλειος 1707; ap. n. 3, 17, 33 (—έος 1799 ap. n. 9) idem fragmento 1705 b restituendus est.

Θεοξένιος 1700; ap. n. 10, 14, 24, 25, 37 c et d (Θευξένιος 5, 28, 31, 34, 37 b).

Sedis prorsus incertae

Ἰλαῖος s. Εἰλαῖος; priorem formam tuentur titt. C. I. 1708, noster 32; alteram 1710, nostri 10, 21; tertiam denique formam Ἰλιαῖος exhibent 4, 6. De nominis origine exposuit B. p. 814 b, ab ἴλαις sive εἰλαῖς derivans, quarum in sacris mentio fieret apud Pindarum.

Hanc mensium Delphicorum tabulam augent praeter Poetropium illum et Heraeum, qui nunc primum recto talo incedunt,

Δαιδαφόριος in titt. duobus ap. Thierschium, ap. nos 2, 13, 29, 37 e

Βοαθόος 16, 19. Βοάθοιος 26;

qui menses utri semestri tribuendi sint, ex titulis non patet. Utrumque nomen a festis deductum; Βοαθία poterunt cum Boedromiis comparari.

Heraeus, cuius nominis ratio facile perspicitur, primo Phocensium mensi respondet, qui mensis, si recte de hac re exposuit Böckhius pag. 734 a novilunio post aequinoctium autumnale incipiebat. Quodsi anni Delphici initium cum initio Attici ac proinde Olympici concinebat (cf. B. ad 1688). Heraeus Atheniensium Pyanepsioni, Boeotorum Damatrio responderet.

Poetropius
unde
dictus.

Ποῖτροπίου nominis originem inquirens primum de ποία et τρέπω cogitavi (ποία s. ποιὰ de anni cyclo ap. poëtas anthol.) sed mox aliter statui, postquam in Plutarchi verba incidi, qui Aeolensium more π pro β usurpari in Symp. VI, 8, 1 tradit. Cf. Ahrens p. 172 qui praeter exemplum apud Plutarchum πολύμιος huius mutationis aliud vestigium reperiri negat. Iam habemus alterum exemplum si non apud Boeotos tamen apud Phocenses, quorum dialectum magnam habuisse cum Aeolicis dialectis cognationem, Ahrens ipse harum rerum sagacissimus iudex non negat. Ποῖτρόπιος est Βοῖτρόπιος mensis quo αἱ βούες τρέπονται sc. inter arandum. Formatio eadem est atque in substantivo Βοῖνλεψ.

Μηνὸς ἐνδὺς
Ποιτροπίου?

Iam ad illud accedendum, quod in duobus (20 et 37) titulis perspicue legitur μηνὸς ἐνδὺς Ποῖτροπίου, ubi quid significet vocabulum illud interpositum, me nescire libenter confiteor neque tamen dissimulabo quae mihi in mentem venerunt. Ἐνδὺς putavi idem esse atque ἐντός, id quod a dialecti ratione non abhorret atque prisca Romanorum forma *endo* sive *endu* sive *intus* comprobatur. Iam faciamus Poetropius fuerit mensis anni Delphici ultimus, qui, quoties annus intercalaris in-

cidebat, repetebatur. Tum prior haud inepte interior (ὁ ἐν-
τὸς), alter exterior vocari poterat; quamquam articulum male
deesse me non fugit. Alteram igitur hanc explicandi ratio-
nem extricavi, ut compendium scripturae subesse suspicarer
atque adiectivum ἐμβολιμαῖος sive ἐμβόλιμος imitatus novum
quoddam verbum fingerem ἐνδύσιμος sive ἐνδυσιμαῖος. Dixi
quamquam diffisus. Tu qui haec legis, si quid novisti re-
ctius istis — candidus imperti!

2. Si homines *alienigenae* vendunt, archontibus ac mense Delphicis
breviter notatis adduntur loci, unde qui vendidit oriundus est,
magistratus et mensis. Huc pertinent ex thesauro Böckhiano ti-
tuli duo (quibus addas propter similitudinem t. 1609):

1702 Ἄρχοντος Καλλικράτεος μηνὸς Βουκατίου, ἐν δὲ Αἰτωλία στρατα-
γέοντος τὸ δεύτερον - - ἰτύρου μηνὸς Πανάμου.

1707 in quo documento quum mulier Amphissensis vendat, prae-
ter consuetudinem Amphissensium magistratus et mensis Del-
phicis praemissi sunt: Ἄρχοντος Στρατάγου μηνὸς Ποκίου ὡς Ἀμ-
φισσεῖς ἄγοντι, ἐν Δελφοῖς δὲ ἄρχοντος Πυρρία μηνὸς Ἡρακλείου.

Ex nostris titulis huc faciunt:

tit. 3 et ipse Amphissensis: ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Κλεοδάμου μηνὸς
Ἡρακλείου, ἐν δὲ Ἀμφίσσᾳ ἄρχοντος Χαριζένου μηνὸς Ποκίου.

titt. 21 et 22 *Callipolitani*. In priore: ἄρχοντος ἐν Δ. Δεξιώνδα μ.
Εἰλαίου, ἐν δὲ Καλλιπόλει ἄρχοντος Λαδίκου μηνὸς Ἰπποδρομίου. In
altero titulo vendit mulier Callipolitana magistratibus et mense
tantum Delphicis notatis. Mirum est ex oppido tam remoto
atque obscuro (Καλλίπολις πολίχνην Λαμφάκου St. B.) duo man-
cipia Delphis manumissa esse.

tit. 27. Manumissus est *Charadraeus*; praescripta haec: Στρατα-
γέοντος τῶν Φωκέων Μνασικράτεος μηνὸς Πρώτου, ἐν δὲ Δελφοῖς ἄρ-
χοντος Θρασυκλέος μηνὸς Ἡραίου. Strategos Phocensium epony-
mos reperies etiam in titulo Tithorensi apud Ulrichsium tertio
praescriptos.

tit. 28. Manumittit mulier *Erinaea*. Ἄρχοντος ἐμ μὲν Ἐρινεῶ Κλέ-
ωνος τοῦ Σωσάνδρου μηνὸς Λαφρίου, ἐν Δ. δὲ ἄρχοντος Ξενοκράτεος
μηνὸς Θευξενίου. Laphrius mensis a festo Dianae dictus videtur
(Paus. 4, 31, 7; 7, 18, 8).

Eodem denique revocare titulum *Thierschii* tertium non dubito, vide pag. 27. Vendens Βοαῖα dicitur, fideiussorum alter Βοαῖος; unde conicio in primo versu scribendum esse ἐν δὲ Βοῶ levissima mutatione. Βοόν, Βοαῖος pro Βοιόν, Βοιαῖος; diphthongus enim $\bar{\alpha}\iota$ apud Dorienses non minus quam apud Aeolenses in $\bar{o}$ corripiebatur maxime ut videtur insequente vocali cf. ποῶς ap. Theocr. XXIX εὐνόα, ταύτα (Ahrens de diall. p. 101).

II. IPSIUS MANUMISSIONIS FORMULA.

1. ἀπέδοτο — sic in titt. Delphicis; idem Tithoreae.

ἀνατίθημι in titt. Chaeron. et Daul.

ἀνατίθημι ἱερὸν Coroneae.

ἀπελευθερῶ καὶ ἀνατίθημι Stiride.

ἀφίημι simpliciter legitur in titt. Hyamp. Elat. Panticap. Res ipsa Stiride vocatur ἡ ἀνάθεσις, vel ἡ ἱερανθεσία i. e. ἱερὰ ἀνάθεσις tit. Tith. IV, 32; Tithoreae ἡ ὡνὰ sicut Delphis.

ἐπὶ τοῖςδε ἀπέδοτο 4, 6, 11, 12, 15, 16, 19, 24, 30, 31.

ἐπὶ τῶνδε ἀπέδοτο 5; in plurimis neutrum additum est.

ἐπ' ἐλευθερίᾳ additum 33, 1701, 1703, 1710A (ἐν ἐλευθερίαν tit. Tith. III, 7)

ἀπέδοτο omisum est tit. 23.

Praepositi ante ἀπέδοτο vendentis nominis exempla sunt perpauca 1701, 1710.

Sequitur vendentis nomen — *mulieres* vendunt 2, 9, 22, 23, 28, 29, 32, 33 ap. B. 1702, 4, 6, 7, 9.

coniuges vendunt 5, 10, 11.

fratres 24.

quatuor homines alius quisque patris 6.

In titulo Daulio coniuges manumittere dicuntur νοέοντες καὶ φρονέοντες scientes prudentes, quocum comparari potest quod in papyro Aegyptiaco manumissionem Elephantinae a. p. Chr. 354 factam continente (Young Hierogl. tabula XLVI) scriptum est vs. 6: ὁμολογῶ ἐκουσίως καὶ ἀμετανοήτως ἀφικέναι (i. e. ἀφεικέναι) ὑμᾶς ἐλευθέρους.

2. Deinde ut omni ex parte legitima videatur manumissio, adiicitur in aliquot titulis *consensus* eorum qui aliquo iure intercedere

possint; vulgaris locutio Delphis haec: συνευδοκούντων τῶν δεινῶν; formulae varietatem hanc repperi:

συνεπαινέοντος τοῦ δεινός 30, προνοῦντος 1710,
παρόντος καὶ συνευαρεστοῦντος Chaeroneae,
συνεπινευσάντων in titt. Bosporanis,
συνευδοκέος in titulo Lamiensi V,
συνευαρεστέοντος sive συνευδοκέοντος τῷ ᾧ τοῦ δεινός Tithorae,
χρήσαντος τὰν χεῖρα ibidem in tit. II.

Plerumque *filiorum* et *filiarum* consensus additur, ne sine heredum naturalium voluntate dominus manumisisse dicatur manumque misso inde periculum oriatur (ἀπαρενοχλήτους καὶ ἀνεπιλήπτους ἀπὸ παντὸς κληρονόμου titt. 2114)

συνευδοκέοντος τοῦ υἱοῦ 12, 18, 25, 30,

τῶν υἱῶν 3, 34, 31 (ubi praeter consuetudinem nomina filiorum non addita sunt)

τῶν θυγατέρων 5 τὰς θυγατέρας 7.

Consentiunt filia et nepotes ex filia 11

Antimachus vendit συνευδοκεύσας τὰς γυναῖκας 19.

Mulier vendit consentiente eo in cuius potestate est (γυνὴ χωρὶς ἐπιτρόπου αὐθεντίας [αὐτὴ δύναται ἐλευθερῶσαι] Dosith. Mag. Tractatus Forensis §. 15 ed. E. Böcking. Corp. iuris anteiust. p. 224)

aut marito (τοῦ ἰδίου ἀνδρὸς 23 προνοῦντος αὐτῆς τοῦ ἀνδρὸς 1710; in tit. 17 quamquam coniuges una manumittere dicuntur, tamen adiicitur ut videtur mariti consensus: Θεόδωτος Τιμάρχου καὶ Ἀρίστα Ἀρτεμιδώρου συνευδοκέοντος καὶ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Θεοδότου. In papyro Aegyptiaco supra laudato Aurelia μετὰ συνεστῶ[τος] τοῦ κυρίου αὐτῆς ἀνδρὸς Αὐρηλίου Δωροθέου Σεργήνου manumittit vs. 3, 4).

aut filiis 29, 1706, 1717, 1709 marito et filio 1702.

aut patre 1608 c.

aut fratribus (matre et fratribus cons. 33). Mulieres vendunt nullius addito consensu 2, 9, 22, 28, 32. — Hoc loco conferas tit. Tith. V ubi pro vendente muliere vir intercedit: ἀπέδοτο Ὀνασίφορον Ἡρακλείδα Τιθορίς, ἔχρησε τὰν χεῖρα Λούκιος Κορνήλιος Νίγερ αὐτῆς παρεούσας Ὀνασιφόρου καὶ κελεύουσας χρῆσθαι τὰν χεῖρα ὑπὲρ αὐτάν. Mirum est in eodem documento extremo

alium eadem addidisse: ἔχρηστε τὰν χέρα ὁ δειῖνα. Ulr. p.553 χρῆσαι τὰν χέρα idem esse putavit atque δεξιὰν δοῦναι).

Nonnumquam qui in initio ut consentiens affertur, in sequentibus inter eos, qui ipsi manumittunt, inseritur ut in tit. 30 (οἱ ἀποδόμμενοι Φιλόξενος καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Φιλόξενος).

3. Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ fere in omnibus titulis; deest 19; τῷ Θεῷ tit. 15.
4. *Sexus, nomen, natio* mancipii notantur.

Sexus.

σῶμα ἀνδρεῖον 5, 13, 15, 17-20, 24, 26, 31, 35, 36.

- γυναικεῖον 2-5, 8, 10, 12, 14, 16, 20, 22, 23, 25, 32-34.

aetas semel additur Σωσύλαν ὡς ἐτῶν κ' 1710. In tit. Tith. III, 6 legitur σῶμα κοράσιον ΓΕΙΔΗΜΙΟΠΡΑΤΟΝ explicante editore γ[εγονυῖαν] ἔ[τη] ἰ δημιόπρατον.

si puer manumittitur — σῶμα ἀνδρεῖον παιδάριον 6.

sin puella — σ. γυναικεῖον κοράσιον 9, 11; κορίδιον 29; τὸ δουλικὸν κοράσιον 1608 h (de utraque forma Lobeck. Phryn. p. 74); κοράσιον tit. Tith. IV; κ. δουλικόν VI. (Cf. τὸν ἴδιον δοῦλον, τὸν θρεπτόν in titt. Chaer. τὸν ἴδιον ἐξελεύθερον in tit. Tith. I; ἐξελεύθερος aut per anticipationem dicitur qui in eo est ut manumittatur aut eum significat, cuius parentes iam antea manumissi erant. Hes. s. v. ἐξελεύθεροι: οἱ τῶν ἐλευθερουμένων υἱοὶ vide Ulr. l. l. p. 553).

Haud raro fit ut plura mancipia coniunctim mittantur σῶματα ἀνδρεῖα δύο 20; σ. δύο ἓμ μὲν γυναικεῖον — τὸ δὲ ἄλλο ἀνδρεῖον 30; σ. γυναικεῖα τρία καὶ παιδάριον 28.

Bis additur in cuius potestate servus antea fuerit παιδάριον Σωτήρης τὸ πρότερον ὢν Νικασίππου 6; σῶμα ἀνδρεῖον 7; παιδάριον ὃ ἐπρίατο παρὰ τοῦ Τελεσάρχου ibidem, id quod adhuc exemplis caret, etiam parentes pueri adduntur (sicut in tit. Tith. II, 7, ubi mira attractione quam vocant legitur οἱ δειῖνες ἀπέδοντο σῶμα ἀνδρεῖον, ᾧ ὄνομα Σώτιμος, τὸν υἱὸν Ἀρχοῦς).

Nomina

adduntur (Delphis primo casu e. c. σῶμα ἀνδρεῖον, ᾧ ὄνομα Εὐίος; Tith. quarto: σ. γυναικεῖα δύο αἷς ὀνόματα Νικάσιν i. e. Νικάσιον καὶ Στόργην ita ut a vendendo pendeant tit. V)

Servorum.

Servarum.

Antimachus 19.	Philistus 20.	Aphrodisia 16, 28.	Nicaea 2, 22.
Apelles 30.	Soterichus 6.	Arsinoe 12.	Nicomacha 4.
Dioscuridas 14.	Sosthenes 7.	Aristo 34.	Onasiphoron 9.
Evius 5.	Sosimenes 26.	Aristathla (?) 28.	Parthenion 10, 14.
Eutychus 24.	Sosandrus 28.	Calliopa 37.	Prostateris 30.
Heracleon 20.	Sphaerus 15.	Callo 11.	Si - on 23.
Menophilus 31.	Theoxenus 36.	Epictesis 29.	Scylla 3.
Numenius 17.	Theodosius 18.	Haeresis 8.	Soso 21
		Hilaron 25.	Zopyra 32.
		Menestrata 28.	Zoila 33.

Quae nomina partim eiusmodi sunt, ut proprie tantum servis Nominum
servilium
ratio. dari potuisse appareat, sicut Epictesis, Haeresis; sed longe plurima servorum nomina non est cur non eadem liberis tribuantur; itaque parum accurate de hac nominum ratione disputavit doctus Batavus Limburg Brower qui licuisse servis liberorum nominibus vocari negat (les noms des esclaves devaient toujours être courts et jamais il ne leur était permis d'en porter un qui fut propre à quelque homme libre connu. Hist. de la civil. des Grecs II tome 1 p. 254). Immo in nostris titulis non desunt exempla, quibus servos dominis cognomines fuisse evincamus; sic Antimachus Antimachum manumittit 19; Philista Philistum patri suo cognominem 20; Philoxenus Apellis filius Apellem 30; Dionysia Dionysium Coroneae apud Ross. 86. Nonnumquam non ipsum heri nomen sed simile habebat servus, ut Soson servus Sosi (C. I. 1701), unde vernam fuisse Sosonem non certum est. Namque servos de lapide emptos ab heris, prout placeret, novum saepe nomen accepisse testatur Alciphron ep. III, 38 ὡς τῇ ἐνῇ καὶ νέῃ κατ' ἐκλογὴν τοῦτον ἐπριάμην, Νουμήνιον μὲν εὐθὺς ἐθέμην καλεῖσθαι. In titulis Lamienis servi qui manumittuntur heri nomen quasi paternum suo addunt e. c. Σωσίλος Πύθωνος καὶ Ἀερστοκλῆς Πύθωνος ἀπελεύθερος Πύθωνος τοῦ Ἀντιμάχου; qua in re genitivo casu utuntur Graeci contra morem Romanorum. Vid. interpretes ad Philostr. V. Soph. II, 1.

Τὸ Γένος.

Nationem si respicimus duo distinguuntur servorum genera:

- 1) Vernae οἰκογενεῖς 3, 4, 24, 26, 27, 28, 32, 1702, 7, 9 b.
 τὸ γένος οἴκοθεν C. I. 1704 (de verbis οἰκότριψ οἰκοτρί-
 βαις οἰκεὺς cf. Becker. Char. p. 31).
 ἐνδογενεῖς 6, 8, 11-13, 25, 29, 33, 34.
 Θρεπταὶ 2114 bb, 1608 d.
 Θρέμμα ex egregia Böckhii emendatione 1709 b.
 ἃ ἐξεθρέψαντο σώματα Ross. 81; similia quaedam re-
 stituenda erunt tit. C. I. 1725.

In contextu modo οἰκογενῇ — ἐνδογενῇ scribitur κατὰ σύνεσιν, modo genus neutrum praefertur.

- 2) alienigenae Ἄραψ 1756.
 Σύρος 17, 18, 27, 35.
 Σαρμάτισσα 16.
 Λαοδικεὺς 1607.
 Μακέτας? 21.
 Φρύξ 31.
 ἐκ Κορωνείας 30.
 (σ. κοράσιον δημιόπρατον tit. Tith. III, 6).

In multis titulis natio non notata est servorum 2, 7, 9, 10, 14, 15, 19, 22, 1706, quorum plerique, si non omnes, pro vernis habendi sunt.

5. Pretium additur cum apocha (τιμῆς ἀργυρίου — In tit. 1756 videtur fuisse τίμημα ἀργυρίου).

Pecunia, qua dominus servum Apollini se vendere fingit, proprie est pretium, quo persoluto servus se redemit τὸ λύτρον ὃ κατέβα-
 λεν [ὁ δοῦλος] ut apertius dictum est in tit. Elatensi 36 b. Graecorum enim non minus quam Romanorum servis separatam aliquam a rationibus dominicis pecuniam habere licuisse nequaquam dubito, quamquam quod Latinorum *peculio* respondeat Graecum verbum novimus nullum. Dominus libertatem mancipio ita concedere solebat, ut pretium quo emptus esset ipsi redderet; aut si οἰκογενὴς erat, pro aetate legitimum pretium statuebatur. Quare tantidem fere venduntur sive manumittuntur, quanti emi solebant. Cf. Böckhii Oec. Reip. Ath. I, p. 73 sq. Becker. Char. p. 30.

Quam in his libris e scriptoribus Graecis annotatam vides pretii servorum varietatem, eandem fere in titulis nostris reperies.

Pretium solet *minis* significari totis et dimidiis, numero minarum plene adscripto, excepto titulo 22 ubi haec sunt MMM (sicut in t. Tith. III, 14 MI i. e. $\mu\tilde{\nu}\tilde{\alpha}\varsigma\ \delta\acute{\epsilon}\kappa\alpha$) in tit. 1707 vs. 5 quod posuit Böckhius $\mu\tilde{\nu}\tilde{\alpha}\nu\ \tau\rho\iota\tilde{\omega}\nu\ \Gamma^{\alpha}\ \delta\rho\alpha\chi\mu\tilde{\omega}\nu$, non certum est.

Praeter minas sunt stateres et drachmae.

Moneta est *Delphica argentea*. Drachma stateribus numquam plus una subiicitur, idemque vides in publico summarum debitarum recensu, quem exhibet tit. 1690; id quod mirum esset, si stateres plus quam binas aequarent drachmas. Idem statuit Böckhius in Quaest. metrologicis pag. 82. Qui illic drachmis subiiciuntur oboli et aerii apud nos non reperiuntur. Ceterum hosce stateres ne quis cum Phocaicis aureis confunderet, monuit iam Böckhius ad tit. l.

Moneta
Delphica.

Pretii varietatem hanc notavi:

stateribus 20	venditur mulier	in tit. 33.
minis 2	" puella	" " 11.
" 2 stat. 17 dr. 1	" puella	" " 29.
" 3	" maiorem partem mulieres	" " 9, 16, 23, 27, 32, 35.
" 3 stat. 17 dr. 1	" puer	in tit. 6.
" 3 " 20	" vir	" " 18.
" $3\frac{1}{2}$	" mulier	" " 3.
" 4	" mulier	" " 4, 10, 12, 26, 27, (1702, 1705).
" 4	" vir	" tit. 31, 35, (1704).
" $4\frac{1}{2}$	" puer	" " 7.
" $4\frac{1}{2}$	" mulier	" " 8.
" 5	" mulier	" " 2, 14, 34.
" 5	" vir	" " 13, 17, 1699, 1706.
" 6	" vir	" " 15. 19.
" 8	" mulier	" " 21.
" 15	" mulier	" " 25.

Ubi plures coniunctim venduntur, ut quanti singuli valuerint, non pateat:

5 min.	venduntur	mulier et vir	in tit. 30.
10 "	"	2 viri	" " 20.
15 "	"	3 mulieres cum puella	" " 28.

Chalaci pretium servi 1000 drachm. tit. 1607.

Tithorae in tit. 1	servus	venditur	minis XX.
2	"	"	" V.
3	serva	"	" X.
4	"	"	" X.
5	servae duae	"	denar. MMM.
6	serva	"	" M.

Ubicunque sub forma *dedicationis* manumittitur (Chaeroneae, Stiride, Coroneae, Daulide), *donatur* libertas manumittendo: quare pretii soluti in illis documentis mentio nulla inesse potest.

Apocha.

Deinde summam praescriptam se recepissee hac formula testificatur vendens: καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν (si plures vendunt ἔχοντι) πᾶσαν deest 2 — ἀπέχει i. q. ἀπέληφε 9, 27; verbi usum illustrat Böckhius C. I. p. 745. A quo receperit, non additur. Scilicet, ut res est, manumissus persolvit suo aere; sed pro ficta venditionis formula, quum ipse servus pacisci non possit, deus ut emptor interponitur.

6. *Venditionis natura ac ratio exponitur.*

Non esse hanc vulgarem venditionem sed potius manumissionem deo creditam sequentia significant: καὶ ὥς ἐπίστευσε (ὁ δεῖνα πρά-
-σεῖς) τῷ θεῷ τὰν ὠνάν, ἐφ' ὅτῳ etc. quae verba non tam cum iis, quae proxime antecedunt, cohaerent (a quibus hic illic rem-
-ventur sicut 22 et in C. I. 1702) quam illud ἀπέδοτο, quod in ini-
-tio fuit, cum sequentibus coniungunt. Dominus vendit — non ut
-vulgo vendunt, sed illo modo, quo modo servus deo emptionem
-credidit; deus singularis huius venditionis auctor, libertatis sibi
-creditaе quasi debitor habetur. Itaque quid huic venditioni pro-
-prium sit, Graece tribus verbis dicitur ὥστε ἐλεύθερον εἶμεν
-sicut 22, 1702. Sed plerumque pluribus exponitur: ἐφ' ᾧ τε ἐλεύ-
-θερον εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον (ἀνέπαφον 39 c) ἀπὸ πάντων τὸν πάντα

χρόνον s. βίον s. πάντα τὸν τῆς ζωῆς χρόνον; adduntur in plerisque titulis haec: ποιῶν ὁ καὶ θελή καὶ ἀποτρέχων εἰς καὶ θελή (s. πᾶ καὶ θελή 2) ἀζάμιος ὢν ἀπὸ πάσας δίκας καὶ ζαμίας (qualem aliter subeunt fugitivi).

Varietas notatu digna: pro ἐφ' ᾧτε nonnumquam ὥστε et ἐφ' ὅτῳ (quod in tit. ap. B. nusquam); deinde variat ipsa constructio verborum inter accusativum et nom. c. infinitivo; nonnumquam altera cum altera barbaramente miscentur (ἐφ' ᾧτε ἐλεύθεροι εἴμεν καὶ ἀνεφάπτους tit. 30) quae singula persequi taedet.

7. *Conditiones quae manumissioni adiaciuntur.*

Tituli nostri longe plurimi ita sunt comparati ut manumissis libertas donetur absoluta quaedam et perfecta neque ulla retineant domini patronatus iura. Haec est quam directam manumissionem posteriore aetate appellaverunt (cf. Concil. Tolet. IV Can. 73 apud v. Beem l. l. p. 58: "Quicumque libertatem a dominis suis ita percipiunt, ut nullum sibi in eis obsequium retinent, isti — — *directa* manumissione absoluti esse noscantur").

Idem in tit. 2114 bb ita expressit Chreste vidua: ἀφίημι τὸν θερεπτόν μου ἐλεύθερον καὶ θάπαξ, ingenuitatem quam dicunt a die praesente indicans.

Neque vero desunt inter nostros titulos (inter Delphicos C. I. nulli sunt praeter unum 1701 quem mox emendabimus) quibus servi postquam manumissi sunt, quoad vivat dominus vel is, apud quem dominus eos esse voluerit, ad quaedam servilia opera praestanda obligentur. Haec manumissio est quasi *testamentaria*, ingenuitatem quam dicunt ICti post discessum efficiens. Dixit de hoc genere Böckh. ad C. I. tit. 1608.

Ingenuitas
post
discessum.

Quod inter scriptam et ratam manumissionem intercedit temporis, proprio verbo ἡ παραμονὴ dicitur cf. titulum 2114 b ἔστω δὲ αὐτοῖς ἡ παραμονὴ etc. et 1608 b τὰ γεννηθέντα ἐξ αὐτῶν ἐν τῇ τῆς παραμονῆς χρόνῳ ἔστωσαν δοῦλα. Hinc explicatur quod idem verbum pro nomine servili usurpatur: Ulpia Paramone (abstr. ut dicunt pro concreto ut Epiclesis, Haecresis) Inscr. ap. Fabr. p. 350 n. 26. Παράμονος 1608 d et Parmenon servus Theophrasti ap. Diog. Laert. V, 55. Deinde in communem usum transierunt nomina illa et quae ex iis derivata sunt, ut Παρμενίς, Παρμενίων,

Παρμονίδης, Παρμενίδης, Παρμενίσκος. Cf. adiect. παραμόνιμος i. q. domisedus. Fortasse eodem revocanda sunt nomina Μένων, Μίμων. Eodem denique sensu ut ὁ παραμένων etiam adiectivo ἱερὸς usi fuisse veteres videntur, si quidem in lap. Ephesio 2953 sana est versus 35 lectio Θεόδωρος ὁ αὐτοῦ ἱερὸς recteque eam interpretatus est Böckhius; Theodorum enim istum praecedentis ἱερόδουλον ea lege fuisse arbitratur, ut templo donatus, dum viveret dominus, apud hunc remaneret. Similiter ἱερὸς pro ἱερόδουλος accepit V. Cl. in tit. antiquissimo C. I. 13. Cf. tit. Parius ed. Thiersch. n. XVII Comm. Acad. Bavar. 1835 p. 638 sq. nunc C. I. Gr. vol. II p. 1076 n. 2384 b Α οἱ ἱεραφεῖροι Μοῦσαν τὴν ἱερὰν ἐπὶ τῇ πρὸς τοὺς Θεοὺς εὐσεβείᾳ ubi ἱερὰν intellige ministram quandam sacrorum et quodammodo ἱερόδουλον. Conf. ad n. 2339 b in Addendis et n. 2953 b vs. 35 et n. 3394. Homo dum παραμένει est *statu liber*, sed non sui iuris; domino defuncto in libertate esse coepit κύριος ὡν αὐτὸς αὐτοῦ (tit. 16) sive κατ' αὐτὸν ὡν. De statuliberis qui iure Romano vocabantur, conf. inter alios Puchta Inst. II p. 412.

Formula
restrictae
manumissionis.

Formula restrictae manumissionis: παραμεινάτω δὲ παρὰ τὸν δεῖνα (ὅπως παραμείνη t. Tith. III, 7 παραμένι i. e. παραμένῃ ibidem V, VI), ἕως (ἄχρι οὗ) καὶ ζῇ (ἄχρι καὶ ζῆ) (ἐν οἰκίᾳ παρὰ — ἐν τῷ κήπῳ) ποιῶν τὸ δυνατόν (π. τὸ ἐπιτασσόμενον καὶ δυνατόν πᾶν — πᾶν τὸ δυνατόν) ἀνεγκλήτως (de hoc vocabulo olim dubitavit Böckhius p. 784 A, Add. p. 922 in ipso fine voluminis primi, utrum significet *sine reprehensione* an *sine controversia*; nunc illa interpretatio, quae collato testamento Theophrasteo iam Böckhio probabilior esse videbatur, quin recta sit, nemo dubitabit). In tit. Tith. IV, 12 haec condicio part. aoristi ita cum antecedentibus coniungitur: ὥστε εἶναι αὐτὰν ἐλευθέραν καὶ ἀνέπαφον παραμείνασαν τῷ δεῖνι τὸν τὰς ζωῶς χρόνον. Ibidem manumissa certa mercede constituta infantem patroni educare iubetur: θρεψάτω δὲ Εὐφροσύνα Παραμόνῳ παιδίον διετὲς καὶ παραδότη αὐτῇ (sc. Παράμονος) δηνάρια διακόσια. In titulis Stiriensibus unum prae ceteris officium libertis domi remanentibus iniungitur, ut dominum sepeliant iustoque funere honorent; vide tituli Rossiani 73 vs. 8 παραμεινάτωσαν Πραξία καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ Ἀφροδισία ἕως ἂν ζῶντι, καὶ θαψάντω καὶ τὰ ὄρια αὐτῶν ποιησάτωσαν. Idem brevius in tit. Tith. III, 15: δεῖ δὲ Σωτηρίαν θάψαι τοὺς ἀποδομένους.

Iam si ille quasi statu liber sive παραμένων non praestabat quod debebat, quantum in eum iuris haberet dominus, definiendum erat. Quo loco alibi aliter cautum est.

εἰ δὲ τί κα μὴ ποιῇ sc. τὸ ἐπιτασσόμενον (καθὼς γέγραπται δυνατὸς εἶναι) vel tribus verbis:

εἰ δὲ μὴ (9).

εἰ δὲ μὴ πειθαρχοῖ (17).

εἰ δὲ μὴ θέλοι παραμεῖναι (3).

εἰ δὲ μὴ παραμείνωντι ἢ μὴ ποιέωντι τὸ ποτιτασσόμενον (30):

apodosis:

ἐξουσίαν ἐχέτω ὁ δεῖνα (ἐξέστω τῷ δεῖνι, κύριος ἔστω ὁ δεῖνα) ἐπιτιμέων τρόπῳ ᾧ θέλοι (ᾧ κα θέλη, καθὼς κα αὐτῷ φαίνεται καὶ ἄλλω ὑπὲρ αὐτοῦ ὅν κα κελεύη); pro ἐπιτιμέων invenitur κολάζειν sive κολάζεσθαι active in tit. 30 (ubi duae constructiones mire confunduntur; κύριος ἔστω Φιλόξενος sequentibus dativis tanquam si scriptum esset ἐξέστω Φιλοξένῳ) πλὰν μὴ πωλεόντοις 16 καὶ ὁ ἀποδοῦναι μὴ προπωλείτω 1756 quamquam in hoc titulo fere nihil non dubium est. πλὰν μὴ ἀποδοῦναι 30 si lectio sana est. κύριος ἔστω Εὐκλείδης ἐπιτιμέων καὶ μαστιγῶν πλαγαῖς ἀσινέοις 3; κυρία ἔστω ἡ δεῖνα ἐπιτιμέουσα τρόπῳ ᾧ θέλοι ὡς ἐλευθέρα 11.

Tantum igitur iam antequam rata fit, Apollinea valet manumissio, ut a poenis capitalibus et a venditione tutus sit servus ille qui Apollini debetur. Severius Stiride: εἰ δὲ μὴ θάψωντι κ. τ. λ. καθὼς προγράφεται, ἀτελής ἔστω ἡ ἀνάθεσις καὶ ποταποτισάτωσαν ἀργυρίου μνᾶς τριάκοντα. Similiter Tithoreae multam subibat manumissus officiorum negligens (II, 15): εἰ δὲ μὴ παραμένη, ἀπαισιάτω ἀργυρίου πλάτη ἐβδομήκοντα καὶ ἀγώγιμος ἔστω ποτὶ τὸ γεγραμμένον ἐπιτίμιον. Patronus rursus statu libero debet τὰν εὐσχημοσύναν.

His cognitis formulis melius quam antea fieri potuit, emendabimus tituli in Corpore inscript. 1701 versus 7 et 8 (in quibus Böckhius "aliquid singulare neque in ceteris huius generis titulis obvium dictum esse" suspicatus erat): ἐφ' ᾧτε ἀνέφαπτον εἶμεν πάντα τὸν τῆς ζωᾶς χρόνον· [παραμεινιάτω δὲ Σῶσος παρὰ Σώσωνι ἕως κα ζῇ Σώσων, ποιέων τὸ ἐπιτάσσομενον] εἰ δὲ μὴ ποιῷ, ἐξουσίαν ἐχέτω Σώσων ἐπιτιμέων τρόπῳ ᾧ κα θέλη. Quantum exciderit accurate definiri nequit, quum de totius marmoris ratione e lemmate Clarkiano non satis constet.

8. *Manumissio fidei commissa.*

Omnia ea, quae sub n. 7 contulimus, supra monitum est in plerisque titulis non inveniri, ubi a definitione libertatis (n. 6) nulla re interposita ad fideiussorem legitime constituendum transitur. Libertus enim quod summae divini numinis tutelae creditus erat, non sufficiebat, si quando periclitabatur, ne iniuste mancuparetur.

Itaque nisi ipsum deum ad tuenda clientis iura descendere iubere volebant (ut Stirienses apud Rossium 74 a: προϊστάσθω δὲ ὑπὲρ τοὺς ἀνατεθεμένους ὁ Ἀσκληπιδὲς in quibus pleraque quidem e coniectura, sed recte me iudice scripsit Rossius), homine honesto ac spectato opus erat, qui pro virili parte dei in liberto iura integra atque intacta servaret, ὃς βεβαιοῖ τῷ θεῷ τὰν ὀνάν, unde ipse βεβαιωτῆς sive βεβαιωτῆρ dictus (sponsor s. fideiussor). Quod institutum e vita civili ad res sacras transiit; namque in stipulationibus praeter testes sponsores a paciscentibus adhiberi solebant, maxime in re pecuniaria. Sic qui mutuum petit, καὶ μάρτυρα δίδωσι καὶ βεβαιωτὴν ἄξιον, ὅτι ἔχει πιστεύεσθαι i. e. et testem dat et sponsores esse se, quibus tuto mutuum committatur (Plut. de vit. aere al. in fine cap. I). Translate ap. eundem Plut. (Qui possit ab ad. am. intern. p. 49. Xyl.) οὐ χαλεπῶς προσίεται τὸν ἔξωθεν, ὃν οἶεται καὶ βούλεται μάρτυρα ἅμα αὐτῷ καὶ βεβαιωτὴν προσγιγνόμενον. — Formula Delphis haec:

Βεβαιωτῆρ ὁ δεῖνα κατὰ τοὺς νόμους τῆς πόλιος sive κατὰ τὸν νόμον τῆς πόλιος s. κ. τ. νόμον — κατὰ τὸ σύμβολον 1607. κατὰ τὸν νόμον καὶ κατὰ τὸ σύμβολον 1707 ubi videas Böckhium de privato aliquo pacto inter fideiussorem et venditorem verba explicantem. In tit. 36 idem fideiussor ὁ προστάτας videtur dici, siquidem προῖσται ὑπὲρ τὸν θεὸν τῆς ὀνᾶς.

Hic illic duo sunt fideiussores ut 13, 1709 b. Terni sunt 15 et 20.

Si homines *alienigenae* Delphis vendunt, fideiussor inter cives eius, qui vendidit, solet esse ut 28, 37, 1707. In tit. Thierschii supra adscripto fideiussorum alter Delphus alter Boeaeus.

Vendens, si fieri poterat, e cognatis et affinibus fideiussorem solebat eligere 29, 32, 33.

Fideiussor denique non semper eodem loco affertur, priore, quam vulgo fit statim post apocham 21; inferiore, ante ipsos testes 18 et in

plerisque titt. Tithorensibus. Ceterum haec fideiussio quum ad stipulationem proprie pertineat, ubicunque non vendendo sed dedicando manumittebatur, ut Chaeroneae, Coroneae, Daulide, Stiride locum nullum habere potuit.

Iam in aliquot titulis praeter testes nihil superest ut 22, 1707. Sed in plerisque, si fiat ut liberto manus iniiciatur, *quis eum defendere debeat*, pluribus exponitur. Quo loco illa, quae in ceteris titulis fere omnibus praemittuntur *μη καταδουλιξάσθω* (καταδουλεύατω Tith. IV, 17) *δὲ μηδεὶς τὸν δεῖνα* (μήτε αὐτὸν μήτε τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ μηδὲ κατ' ὁποῖον τρόπον t. Tith. I μηδὲ ἀγαγέτω εἰς δουλήας χάριν III μηδ' ἀγαγέτω μηδὲ ἐνεχυραξάτω V *μη ἐξέστω δὲ καταδουλίξασθαι μηδενὶ* t. Elat.) haec et quae similia sunt, in Delphicis titt. omissa sunt omnibus, ubi sic pergitur:

εἰ δὲ τις καταδουλίζοιτο,

εἰ δὲ τις ἐφάπτοιτο (ἄπτοιτο 5, 1706) *ἐπὶ καταδουλισμῷ,*

εἰ δὲ τίς κα ἐφάπτηται 20,

εἰ δὲ τις ἐφάπτοι (ἐφάπτειν Attice: ἄγειν s. ἄγειν εἰς δουλείαν unde ἀγωγή, δουλαγωγία tit. Ross. 73).

εἰ δὲ τις ἐπιλάβοιτο εἰς δουλήας χάριν ἢ ἀπελευθερίως πώς ut scripsit Ulr. tit. Tith. III, 16 sed quod in lapide est *ἀπελευθεριώσεως*, si quid video, tenendum est; cavetur enim his verbis, ne quis manumissum prehendam aut mancipaturus aut iterum manumissurus. Quinam prae ceteris prehensum tutabuntur? *βέβαιον παρεχόντω τῷ Θεῷ τὰν ὡνὰν ὁ τε ἀποδόμενος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ* additis plerumque nominibus (κατὰ τὸν νόμον τὰς πόλις 20). Quorum si neuter adest, quisquis voluerit similiter impune vindicato: *κύριος δὲ ἔστω καὶ ἄλλος συλέων ὁ παρατυχῶν* (s. παρεντυχῶν s. παρατυγχάνων — *οἱ παρατυγχάνοντες τῶν ιδιωτῶν* — ἄλλος ὁ θέλων ἐπιτυγχάνων tit. 39 a) nonnumquam ita transitur: *ὁμοίως δὲ καὶ ἄλλος* etc.

Verbum *συλέων* plerumque ita amplificatur: *συλέων τὸν δεῖνα ὡς ἐλεύθερον ὄντα* (ἐπ' ἐλευθερίαν 32) *ἄζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας.*

In titulo 3 qui multa habet singulariter scripta, inter eos qui vindices sunt lege constituti eosque qui fortuito aliquem in libertatem asserunt, accuratissime ita distinguitur: *εἰ δὲ τις κ. τ. λ., κύριος ἔστω ὁ παρατυγχάνων συλέων τὸν δεῖνα ὡς ἐλεύθερον καὶ ὁ βεβαι-*

ωτῆρ βεβαιούτω, καθὼς ἐπίστευσε κ.τ.λ. ὁ δὲ προϋστάμενος καὶ συ-
λέων καὶ ὁ βεβαιῶν τῷ θεῷ ἀζάμιος ἔστω καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας.
Βεβαιοῦν est ratam deo emptionem praestare, id quod aut vendentis
aut fideiussoris est; συλᾶν (sive ut fere constanter legitur συλεῖν)
est in libertatem vindicare, Attice ἐξαιρεῖσθαι τινα εἰς ἐλευθερίαν (ὡς
ἐλεύθερον cf. Harpocr. s. v. ἐξαιρέσεως δίκη p. 74 B.), id quod cuius-
vis intervenientis est. Sic Xenocles Atheniensis, cui Isaeus orati-
onem scripsit τὴν ὑπὲρ Εὐμάθους εἰς ἐλευθερίαν ἀφαίρεσιν Eumathem
contra patroni heredem vindicaverat (M. et Sch. Att. Pr. p. 394).

Hoc loco interdum fideiussore omisso tantummodo de quo-
libet interveniente sermo est: κύριος ἔστω ὁ παρατυγχάνων συλέων ἐλεύ-
θερον ἀνυπόδικος ὦν καὶ ἀζάμιος καθ' οὓς κα συλάσῃ, quae po-
strema tantum in tit. 7 leguntur.

In tit. 14 quae ad fideiussorem et vendentem pertinent, omissa
sunt, nihilominus pergitur ὁμοίως δὲ καὶ, quod sic sensu caret.

T. 21 κύριος ἔστω ὁ παρατυγχάνων συλέων ἐλευθέραν οὔσαν καὶ
συλάσας ἀζάμιος ἔστω, siquidem lacunam recte explevi.

Multa sacra.

In titulis praeter Delphicos fere omnibus, si quis manu-
misso manum iniecerit, certam quandam multam subire iubetur,
cuius dimidia pars deo apud quem manumittitur, dimidia liberti
vindici cedere solet. Sic in tit. Tith. 1: εἰ δὲ τις καταδουλίζοιτο (ὑπεύ-
θυνος ἔστω καὶ t. 3) ἀποτεισάτω ἀργυρίου τάλαντον ποσίερον τοῦ Σαρά-
πιος· ἐξέστω δὲ καὶ προστάμεν τῷ θεῷ Φωκέων καὶ τὸ μὲν ἥμισον ἔστω
τοῦ προστάντος, τὸ δὲ ἥμισον τοῦ θεοῦ τοῦ Σαράπιος. Similiter in ce-
teris titulis multa sacra (τὸ πρόστιμον ut in tit. Coron. Ross. 86) li-
bertum dei mancupaturo irrogatur; summa alibi alia: talentum ar-
genteum in titt. Tith. 1 et Elat.; X min. in titt. Tith. 3 et Daul.;
XXX min. in t. Tith. 4, Stir., Hyamp.; LX min. in t. T. 2; MM
denar. t. 6; MMMM den. t. 5.

ὁ
βεβαιωτῆρ
πράκτιμος.

Delphis vero eiusmodi multa sacra non videtur instituta fu-
isse. At hic fiebat, ut fideiussor qui quodammodo ὑπεύθυνος erat
de incolumitate liberti, hac laesa in multam incurreret. Huc per-
tinent quae hic illic addita sunt: εἰ δὲ μὴ παρέχοιεν βέβαιον τῷ
θεῷ τὰν ὦνὰν (sc. ὁ ἀποδόμενος καὶ ὁ βεβαιωτῆρ), πράκτιμοι ἐόντων
κατὰ τὸν νόμον τῆς πόλιος 19, 29; πρακτίμιοι 5, 13, 1699, 1704 i. e.
liceto multam ab iis exigere; πρακτίμιος sive πράκτιμος i. q. εἰσπρακτος

cf. B. ad 1699; pro eodem reperitur *πράκος* 1702 *ἐντιμος* 1704. Haec multa cui cedat, addit tit. 1704 *πρακτίμιος Σατύρω* i. e. manumisso. Quanta sit, accurate definitur 1706 *ἐντιμοὶ ἐόντω μνᾶς τριάκοντα* (pretio emptionis sexies sumto) *Σελεύκῃ Σελεύκου ἄς Σέλευκος Θέλῃ* ubi non vendito sed alii nescio cui, quem constituit manumissor, multa cedit.

In tit. 29 quae hoc loco scripta fuerint, nondum potui extricare: *εἰ δὲ μὴ παρέχαιεν βέβαιον, πρακτίμοι ἐόντωσαν οἱ τε ἀποδόμνοι καὶ ὁ βεβαιωτὴρ . . τι ἀργυρίου μνᾶς δέκα πέντε τ[ῷ] ἐλόντι.*

Postremo in nonnullis titulis adiicitur, id quod per se intelligitur, prehensionem si forte acciderit, in statu hominis nihil mutare: *καὶ ὁμοίως ὁ δεῖνα ἐλεύθερος ἔστω.* Idem aliis verbis in tit. Stir.: *ἂ γενηθεῖσα δουλαγωγία αὐτῶν ἄκυρος καὶ ἀφεμένα ἔστω.*

III. TESTES.

Testes huic manumissioni sacrae Delphis adesse solebant trium ordinum, *sacerdotes*, qui pro sanctitate loci primo semper loco afferuntur, *archontes* Delphici, *homines privati*. Archontes atque privati fit ut desint; sacerdotes sacrae manumissioni numquam non adsunt.

1. *Sacerdos* hic illic unus exhibetur ὁ ἱερεὺς (*ἱερεὺς* 26) τοῦ Ἀπόλλωνος (τοῦ Πυθίου 8, 9) qui primarium quendam inter collegas locum videtur obtinuisse. Alibi praescripto plurali numero *cī* sive τοῖ ἱερεῖς singulorum nomina afferuntur e. c. οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας (11) ubi unum et ipsum probabiliter primarium pro ceteris nominatum esse apparet. Plerumque vero plures sacerdotes afferuntur, saepissime bini, in tit. 15 id quod summum est, octo sacerdotes, fortasse totum collegium (*novem* videntur esse in titulo 10 ubi cf. annot.).

Eadem nomina toties redeuntia (de quibus conferas nomenclatorem Delphicum) certas quasdam sacerdotales familias Delphis fuisse probant cf. B. ad 1703. Sacerdotum nomina omnium maxime obvia sunt haec Ἀμύντας, Ταραντῖνος Ἀμύντα, Καλλεΐδας, Εὐκλεΐδας Καλλεΐδα, Ἀβρόμαχος Ἀδάμβου, Ἀθαμβος Ἀβρομάχου.

Praeter sacerdotes ex clero ut ita dicam Apollineo νεωκόρος subiungi potest ut in titt. 3, 7 (utrobique Menes), 26 ubi nominis pars evanuit 1703, (ubi pro nomine proprio habuit Böckhius).

2. *Archontes*

desunt 2, 7, 8, 9, 15, 23, in Böckhianis omnibus praeter 1705. In ceteris aut singuli aut complures afferuntur; ὁ ἄρχων simpliciter ut ὁ ἱερεὺς nusquam legitur, sed ὁ ἄρχων sequentibus pluribus vel τοὶ ἄρχοντες sequentibus singulis c. e. τοὶ ἄρχοντες Ἀλκιμος (18, 19) vel τῶν ἀρχόντων Αἰακίδας (22), cf. 1705 ubi versus 15 τῶν ἀρχόντων Πολύανδρος a Böckhio non debuit tentari.

Quini archontes 6, 17.

Sex in t. 21. In tit. 11 quot perscripti fuerint, dubium est neque enim scio an post Πράσχος exciderit ἰδιῶται; quod si non statueris, novem archontes habebis. Archontes sacerdotibus praepositi 21; οἱ ἄρχοντες τᾶς πόλιος tit. 17.

3. *Privati*

desunt 13, 16; et archontibus et sacerdotibus praepositi 17. Tit. 33 habet: Ἀρχων Καλλία quod est privati nomen καὶ οἱ ἱερεῖς καὶ τῶν ἀρχόντων οἱ δεῖνες.

Si homines non Delphici vendunt, inter privatos testes unus alterve vendentis popularis esse solet.

In ceteris manumissionis sacrae documentis testium neque numerus tantus solet esse neque ordo tam accurate distinctus. Actis Tithorensibus ubique tres testes subscripti sunt. Ibidem in tit. VI iidem et fideiussores et testes fuisse videntur.

Postremo loco hic illic *de syngrapha venditionis bene asservanda* aliquid additur:

ἃ ὦνὰ κυρία ἔστω ἀναγεγραμμένα ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος tit. 3 ubi haec verba praeter consuetudinem testimoniis sunt praescripta.

ἃ ὦνὰ παρὰ τὸν ἱερῆ Πραξίαν (6), παρὰ Μένητα ap. Thierschium. Γενναῖος Ἡράκωνος (qui illius anni archon est) φυλάσσει τὸ ἀντίγραφον τᾶς ὥνᾶς 21, ubi quae sequuntur nomina duo quid sibi velint nescio.

τὰν γραφᾶν φυλάσσει Ξενοκρίτος 29, 1756.

In titulo 1607 pacti de venditione exempla memorantur duo; alterum Delphis a sacerdotibus Apollinis (οἱ Θεοκόλοι τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ νασιώτα) alterum Amphissae ab ipso archonte ut videtur servanda. Nullibi vero de hac re disertius cautum est, quam in tit. 1719 B: τίθεμαι τὴν ὥνην τῇ μὲν ἐγχαράξασα εἰς τὸ ἱερόν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος εἰς Θέατρον κατὰ τὸν νόμον· τῇ δὲ τίθεμαι εἰς τὰ δαμόσια τᾶς πόλιος γράμματα διὰ τοῦ γραμμα-

τέως. Hinc videmus lege quadam Delphica sancitum fuisse, ut quicunque servum manumittebat, manumissionem in templi vicinia perscriptam publice proponendam curaret.

In titulis Tithorensibus plurimis duo manumissionis documenta memorantur, manu scriptum alterum, alterum lapidi incisum: ἡ ὡνὰ παρὰ τὸν Θεὸν τὸν Σάραπιν καὶ τὸ ἀντίγραφον παρὰ τὸν ἄρχοντα. Illic fideiussores sua manu nomina adscribere solebant; cf. titt. 4, 5, 6: χεῖρ sive χειρόγραφον τοῦ δαῖνος· γέγονα βεβαιωτὴρ ἐπὶ τὰς προγεγραμμένας ὡνάς.

II.

DE DECRETIS AMPHICTYONICIS.

Titulorum qui ad amphictyoniam Delphicam pertinent, numerus minor est quam exspectaveris. In Corpore inscriptionum Böckhiano decreta Amphictyonum insunt titulis 1688, 1689, 1689 b, quibus quodammodo addi poterit tit. 1711 quippe qui sententiam quandam Hieromnemonum contineat. Tit. 1694 si integer est ut dicunt, nihil est nisi notatio temporis, quo aedificium quoddam publice dedicatum est. In titulis 1712, 13, 18 honores, quos tribuit τὸ κοινὸν τῶν Ἀμφικτυόνων perscripti sunt. E fasciculo Rossiano huc pertinet tit. 70, quem repetivit Thierschius in commentatione sua Delphica. Initio huius tituli Aetolorum, Conopiorum, Delphorum, aliorum hieromnemones recenserunt Rossius; illud Κωνωπίων autem num recte se habeat vehementer dubito. Praeterquam enim quod Delphi fere ubique secundo loco afferuntur, Conopiorum inter civitates Amphictyonicas Aetolis praemissis nullus locus est. Quare ne dubites, omnia quae ante Delphos scripta sunt, Aetolorum esse nomina; Κωνωπίων autem quod in lapide legit Rossius, aut mutilus est nominis proprii genitivus aut si adiectivum est a Κωνώπη formatum, aliquot hieromnemonum Aetolorum patriam significat; cf. in tit. 1697 v. 2 Προσχείου, si lectio sana est, Sanderō monente pro Προσχέος ex Proschio Aetoliae et in tit. 40 Εὐβοέων Ἀμφικράτεος Χαλκιδέος. Prius vero longe probabilius; Κωνώπιοι enim non audiunt homines illi, sed Κωνωπαῖοι sive Κωνωπεῖς. Versu 2 quae in lapide sunt ΝΙΚΙΑΛΛΑΓΕΝΝΑΔ . . melius quam Rossius ita leges: Νικιάδα Γεννάδα.

Apud Leakium (Trav. in north. Gr. in fine vol. II) decreta Amphictyonum sunt tria ex uno lapide (n. 99) descripta, quae decreta quum non pauca contineant, quae melius legi posse videantur, excepto primo plene huc adscribam.

Primum est idem atque C. inscr. titulus 1689b, ubi in versu 1 scribendum est *ἱερομνημονούντων Αἰτωλῶν*; vs. 3 *Βοιωτῶν Φαινοῦ* L. ΦΛΕΙ; vs. 4 *ἐν Πυλαίᾳ* habet etiam L. sed praeferendum videtur quod correxit Böckhius *ἐν Πύλαις*; vs. 5 post *Ἀμφικτυόνων* addendum est *ἀνεγκλήτως*; vs. 6 lege *ἐπαινέσαι τε* Γρ - - In fine apud Leakium est *ἐν τῷ νεῷ τοῦ Ἀπέλλωνος* unde lapidem quem marmoreum esse testatur idem L., ipsius templi fuisse colligo.

Alter titulus Amphictyonicus Leakianus hic est:

Ἐπὶ Πραό[χ]ου ἄρχοντος, ἱερομνημονούντων Αἰτωλῶν Δαμοτίμου, Ἀνδρέα, Λευκία, Δίωνος - - - Μνησία, Θεοδότου, Κλεοκύδου, Χίου, Δελφῶν - - - δου Εὐ[θ]υδ[ι]ου, Βοιωτῶν Ἡροδάμου - - - ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσι [καὶ τοῖς ἀγορατροῖς· ἐπειδὴ Καλλεώνικος? τοῦ δεινός] διατελ[ε]ῖ χρείας παρεχόμενος τοῖς τε ἱερομνήμοσι καὶ τοῖς Ἀμφικτύοσι καὶ τοῖς ἄλλοις [Ἑλλήσιν [ἅπασιν], ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσιν ἐπαινέσαι τε Καλλεώνι[κον?]. ΟΣ . . ΟΙΝΙΑΙΟΝ (suspicio: ΑΘΗΝΑΙΟΝ) [καὶ στεφανῶσαι] δάφνης στεφάνῳ παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ εἶναι αὐτῷ [καὶ ἐκ] γόνοις προδικίαν, ἀσφάλειαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν [καὶ προεδρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγῶ]σιν εἰς τιθέασιν εἰ Ἀμφικτύονες.

Tertius titulus (apud Leakium 9, pag. 638 l. l.) sic erit scribendus: Ἐπὶ Πραό[χ]ου ἄρχοντος ἱερομνημονούντων Αἰτωλῶν Λα . . . μέως Ἀγέ[μ]ονος, (cf. C. I. 1846, 8) Ἀρι[σ]τώνιος? Ἀλεξάνδρου, . . . ριχι . . . Ἀλέξωνος, ... χου Φιλῶ . . . (Φιλεργίνου?) Δημόνακτος Χίου, Δελφῶν Ἀρα . . . . . Φωκίων Καλλικράτους ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσι [καὶ τοῖς ἀγορατροῖς], ἐπειδὴ Καλλικλῆς [ἱεροκρησκέων ἐν τῷ] κοινῷ συνεδρίῳ τῶν Ἀμφικτυόνων διατελεῖ χρείας παρεχόμενος τοῖς ἱερομνήμοσι καὶ τοῖς Ἀμφικτύοσι καὶ [τοῖς ἄλλοις] Ἑλλήσιν ἅ[πασιν] ἀνεγκλήτως, ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσιν cetera ad verbum eadem atque in titulis nostris 41 et 42.

Praeterea inter nostros sunt tituli Amphictyonicici quinque 40-43 et 45. Ex scriptoribus denique huc conferri possunt decreta apud Demosthenem de corona p. 278 et 279.

Formula decretorum Amphictyonum alio tempore videtur alia fuisse. Ac Demosthenis quidem aetate — si decretis illis fidem habemus, de qua re ut constat post ea, quae Droysenius de decretis orationi pro corona insertis in ephemeride Zimmermanniana (1839) docte atque acute disputavit, controversia nondum composita est — Amphictyones actis suis

sacerdotem eponymum praescribent, praesidem, ut Böckhio videtur, ex hieromnemonibus lectum (v. C. I. p. 808). Lapidum inscriptorum ratio minime ea est, ut decretorum istorum auctoritatem dubiam confirmare possint. Monumenta enim lapidea, quorum aetas a Demosthene uno fere saeculo abest, secundum archontem Delphicum annum in decretis Amphictyonicis notatum exhibent, ut nostra omnia atque apud Böckhium tituli 1689 b, 1694 etc.: ἐπὶ τοῦ δεῖνος ἄρχοντος: semel (43) Πλείστωνος ἄρχοντος omissa praepositione.

Post magistratum eponymum additur anni tempus Πυλαίας ἐαρινῆς — Πυλαίας ὁπωρινῆς. Apud Demosthenem bis, adiectivo insolenter praeposito, ἐαρινῆς Πυλαίας; alterum in nostris primum, unde controversia quaedam antiquaria luculenter dirimitur. Auctumnalem enim Pylaeam semper Pylis, vernam Delphis habitam esse putabant; cui opinioni Böckhio iam opposuit titulum Corporis 1688, quod decretum et auctumnale et Delphicum esse vir Cl. vidit. Contradixit rursus Droysenius l. l. pag. 574 adstipulante C. F. Hermann in comp. ant. Gr. publ. §. 14, 2; nuperrime denique in eandem partem disputavit Ad. Kiene (Zeitschrift für Alterthumsw. 1842 p. 1120 sq.) qui de Pythiorum quidem tempore multa acute contra Böckhium monuit, Pylaeam vero quod tantummodo vere Delphis habitam esse tam confidenter contendit, nullis idoneis argumentis probavit. Nunc vero titulos Delphicos habemus tres, in quibus diserte additur Πυλαίας ὁπωρινῆς, unde id quod praeunte Heerenio Schömannus statuerat (Ant. iur. publ. Gr. p. 391) legatos primum Pylis convenisse ibique peractis quibusdam sacris Delphos se contulisse aliquantum probabilitatis acquirit. Quamquam viro doctissimo non concesserim, tantummodo sacrorum faciendorum causa Thermopylis conventum esse; certe Erythraeorum legatos quosdam, ut de republica sua agerent, illuc venisse infra videbimus. Exceptis tribus illis titulis in ceteris de anni parte nihil additur. In titulis duobus Böckhianis 1689, 1689 b decreti tempus notatur Πυθίαις.

Tertio loco secundum nationes afferuntur legati sive hieromnemonēs, quorum ratio quo clarius perspicatur, ex titulis haec apponam:

legati Delphos missi:

In titulo nostro	40	Aetolorum	V	Delph.	II	Phocens.	II	Locr.	II	Boeot.	II	Eub.	II	Ath.	I	Epidaur.	I.
" "	41	"	XI	"	II	"	III.										
" "	42	"	X	"	II	Boeotorum	II	Phocensium	I.								
" "	43	"	III.														

In titulo nostro 45	Aetol. — Delph. — Lacedaem. — (numeri nūquam constant).
" " Ross. 70	" XI? " II Boeot. II Phoc. I.
" " Leak. 8 (p. 637 l. l.)	" XI? " II " II?
" " " 9	" XI? " II Phocensium I.
" " C. I. 1689 b (ap. L. 6)	" — " — Boeotorum —
" " " 1694	" III si nihil deest.
" " " 1689 (ap. Thiersch. l. l. p. 68)	in hoc fragmento de legatorum praescriptorum ratione nihil certi iudicari potest; videntur tamen inter Aetolos et Delphos aliarum nationum nomina interposita fuisse ut vs. III Ἀμβρακιωτῶν.

Hinc vides primum populorum nomina legatorum nominibus semper praemissa esse; quare in titt. C. I. 1689 et 1689 b nomina aliter disponenda esse apparet; hieromnemonēs deinde non singulos a singulis civitatibus missos esse, ut legitur apud Schömannum in Ant. iur. publ. Gr. p. 391; paucas denique earum civitatum, quae proprie ad amphictyoniam pertineant, ista aetate ad constituendum concilium Amphictyonicum suffecisse, cui tantummodo Aetoli numquam desunt. De Aetolis inter Amphictyones egerunt Böckhius ad titt. 1689 et 1694, Letronnius in commentatione de hieromnemonibus, mnemonibus, promnemonibus p. 238 (Act. Acad. Inscr. tom. VI 1822) Schömannus l. l. p. 392, 11.

Iam tituli nostri omnes, ut supra diximus, ad illam aetatem pertinent, qua Aetoli foederis Amphictyonici, cuius antiquitus non participes fuerunt, principatum quendam vi atque armis sibi arrogaverant (τὴν περὶ τὸ ἱερόν ἐξουσίαν, ἣν Αἰτωλοὶ παρήρηγται νῦν, βουλόμενοι τῶν κατὰ τὸ ἱερόν κρατεῖν αὐτοὶ conqueruntur Graeci Ol. 139, 4 apud Polybium lib. IV, 25). Quare Aetolorum hieromnemonēs aut inter ceteros primi, aut ceteris omissis soli afferuntur. Ac Böckhius quidem duplicem quandam Aetolorum in rebus Delphicis potentiam statuit (C. I. pag. 824) hostilem primum atque prorsus illegitimam, qua ceterarum civitatum theoris Delphos missis aditum praecludebant (ἐπεὶ Αἰτωλοὶ τὰ περὶ Δελφούς στενὰ κατεῖχον etc. ap. Plut. in vita Dem. Pol. c. 40) atque illuc refert titulum 1694, quocum optime concinere videtur inter nostros titulus 43, siquidem eius praescripta de tribus hieromnemonibus Aetolorum recte explicuimus; postea vero, quo fere tempore titulus 1689 scriptus esset, Aetolos in amphictyoniam receptos, una cum ceteris populis concilium illud constituisse. Verum de his rebus, nisi alia testimonia accesserint, nihil certi effici poterit.

Post sollemnia praescripta ipsius decreti hoc solet esse initium: Ἐδοξε τοῖς ἱερομνήμοσι καὶ τοῖς ἀγορατροῖς cf. titt. 41, 42, ap. Ross. 70; in qui-

bus omnibus praeter consuetudinem haec verba infra repetuntur hoc modo: ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσι καὶ τοῖς ἀγορατροῖς, ἐπειδὴ ὁ δεῖνα διατελεῖ κ. τ. λ. ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσιν ἐπαινέσαι κ. τ. λ. Eadem possunt fuisse in tit. C. Inscr. 1689 b. In ceteris multa variant. In tit. 40 decretum incipit ab ἐπειδὴ sequente apodosi δεδόχθαι τοῖς ἱερομνήμοσι κ. τ. λ. Similia alibi leguntur sicut in tit. Patmio ap. Ross. 189: ἔδοξε τῷ κοινῷ τῶν Λαμπαδιστῶν κ. τ. λ. ἐπειδὴ ὁ δεῖνα κ. τ. λ. δεδόχθαι κ. τ. λ. Tituli 1608 initio exciderunt praescripta, in sequentibus soli ἱερομνάμονες afferuntur; in tit. 1689, 10, quod Böckhius dedit, ἔδοξε τοῖς Ἀμφικτύοσιν dubium est. In decretis eiusdem generis apud Demosthenem praescriptum est ἔδοξε τοῖς πυλαγόραις καὶ τοῖς συνέδροις τῶν Ἀμφικτυόνων, quam formulam si cum superiore comparamus, οἱ σύεδροι τῶν Ἀμφικτυόνων iidem atque οἱ ἱερομνάμονες, οἱ πυλαγόραι iidem atque οἱ ἀγορατροὶ fuisse videntur. In fine decretorum nonnumquam de scriba concilii aliquid additur ut 1689 b τὸν δὲ γραμματέα ἀναγράφαι τὰ δεδωμένα τοῖς ἱερομνήμοσι καὶ τοῖς ἀγορατροῖς ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος; eundem tit. 1689 versui 8 rectissime inseruit Böckhius.

Argumentum denique decretorum Amphictyonicorum si spectamus, nostra omnia sunt honoraria; de honoribus autem Delphicis quales et ab Amphictyonibus et a magistratibus Delphicis tribuebantur, infra coniunctim agetur.

III.

DE DECRETIS CIVITATIS DELPHICAE.

Cum titulis nostris, quibus decreta Delphica continentur, conferantur eiusdem generis tituli apud Böckhium 1691, 1692, 1693, 1695, 1717; apud Rossium (Fasc. I) 67, 68, 69; apud Leakium (Travels in Northern Greece II) pag. 637, 10 pag. 638.

Formula
decretorum
duplex.

Decreta sunt honoraria; formula duplex: ἔδοξε τῇ πόλει τῶν Δελφῶν, ἐπειδὴ ὁ δεῖνα κ. τ. λ. δεδόσθαι αὐτῷ προξενίαν κ. τ. λ.; in fine archon et senatores. Sic in titulo nostro 46; eadem plenius in titulis C. I. 1693 et apud Rossium 67, ubi praescriptis archonte, senatoribus, scriba (illic tantummodo archon est; cetera excidisse puto) post ἐπειδὴ et quae sequuntur, apodosis ita incipit: ἀγαθᾷ τύχῃ δεδόχθαι τῇ πόλει τῶν Δελφῶν ἐν ἀγορᾷ

τελείῳ σὺν ψάφῳ ταῖς ἐννόμοις (in tit. 1693: ἀγορά· ψάφῳ ταῖς ἐννόμοις) ἐπαινέσαι κ. τ. λ.

In ceteris omnibus decretis Delphicis simplicissima formula haec est: Δελφοὶ ἔδωκαν τῷ δεῖνι αὐτῷ καὶ ἐγγόνῳ προξενίαν κ. τ. λ.; in fine ἀρχοντος τοῦ δεῖνος βουλευόντων τῶν δεινῶν. Archontum eponymorum extremis decretis additorum exempla aliquot conguessit Franzius Elem. epigraph. Gr. p. 324. nota.

Magistratus
Delphici.

Respublica Delphorum, de qua post Tiltmannum (Darstellung der gr. Staatsverfassungen p. 383) egit Müllerus (Dor. II p. 182), eandem cum plerisque civitatibus Graeciae mutationem subiit, ut ab optimatibus ad populum imperium cederet. Antiquitus enim e nobilitate Delphica reges creatos esse accepimus, penes quos summa reipublicae esset; in eorum locum sicut Corinthi prytanes successisse (de quibus adeas Müllerum in annot. ad Pind. Nem. XI, 4); titulorum autem quotquot supersunt aetate archontes et senatores rebus publicis praeerant populiue conciones habebant. Iam ex titulis nostris monendum est, archontis nomen Delphis duplicem sensum habuisse: quippe singulari casu archontem eponymum significat, plurali complectitur ut videtur omnes, qui summis apud Delphos magistratibus fungebantur. Quem latiore vocabuli usum quum ante hos editos titulos nondum probe novisset, Böckhius in tit. 1705 τῶν ἀρχόντων corrigere voluit haec addens: quales hi fuerint simpliciter ἀρχοντες dicti? Nunc scimus in plerisque titulis Delphicis inter manumissionis sacrae testes afferri archontes, ubi non dubium est et archontem senatus praesidem et ceteros senatores intelligi. Eandem vocabuli ambiguitatem quum alibi reperimus tum in Teniorum magistratuum catalogis sicut apud Rosinum Fasc. II n. 98 Ἀρχοντος Ἀμεινοκλέους οἶδε ἤρξαν τὴν πρώτην ἐξάμηνον. Sic in titulo 2 idem Cleudamus et eponymus est et testium loco inter archontes; in tit. 25 iidem tres initio ut βουλευόντες in fine ut ἀρχοντες perscripti sunt. Quodsi de eo qui tertio loco senatoribus hic illic adliicitur, recte iudicavimus, etiam scribam senatus inter archontes relatum esse apparet. In tit. 67 Rossiano decreti publice proponendi cura archontibus imponitur: ἀναγράφει δὲ τὸ ψάφισμα τοὺς ἀρχοντας ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπέλλωνος, quae iisdem fere verbis leguntur in titulo Ietarum (ibidem Fasc. II n. 95).

Sed non solum de archontibus Delphicis e titulis nostris meliora edocemur, sed de totius senatus Delphici ratione paullo aliter iudicabimus. Illud quidem quod inter senatores tempora ita dividi putabantur, ut pri-

oris alii, alii posterioris semestris essent, iam pluribus quam antea documentis comprobatur; hinc formula notissima *βουλευόντων τὴν πρώτην* vel *τὴν δευτέραν ἐξάμηνον*; idem erat institutum Teni (C. I. 202-6), Cnidi, (C. I. 2654), Gelae (Maff. Mus. Ver. p. 329) alibi. Numerus autem senatorum maior fuit, quam e titulis suis collegerat Böckhius, qui quum quatuor ubi de toto anno ageretur, duos ubi de semestri, nominari animadvertisset, quatuor consiliariis totum senatum Delphicum constituisse statuerat. Quot quidem fuerint hi consilarii ne nunc quidem accurate definiri poterit; plus sex in titulis coniunctim non nominantur; namque de titulo 11 ubi novem videntur scripti fuisse, cur dubitemus iam significavimus. In tit. 31 quantum e nominum fragmentis colligitur alia fuerunt senatorum praescriptorum, alia archontum testantium nomina. Tit. 1705 archontes sex (vel quinque si cum Böckhio secundum nomen *Νίκιος* pro genitivo habueris) inter testes enumerat, inter quos qui eidem titulo praescripti sunt archon et senatores non inveniuntur; ipse vero genitivus *τῶν ἀρχόντων* satis probat non totum collegium perscriptum esse, quod quin numerum aliquanto maiorem comprehenderit quam adhuc suspicati sunt viri docti, equidem non dubito. In decretis Delphicis post archontem plerumque tres senatores afferuntur, ut in nostris 47, 51-54, 56, 57-63; in aliis quatuor quidem sunt nomina, sed unum eorum pro paterno nomine accipiendum, ut in tit. 64: *βουλευόντων Ἀμύντα, Κλεοτίμου, Ἐτυμώνδα Ἀμύντα*; similiter C. I. 1691 legerim *βουλευόντων Ἀγίωνος Ἀριστομάχου, Εὐδώρου, Ἀλεξάρχου*. Etiam in tit. 1692 tres afferuntur senatores, ubi periisse quartum nomen sine iusta caussa statuit Böckhius. Eodem denique nihil obstat quominus quis revocet titulos illos de manumissione supra laudatos, ubi eiusdem semestris tres consilarii afferuntur; neque enim coniecturam illam quam de scriba senatoribus adnumerato feci, cuiquam obtrudam. Praeterquam igitur quod inter ordinem senatorium eosque qui quoque tempore ad administrandam rempublicam inde electi erant actisque publicis praescribebantur, distinguere e titulis nostris didicimus, horum electorum numerus si totum annum respicimus inter quatuor et sex, si semestre inter duos et tres videtur variasse.

Argumentum decretorum Delphicorum, ut diximus, omnium idem. Honores qui et ab Amphictyonibus et a magistratibus Delphicis tribuuntur, aut iidem sunt, qualibus in ceteris civitatibus Graecis homines de republica bene meriti ornari solebant, aut proprie Delphici. Inter illos re-

Honores
Delphici.

fer: προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν (quae in titulo quem Rossius nuper edidit Fasc. II p. 147 ita explicatur: δίκας προδίκους εἴαν τι ἀδικῇται) ἀσφάλειαν, ἀστυλίαν, ἀτέλειαν praemissis plerumque his: αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις, qui honores fere numquam non eodem ordine perscribuntur. In titulo 40 insolentius ita scriptum est: δοῦναι Εὐδόξῳ προδικίαν, ἀσφάλειαν καὶ ἐπιτιμὴν καθ' ἃ καὶ τοῖς ἄλλοις δίδονται αἱ προδικίαι καὶ αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις καὶ τοῖς χρήμασι τοῖς αὐτοῦ. ἐπιτιμὴν pro ἐπιτιμίαν habes etiam in tit. 46 atque in C. I. 1692 qui honor haud scio an inter eos qui Delphis proprii sunt, referendus sit, quare utrobique additur καθάπερ Δελφοῖς. Ad προδικίαν tit. 49 additur ποτὶ Δελφούς. προεδρίας honor in titulis Amphictyonicis ita solet definiri: ἐμὲ πᾶσι τοῖς ἀγῶσιν οἷς τιθέσιν οἱ Ἀμφικτύονες, alibi τοῖς ἃ πόλεις συντελεῖ (C. I. 1693, 21); οἷς ἃ πόλεις τίθητι. Praeterea duo sunt honores, quorum in aliarum civitatum decretis rarius mentionem fieri video: εὐεργεσία tit. 48 (eodem sensu ut alibi εἶμεν τὸν δεῖνα πρόξενον καὶ εὐεργέτην C. I. 1693, 18; 1814; cf. Franzii Elem. p. 217. Similiter in tit. Attico C. I. 91: προξενία καὶ εὐεργεσία τῷ δεῖνι Λύκου αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις Σηστήοις; tit. Melit. ap. Grut. p. 400 ὑπὲρ προξενίας καὶ εὐεργεσίας Δημητρίῳ Διοδότου Συρακουσίων καὶ τοῖς ἐγγόνοις αὐτοῦ) et Θεαροδοκία, quae cum proxenia a patre Stratone in Telesiam filium Oesymaeum decreto Delphico (64) transire iubetur; quo loco conferas titulum Hermionensem, ubi Θεαροδόκος creatur Agoraeus quidam: καταστᾶται δὲ καὶ Θεαροδόκον, ὅστις ὑποδέχεται παραγινομένους τοὺς συνθύτας ἐπὶ τὴν Θυσίαν. Plura habet de theorodocis Böckhius ad titulum 1693 p. 822 B.

Accedunt honores proprie Delphici, qui a sacris Delphicis non possunt seiungi, illorum praemia qui de ipso Apolline meruerunt αἱ τὸν Θεὸν εὐηργητηκότες. Huc pertinent sacra Apollinis laurus δάφνης στέφανος παρὰ τοῦ Θεοῦ (41-42, ap. Rossium 70), σκανὰ ἐμὲ Πυλαίᾳ ἃ πρῶτα (45), Θεσσαυρὸς ὅπου τὰ ὄπλα θήσει Eudoxo donatus (40).

De lauro Delphica (Πυθική δάφνη) Ulrichsius in libro saepius laudato p. 106, 107 nonnulla egregie monuit. Cf. Hughes. Itin. per Sic. Graeciam, Albaniam I pag. 389. Sicut etiam nunc arborem illam, quae antiquissimi laureti sola superstes viret, homines Delphici in cultum divinum adhibere non desierunt — quare festis diebus eorum sacella lauro reperiens ornata laurumque redolentia — sic antiquitus eadem lauro in omni caerimonia et religione sacrorum utebantur, quae res ex Ione Euripideo et aliunde nota est.

Magis novum est quod secundo loco posuimus *σπανὰ ἐμ Πυλαίᾳ ἢ πρώτῃ*. Pylaea et suburbium illud dicebatur quod occidentem versus Delphis adiacebat (Plut. de Pyth. or. XXIX) et ipse Amphictyonum conventus (*τὴν σύνοδον Πυλαίαν ἐκάλουν* Strabo IX pag. 420); hoc loco prius intelligendum esse putaverim; videtur enim statis temporibus ubi conventus fiebant, tabernaculis atque subitariis tectis castrorum instar suburbium Delphicum impletum, tabernaculorum autem certus quidam ordo fuisse.

Tertium denique honorem quem proprie Delphicum esse nemo negabit, exhibet titulus noster 40, ubi notatis quos Amphictyones Eudoxo decreverint honoribus, quid Delphorum sit, in fine ita additur: *δοῦναι δὲ τοὺς Δελφοὺς Εὐδόξῳ καὶ Θησαυρὸν ὅπου τὰ ὅπλα θήσει*. Etenim Eudoxus ille quum ad gymnicos ludos Pythios quaedam scuta se donaturum esse pollicitus esset, et ceteris honoribus qui bene merentibus dari solent, ornatus est et hoc ipse cum posteris accepit munus, ut sacrorum scutorum curam et custodiam haberent viderentque in omni pompa ut quam nitidissima circumferrentur; quae scuta quo melius asservarentur, thesaurus ad hunc usum a Delphis donatus est. Thesauri illi quorum ea fuit ratio, ut sacra signa ac supellex, quae ipsum templum non capiebat, illic conderentur, circa templum Apollinis orientem versus in variis crepidinibus exstructi erant; unum tantum eumque longe nobilissimum nominavit Pausanias, sed multi praeterea erant minoris ambitus, cellae quaedam et cisternae (Gell. N. A. II, 10), quorum disiecti lapides etiamnunc hic illic reperiuntur.

INSCRIPTIONES DELPHICAE.

In titulis emendandis et restituendis ita versatus sum, ut in textum, quem in tabulis libello annexis repraesentatum habes, non reciperem emendationes nisi paucas easque certissimas, in textum minusculis scriptum quas equidem certas iudicavissem, reiectis in adnotationem criticam quaecunque probabiliter restitui posse viderentur.

1.

Hunc titulum habet Rossius in Inscr. Graecarum ined. fasc. I, p. 23 quare haec annotasse sufficiet:

Vs. 1 Θεὸς τύχαν ἀγαθὰν non Θεοὶ ut habet R.

« 2 ἄρχοντος Σωσιπάρχου (R. Ζωσιπάρχου) τοῦ Αἰακίδα (R. τοῦ Δια—).

« 13 τῶν πολιτῶν (R. πολιτῶν).

Cetera omnia concinunt.

MANUMISSIONES.

2.

Ἄρχοντος Βαθύλου τοῦ Αἰακίδα μηνὸς Δαιδαφορίου ἀπέδοτο Μνασιστράτα Σωκλῆος τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα γυναικεῖον ἃ ὄνομα Νικαία τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε καὶ τὰν τιμὰν ἔχει· καθὼς ἐπίστευσε Νικαία τὰν ὠνὰν τῷ Θεῷ, ἐφ' ὅτῃ ἐλευθέραν εἶμεν τὸν πάντα χρόνον ποιοῦσα ὃ καὶ Θέλη καὶ ἀπο-
5 τρέχουσα πᾶ (s. ὅπερ) καὶ Θέλη· εἰ δέ τις καταδουλίζοιτο Νικαίαν, κύριος ἔστω ὁ παρεντυχὼν συλέων Νικαίαν ἀνυπόδικος ἐὼν καὶ ἀζάμιος πάσας δίκας καὶ ζαμίας·
10 βεβαιωτὴρ Ἀριστίων Ἀγίωνος κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος· μάρτυρες δὲ ἱερεὺς τοῦ Απόλλωνος Ἀνδρόνικος καὶ ἰδιῶται Εὐκράτης [Καλ]λίκωνος, Ἀγίων Ἀθανίωνος, Φιλιστίων Ἀνδροξένεος, Νικέας Ἀγησάνδρου, Τιμόκριτος Εὐκλείδα.

3.

Ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς Κλ[ε]υδάμου μηνὸς Ἡρακλείου, ἐν δὲ Ἀμφίσσ[α] ἄρχοντος Χαριζένου μηνὸς Ποκίου ἀπέδοτο Ἄγων Ἐπι[χ]αρίδα συννευδοκούντων καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ Ἀγίωνος, Ἐπιχαρίδα, Λυκίδα τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα γυναικεῖον, ἃ ὄνομα Σ[κ]ύλλα τὸ γένος οἰκογενῆ τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν καὶ
5

ἡμιμναίου καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν· βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον καὶ κατὰ τὸ
 σύμβολον Τιμοκλῆς Θραπέ[α] Δε[λφ]ός· παραμ[ε]ινάτω δὲ Σκύλ[λα παρὰ Εὐ]-
 κλείδαν Ἀμεινοκλέους, ἕως κ[α] ζῆ] Εὐκλείδας, ποιῶντα πᾶν τὸ δυνατόν· εἰ δέ
 10 τις ἐφάπτετο Σκύλλας ἐπὶ καταδουλισμῷ, κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων
 αὐτὰν ὡς ἐλευθέραν καὶ ὁ βε[βα]ιωτὴρ βεβαιούτω [κ]αθὼς ἐπίστευσε Σκύλλα
 τῷ Θεῷ τ[ὸν ὄν]αν· ὁ δὲ προστάμενος καὶ συλέων Σ[κ]ύλλαν καὶ ὁ βεβαιῶν
 τῷ Θεῷ ἀζάμιος ἔστω καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας· εἰ δὲ μὴ θέλοι
 παραμεῖναι Σκύλλα παρὰ Εὐκλείδαν καθὼς γέγραπται, κύριος ἔστω Εὐκλείδας
 15 ἐπιτιμέων Σκύλλα καὶ μαστιγ[ό]ων πλαγαῖς ἀσινέοις· [ἀ δὲ] ὡνὰ κυρία ἔστω
 ἀναγεγραμμένα ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος· μάρτυροι καὶ οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλ-
 λωνος Δρομοκλείδας, Ἀρχων καὶ ὁ νε[ω]κόρος Μένης καὶ οἱ ἄρχοντες Κλεῦδαμος,
 Ἀγίων, Μνασίθεος, καὶ ἰδιῶται Εὐκλῆς Δελφοί, Μνασίλαος, Δαμοκλῆς - αβρων
 Θάρρύς (?) Ἀμφισσεῖς.

4.

Ἀρχοντας Πισιθέου τοῦ Ξένωνος μηνὸς Ἰλίου ἐπὶ τοῖςδε ἀπέδοτο Λυσίας Εὐ-
 φρονίου τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα γυναικεῖον, ᾧ ὄνομα Νικομάχα τὸ γέ-
 νος εἰκογενῆ τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς
 5 ἐπίστευσε Νικομάχα τῷ Θεῷ τὰν ὄν]αν, ἐφ' ᾧτε ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος
 ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα βίον ποίεουσα ὅ κα θε[λ]η] καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα
 θε[λ]η]· βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος Καλλιέδας Εὐκλείδα· εἰ δέ τις
 10 κα ἄπτηται Νικομάχας ἐπὶ καταδουλισμῷ, βέβαιον παρεχόντων τῷ Θεῷ τὰν
 ὄν]αν ὅ τε ἀποδόμενος Λυσίας Εὐφρονίου καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Καλλιέδας κατὰ τὸν
 νόμον τᾶς πόλιος· ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες
 Νικομάχαν ὡς ἐλευθέραν εὐῶσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας καὶ
 15 ζαμίας· μάρτυροι οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας, Ἀνδρόνικος καὶ οἱ ἄρχοντες
 Εὐδοκος, Ἀγησίλαος, Γλαῦκος καὶ ἰδιῶται Μένης, Φιλοκράτης [Θ]ευφράστου, Ἀν-
 δρομένης Θεοδωρίδα, Ξένων Ξένωνος, Ἀριστίων Νικάνδρου, Τιμόκριτος, Εὐκλείδας.

5.

Ἀρχοντας Πισιθέου τοῦ Ξένωνος μηνὸς Θεοξενίου ἐπὶ τῷδε ἀπέδοτο (1. ἀπέδοντο)
 Εὐανδρος καὶ Καλλιστῶ συνευδοκεουσῶν καὶ τὰν θυγατέρων Αἰῤῥας καὶ Καλ-
 5 λιστοῦς τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα ἀνδρεῖον, ᾧ ὄνομα Εὐ[ι]ος τὸ γένος
 Θραῖκα τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν, καθὼς
 ἐπίστευσε Εὐ[ι]ος τῷ Θεῷ τὰν ὄν]αν, ἐφ' ᾧτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ
 πάντων τὸμ πάντα χρόνον ποίεων ὅ κα θε[λ]η] καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θε[λ]η]·
 10 βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος Εὐδοκος Πραξία· εἰ δέ τις ἄπτοιο Εὐ[ι]ου

ἐπὶ καταδουλισμῷ, βέβαιον παρεχόντων τῷ Θεῷ τὰν ὠνὰν εἴ τε ἀποδόμενοι Εὐ-
 ανδρος καὶ Καλλιστῷ καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Εὐδοκος· εἰ δὲ μὴ παρέχουν βέβαιον
 15 τῷ Θεῷ τὰν ὠνὰν, πρακτίμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τὰς πόλιος· ὁμοίως δὲ
 καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες Εὖιον ὡς ἐλεύθερον ἔοντα ἀζά-
 μοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδιοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας· μάρτυροι οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλ-
 λωνος Ἀνδρόνικος, Πραξίας, καὶ οἱ ἄρχοντες Εὐδοκος, Ἀγησίλαος, Γλαῦκος, [καὶ
 20 ἰδιῶται] Καϊάδας ΚΛΕΥΛΟΥ Ἀνδρομένης Βαρύλου?

V. 20 nominis Κλεύλου syllabam puto excidisse; fort. Κλευβούλου, Κλευμήλου.

6.

Ἀρχοντος Πεισιθέου τοῦ Ξένωνος μηνὸς Ἰλιαίου ἐπὶ τοῖςδε ἀπέδοντο Ἀρτεμίδω-
 ρος Ἀπολλωνίου, Ἀθαμβος Ἀβρομάχου, Κλέων Δαμοσθένης, Διονύσιος Ἰρανί-
 5 ωνος(?) παιδάριον ᾧ ὄνομα Σωτήριχος τὸ πρότερον ὦν Νικασίππου τὸ γένος ἐν-
 δογενὲς τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν στατήρων δέκα
 ἐπτὰ δραχμᾶς, καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Σωτήριχος τὰν
 ὠνὰν τῷ Θεῷ, ἐφ' ᾧτε ἐλεύθερος εἶμεν τὸν πάντα χρόνον καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ
 10 πάντων ποιέων ὃ κα θελ[η]. εἰ δὲ τίς κα ἐφάπτηται Σωτήριχου ἐπὶ καταδου-
 λισμῷ, κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων Σωτήριχον ἀζάμιος ἐὼν καὶ ἀνυπόδι-
 κος πάσας δίκας καὶ ζαμίας· βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον Ἡράκων Παρνασίου·
 15 μάρτυροι ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας καὶ οἱ ἄρχοντες τὰς πόλιος Εὐδοκος
 Πραξία, Ἀγησίλαος Ταραντίου, Πατρεάς Ἀνδρονίκου, Διόδωρος Ἡράκωνος, Βάν-
 χιος· ἃ ὠνὰ παρὰ τὸν ἱερῇ Πραξίαν.

7.

Ἀρχοντος Σ[ω]ξένου μηνὸς Βουκατίου ἀπέδοτο Ἀθαμβος Ἀθάμβωνος συνευδο-
 5 κεύσας καὶ τὰς θυγατέρας αὐτοῦ Ἐρατᾶς τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα ἀν-
 δρεῖον παιδάριον ὃ ἐπρίατο παρὰ Τελεσάρχου Φυσκέο[ς] τὸν υἱὸν τὸν Ἑρμαίου
 10 καὶ Σωσοῦς(?) Σωσθένην μνᾶν τεσσάρων καὶ ἡμιμναίου καὶ τὰν τιμὰν ἔχει,
 καθὼς ἐπίστευσε Σωσθένης τὰν ὠνὰν τῷ Θεῷ, ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφα-
 15 πτος ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα χρόνον ποιέων ὃ κα θελ[η] καὶ ἀποτρέχων οἷς
 κα θελ[η]. βεβαιωτὴρ Ἀντιχάρης Ἀζαράτου· εἰ δὲ τις ἐφάπτοιο Σωσθένης
 20 ἐπὶ καταδουλισμῷ, κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων ἐλεύθερον ἀνυπόδικος ὦν
 καὶ ἀζάμιος καθ' οὓς κα συλάσ[η]. μάρτυροι οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀνδρό-
 νικος, Πραξίας, καὶ ὁ νε[ω]κόρος Μένης καὶ Ἀρχέλαος Δαμοσθένης, Ἀστοξένος,
 20 Εὐκλείδας Καλλεῖδα, Ἀγίων Πολυκλείτου.

8.

Ἄρχοντ[ος Κ]λεοδάμου τοῦ Ξένωνος μηνὸς Ἑρακλέου, βουλευόντων τὰν δευτέραν
 ἐξάμηνον Ἀρ[ι]στοκλέος [τ]οῦ Ἡράκωνος, Ξένωνος τοῦ Γλαύκου, γρα[μ]ματεύον-
 5 το[ς] δὲ Βου[λᾶς] Δικαιάρχου τοῦ Ὑβρία ἀπέδοτο Ἀ[σ]τόξενος Διο[ν]υσίου συν-
 ευδοκεύσας κ[αὶ τᾶς] γυναικὸς αὐτοῦ καὶ τοῦ υἱοῦ Διονυσίου καὶ τᾶς θυγατέ-
 ρος αὐτ[οῦ] τῇ Ἀπόλλωνι τῇ Πυθίᾳ σῶμα γυναικεῖον, ᾧ ὄνομα Αἴρεσις, τὸ γέ-
 νος ἐνδογενές, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων καὶ ἡμιμναίου καὶ τὰν τιμὰν ἔχει
 10 πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Αἴρεσις τῇ Ἀπόλλωνι τὰν ὠνάν, ἐφ' ᾗ τε ἐλευθέρᾳ
 εἶμεν καὶ ἀνέφαπτο[ς] ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον, ποιῶσα ὅ κα Δέλ[η] καὶ
 ἀποτρέχουσα ἧ κα Δέλ[η]. βεβαιωτῆρ κατὰ τοὺς νόμους τῆς πόλιος Πολίτα[ς]
 15 Ἀ[ν]δρου· εἰ δὲ τις ἐφάπτοτο Αἰρέσιος ἐπὶ καταδουλισμῷ, βέβαιον παρεχέτω
 τῇ Θεῇ τὰν ὠνάν ὅ τε ἀποδόμενος Ἀστόξενος καὶ ὁ βεβαιωτῆρ Πολίτας Ἀ[ν]δ-
 ρου, κύριος δὲ ἔστω καὶ ἄλλος [ὁ] παρατυχὼν συλέων Αἴρεσιν ὡς ἐλευθέρᾳ
 20 ἐοῦσαν, ἀξίμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκ[ας] καὶ ζημίας· μάρτυροι οἱ ἱε-
 ρεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου Ἀ[γ]ίων, Πυρρίας καὶ ἰδιῶται Ἀβρόμαχος,
 Ἀδαμβος, Ἑρακλείδης Ἀριστοδάμου, Δικαιάρχος Πυρρία, Καλλικράτης [Σω]-
 σικράτης[ος].

9.

Ἄρχοντος Κλεομάντιος τοῦ Δίνωνος μηνὸς Ἑρακλέου, βουλευόντων Δίνωνος τοῦ
 Ἀντιγενίδα, Μέντορος τοῦ Λαϊάδα, Τιμοκλέωνος τοῦ Ἑμμενίδα ἀπέδοτο Εὐνοία
 5 Κότυος τῇ Ἀπόλλωνι τῇ Πυθίᾳ σῶμα γυναικ[ε]ῖον κορά[σιο]ν ᾧ ὄνομα Ὀνασι-
 φόρον, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν καὶ τὰν τιμὰ[ν] ἀ[π]έχ[ε]ι πᾶσαν· βεβαιω-
 τῆρ κατὰ τοὺς νόμους τῆς πόλιος Μέντωρ Λαϊάδα· εἰ δὲ τις ἐφ[ά]πτοτο Ὀνα-
 σιφόρου ἐπὶ καταδουλισμῷ, βέβαιον παρεχέτω τῇ Θεῇ τὰν ὠνάν ᾧ τε ἀποδο-
 μένα Εὐνοία καὶ ὁ βεβαιωτῆρ Μέντωρ· κύριος δὲ ἔστω καὶ ἄλλος συλέων ὁ πα-
 ρατυχὼν Ὀνασιφόρον ἀξίμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζημίας· πα-
 ραμ[ε]νῶν δὲ Ὀνασιφόρον Εὐνοί[α], ἕως κα ζῇ Εὐνοία, ποιῶσα τὸ ἐπιτασσό-
 10 μενον πᾶν ἀνε[γ]κλήτως τὸ δυνατόν· εἰ δὲ μή, ἐξουσίαν ἐ[χ]έτω Εὐνοία ἐπιτιμέ-
 σαι Ὀνασιφόρῳ τρόπῳ ᾧ κα Δέλ[η]· μάρτυροι οἳ τε ἱερ[ε]ῖς τοῦ Ἀπόλλωνος
 τοῦ Πυθίου Νικόστρατος Ἀρχωνος, Καλλίστρατος Αἰακίδα καὶ ἰδιῶται Διόδωρος,
 Ἀριστοκλέης οἱ Φιλονίκου, Εὐκράτης, Φιλλέας (Φιλέας?) οἱ Λαμένεες, Φιλιστῶν
 Διοκλέες.

Titulus ceteris aliquanto negligentius scriptus ut docet scriptura γυναικεῖον, παραμιν-
 νῶν, ἔχει, Εὐνοία pro dat. οἱ ἱερεῖς etc.

10.

"Ἀρχοντος Δεξιώνδα μηνὸς Θεοξενίου ἀπέδοτο (l. ἀπέδοντο) Πατίων Κλέωνος καὶ Ἀναξίς Πολυκράτεος τῷ Θεῷ σῶμα γυναικεῖον ἔξ ὄνομα Παρ-θενιον, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων καὶ τὰν τιμὰν ἔχει (l. ἔχοντι) πᾶσαν· βεβαιωτὴρ κατὰ
 5 τὸν νόμον τῆς πόλιος Πολύξενος Ὁξύλου, καθὼς ἐπίστευσε τῷ Θεῷ Παρ-θενιον τὰν ὠνάν, ἐφ' ᾧτε ἐλευθέρᾳ εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων, ποιῶντα ὁ κα θέλ[η]. εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Παρ-θενίου ἐπὶ καταδουλισμῷ, ἐξουσία ἔστω συλέ-
 10 οντι τῷ παρατυχόντι ἀζαμίῳ ὄντι καὶ ἀνυποδίκῳ πάσας δίκας καὶ ζαμίας· ὁ δὲ βεβαιωτὴρ βέβαιον παρεχέτω τῷ Θεῷ τὰν ὠνάν· μάρτυροι οἱ ἱερεῖς Ἀνδρόνικος Πραξία, Αἰακίδας Φιλαιτύλου, Εὐκλείδας Καλλεΐδα, Καλλεΐδας Εὐκλείδα, Πολύ-
 ξενος Ὁξύλου, Δαμόφαντος Δαμοκράτεος, Σωκράτης Ἀντάλλου, Ἴππων [Ἀγ]ί-
 ωνο[ς], Κλεύδαμος Πολυκράτεος.

Quaeritur omnes novem testes qui hic asseruntur num sacerdotes Apollinis fuerint an fortasse exciderit vox ἰδιῶται; namque tres versus extremos integros esse non certum est.

11.

"Ἀρχοντος Δεξιώνδα μηνὸς Βου[κα]τίου ἐπὶ ταῖςδε ἀπέδοτο Πολύ[α] . . . . .
 συνευδοκεύσας καὶ τ[ᾶς] θυγατέρας Ἡραΐδος καὶ τῶν υἱῶν αὐ[τῆς] Μεγάρτα,
 5 Πολυτιμίδα καὶ Φιλ[οκ]ράτεος καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἐρασίππου τῷ Ἀπόλλωνι τῷ
 Πυθίῳ σῶμα γυναικεῖον κοράσιον ἔξ ὄνομα Καλλῶ τὸ γένος ἐνδογενῆ τιμᾶς ἀρ-
 10 γυρίου μνᾶν δύο (ΔΥΙΟ) καὶ τὰ[ν] τιμὰν ἔχ[ε]ι πᾶσαν καθὼς ἐπίστευσε Καλλῶ
 τῷ Θεῷ τὰν ὠνάν, ἐφ' ᾧτε ἐλευθέρᾳ εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων· πα-
 ραμεινάτ[ω] δὲ Καλλῶ παρὰ Πολύ[α] (ΠΟΛΛΥΑΙ) ἕως καὶ ζ[ώ]ῃ Πολύ[α], πο[ι]-
 11 οῦσα τὸ ἐπιτασσόμενον καὶ δυνατόν πᾶν· εἰ δὲ μὴ πειθαρχῶι Καλλῶ, κυρία
 ἔστω Πολύ[α] ἐπιτιμέουσα Καλλοῖ τρέπῃ ᾧ Σέλοι ὡς ἐλευθέρ[α]. εἰ δέ τις ἐφά-
 πτοιτο ἐπὶ κατα[δουλισμῷ] Καλλοῦς, κύριος ἔστω ὁ παρατυγχάνων συλέων ὡς
 ἐλευθέρᾳ οὔσαν Καλλῶ ἀζάμιος ὢν καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας·
 20 βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τῆς πόλιος Πεισίστρατος Βούλωνος· μάρτυροι οἱ
 ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας, καὶ οἱ ἄρχοντες Ἀ[λκιμ]ος, Πράσοχος· [ἰδιῶται]
 Πεισίστρατος, Μένης, Εὐκλείδας, Φιλοκράτης, Θεόξενος, Μνασίας Ἀγαθοκλῆος,
 Ἀντιχάρης.

Nomen vendentis e vs. 15 et 16 patet; quare vs. 2 et 3 ΠΟΛ . . . - ΑΙΝΟΣ fortasse scribendum erit Πολύα Πλειπταίων; vs. 22 Ἀλκιμος restitui collato tit. 19. Πράσοχος· ἰδιῶται cf. p. 46.

12.

Ἄρχοντος Θρασυκλέος μηνὸς Ποῖτροπίου ἐπὶ τοῖςδε ἀπέδοντο Πολύων Τιμοκλέος καὶ Ξενὼ συνευδοκέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῶν Ξένωνος τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ
 5 σῶ[μα γυ]ναικεῖον, ᾧ ὄνομα Ἀρσινόα τὸ γένος ἐνδογενῆ τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν
 τεσσάρων καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶ[σαν κα]θὼς ἐπίστευσε Ἀρσινόα τῷ Θεῷ
 τὰν ὥνὰν ἐφ' ᾧ[τε] ἐλευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πᾶν[τα
 10 χ]ρόνον ποιέουσα ὅ κα θέλ[η] καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα θέλ[η]. βεβαιωτὴρ κατὰ
 τὸν νόμον τᾶς πόλιος Θεύ[δοτος]; Καλλία· εἰ δέ τις ἐφάπτοιο ἐπὶ καταδου-
 λισμῷ [Ἀρσινόας], βέβαιον παρεχόντων τῷ Θεῷ τὰν ὥνὰν οἱ τε ἀποδόμενοι
 Πολύων καὶ Ξενὼ καὶ Ξένων καὶ ὁ βεβαιω[τῆρ Θεύδοτος· εἰ δέ μὴ βέβαιον]
 παρέχων, πρακτῆμοι ἐόντων· ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι [ἐό]ντων
 15 συλέοντες Ἀρσινόαν ὡς ἐλευθέραν εὐῶσαν [ἀζάμ]ιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδιοι πάσας
 δίκας καὶ ζαμίας· μάρτυροι τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας, Ἀνδρό[νικος, καὶ
 20 οἱ ἄ]ρχοντες Τίμων Ἀριστοκλέος, Κλεῦδαμος, [Μ]ένης καὶ ἰδιῶται Λυσί[ας Ξ]έν-
 νωνος, Τί[μ]ων Πολυδίου, Εὐγένης, Δημήτριος, Ἡγίας Τιμοκλέος.

13.

Ἄρχοντος Κλεώνδα μηνὸς Δαιδαφορίου, βουλευόντων τὰν προ[ώ]ταν ἐξάμηνον Πα-
 5 τρίωνος τοῦ Καϊάδα, Ἀγίωνος τοῦ Κλεοδάμου, γραμματεύοντος δὲ τᾶς βουλᾶς
 Ἀριστέα τοῦ Φίλωνος ἀπέδοντο Ἀρχέλαος καὶ Ξένων καὶ Πεισίθεος τῷ Ἀπόλ-
 λωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα ἀνδρεῖον, ᾧ ὄνομα Διοσκουρίδας τὸ γένος ἐνδογενῆ τιμᾶς
 10 ἀργυρίου μνᾶν [πέντε] καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Διοσκου-
 ρίδας τὰν ὥνὰν τῷ Θεῷ, ἐφ' ᾧ[τε] ἐλεύθερον εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων
 τὸν πάντα χρόνον, ποι[έ]ων ὅ κα θέλ[η] καὶ ἀποτρέχων οἷς κα θέλ[η], ἀζάμιος
 15 ὢν ἀπὸ πάσας δίκας καὶ ζαμίας· εἰ δέ μὴ παρέχωντο βέβαιον, πρακτῆμοι
 ἐόντωνσαν - - - - - Διοσκουρίδας Ξένων καὶ Ἀρχέλαος - - - - - βε-
 βαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος Γλαῦκος Ξένωνος, [Πο]λίτας Ἀσάνδρου·
 20 εἰ δέ τις ἐφάπτοιο ἐπὶ καταδουλισμῷ Διοσκουρίδα, βέβαιον παρεχόντων τῷ
 Θεῷ τὰν ὥνὰν οἱ τε ἀποδόμενοι καὶ οἱ βεβαιωτῆρες· εἰ δέ μὴ παρέχων, πρά-
 κτῆμοι ἐόντω κατὰ τὸν νόμον· ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχόντες κύριοι ἐόντων συ-
 λέοντες Διοσκουρίδαν ὡς ἐλεύθερον ἐόντα ἀζάμιος ἐόντες οἱ συλέοντες καὶ ἀνυ-
 25 πόδιοι πάσας δίκας καὶ ζαμίας· εἰ δέ [τί] κα ποιοῖτο Διοσκουρίδας, τὰ Διο-
 σκουρίδα πάντα ἔστω Ἀρχελάου καὶ Ξένωνος [πλὰν] μὴ ἔ[ξ]έστω Διοσκουρί-
 δα[ν] ἀπαλλοτρι[ῶ]σ[αι] μηδὲ - - ποιῶν - - - μάρτυροι οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλω-

vos Ἀρχία[λος], Ἀβροκλῆς ὁ νε[ωκός]ρος, Ἀρίστων, Ἀγίων, Πολυκλείδ[ας], Κλε-
όδαμος Μαντιά, Ξένων Πολύωνος.

Hic titulus pessime habitus est pluribusque locis maxime impeditus; quadratarii negligentiam produnt eadem verba εἰ δὲ μὴ παρέρχονται βέβαιον κ. τ. λ. in eodem titulo bis posita. Formulae ipsae a vulgari ratione nonnumquam recedunt, unde aliquanto difficilior redditur tituli emendatio. Vs. 15 post πράκτιμοι ἐόντωσαν, ubi expectaveris εἰ τε ἀποδόμενοι Διοσκουρίδαν Ξένων καὶ Ἀρχέλαος, in lapide haec sunt ΟΚΑΤΑΒΛΑ, qui litterarum ductus faciunt ut verbi καταβάλλω aliquam formam subesse putem; καταβάλλω sc. τὸ λύτρον est servi qui manumittitur; Dioscuridas autem ipse non potest πράκτιμος esse; huic potius iure Delphico multa iniustae mancipationis cedit (vid. p. 45); quare sic fere locum restituerim: πράκτιμοι ἐόντωσαν τῷ καταβαλόντι Διοσκουρίδᾳ Ξένων καὶ Ἀρχέλαος (καὶ Πεισίθεος addi debuit, sed etiam infra deest tertii venditoris nomen). Simplicior fortasse alii videbitur haec correctio ut scribatur: πράκτιμοι ἐόντωσαν κατὰ τὸν νόμον Διοσκουρίδᾳ Ξένων καὶ Ἀρχέλαος. Sed mihi quidem non placet. Alter locus difficillimus incipit a versu 25; ΕΙΔΕ.. ΚΑΠΟΙΟΙΤΟΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΑΣΤΑΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΑΠΑΝΤΑΕΣΤΩ ΑΡΧΕΛΑΟΥΚΑΙΞΕΝΩΝΟΣΕΜΜΗΕΧΕ.ΤΩΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΑΣΑΠΑΛ ΛΟΤΡΙΩΣΙΙΜΗΔΕΓ...ΠΟΙΩΝ....ΟΙΤΟ quem locum post varia tentamina, quibus legentem cruciari nolo, postremo ita fere constituendum putavi: εἰ δὲ τί κα ποιοῖτο Διοσκουρίδας, τὰ Διοσκουρίδα πάντα ἔστω Ἀρχελάου καὶ Ξένωνος (i. e. quidquid sua industria produxerit Dioscuridas, non ipsius sed patronorum esto, neve quidquam nisi illorum bono comparato, omnis igitur ab iis pendeto): πλὴν μὴ ἐξέστω Διοσκουρίδαν ἀπαλλοτριῶται, μηδὲ εἴ τι ποιῶν ἀλίτσκοιτο, in quibus multa sunt nove dicta sed nihil, quantum video, quod ferri nequeat; ποιῶν τι pro ἀδικεῶν τι ex euphemismo quodam satis noto; verbum ἀλίτσκομαι eodem sensu Böckhius restituit C. I. 2008, 6; Franz. Elem. p. 187. — Testium nomina quae restitui non omnia certa sunt sed probabilia.

14.

Ἀρχοντος Ἑμμενίδα τοῦ Καλλία μὲνός Θεοξενίου ἐπὶ τοῖςδε ἀπέδοτο Ἀστύσχος Γνωσιλάου Δελφός Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα γυναικεῖον ἔξ ὄνομα Παρθέ-
νιον τιμᾶς ἄργυ[ρίου] πέντε καὶ τὰν τιμὰν ἔχ[ε]ι πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Παρθέ-
νιον τῷ Θεῷ τὰν ὠνάν, ἐφ' ὅτῳ ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον τὸν πάντα βίον
ποιοῦσαν ὃ κα θελ[η]. εἰ δὲ τις ἐφάπτοιο ἐπὶ καταδουλισμῷ, ὁμοίως δὲ καὶ ὁ
5 παρατυχῶν κύριος ἔστω συλέων Παρθένιον ὡς ἐλευθέραν ἀζάμιος ὦν καὶ ἀν-
πόδικος πάσας δίκας καὶ ζαμίας. βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον Νικόμαχος Δε-
ξίππου Δελφός. μάρτυρες ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ταραντῖνος, Μένης, Λυσίας,
[Χ]άρης, Ἰατάδας, Ἀρχέλαος, Τελέταρχος, Δίων, Ξενοκράτης.

Vs. 4 ante ἐμοίως haec fere a quadratario ommissa sunt: βέβαιον παρέρχοντων ὃ τε ἀποδόμενος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ.

15.

"Αρχοντας Ὑβρία τοῦ Ξένωνος μηνὸς Ποῖτροπίου, Βουλευόντων τὰν πράταν ἐξάμηνον Ἡρακλείδα τοῦ Καλλία, Ξεναϊέτου τοῦ Σωσινίκου, γραμματεύοντος δὲ Καλλικράτεος [τοῦ] Διοδώρου ἀπέδοντο Κλέων καὶ Δάμων οἱ Διονυσίου Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα ἀνδρείον, ᾧ ὄνομα Σφαῖρος, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ἐξ καὶ
 5 τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν· βεβαιωτῆρες κατὰ τοὺς νόμους τὰς πόλιος Ξενοκρίτος Στῆσιμένεος, Ἀγίων Πολυκλείτου, Ἐβρος Ἐβρου, [ἐφ' ᾧ τε] ἐλεύθερον εἶμεν Σφαῖρον καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων, ποιῶντα ὃ κα Δέλ[η] καὶ ἀποτρέχοντα, οἷς κα Δέλ[η]· εἰ δὲ τις ἐφάπτετο Σφαίρου ἐπὶ καταδουλισμῷ, κύριος ἔστω συλέων ὁ παρατυχὼν Σφαῖρον ἐλεύθερον ὄντα καὶ οἱ βεβαιωτῆρες βέβαιον παρεχόντων τὰν ὥνάν τῷ Θεῷ· μάρτυροι οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀρχων Καλλία, Ἀδαμβος Ἀβρομάχου, Πολίτας, Διονύσιος οἱ Ἀσάνδρου, Δρόμων, Τιμόκριτος, Κλέυ-
 10 δαμος Μαντία, Εὐκλείδας Καλλεΐδα.

16.

"Αρχοντας Δεξιώνδα μηνὸς Βοαθόου ἐπὶ τοῖςδε ἀπέδοτο Αἰακίδας Φιλαιτώλου Δε[λ-φ]ὸς σῶμα γυναικεῖον ᾧ ὄνομα Ἀφροδεΐα τὸ γένος Σαρμάτισσαν τιμᾶς ἀργυ-
 5 ρίου μνᾶν τριῶν τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ, καθὼς ἐπίστευσε Ἀφροδεΐα τῷ Θεῷ τὰν ὥνάν, ἐφ' ᾧ τε ἐλευθέραν εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον τὸν πάντα βίον ἀπὸ πάν-
 10 των· βεβαιωτῆρες κατὰ τὸν νόμον Ξένων Ξενοκρίτου, Ἀρτεμίδωρος Ἀπολλωνίου Δελφοί· παραμεινάτω δὲ Ἀφροδεΐα παρ' Αἰακίδα ἄχρι κα ζῷη Αἰακίδας, ποιῶσα τὸ ἐπιτασσόμενον πᾶν τὸ δυνατόν ἀνε[γ]κλήτως· εἰ δὲ τί κα μὴ ποιῇ Ἀφροδεΐα, καθὼς γέγραπται δυνατὰ ἐοῦσα, ἐξέστω Αἰακίδα κολάζειν Ἀφρο-
 15 δισίαν, καθὼς κα αὐτῇ φαίνεται καὶ ἄλλῃ ὑπὲρ Αἰακίδα ὅν κα κελεύη πλὴν μὴ πωλεόντοις Ἀφροδεΐαν μήτε αὐτῇ Αἰακίδα μήτε ἄλλῃ ὑπὲρ Αἰακίδα· εἰ δὲ τί κα πάθῃ Αἰακίδας, ἐλευθέρα ἔστω κυρία ἐοῦσα αὐτὸς αὐτᾶς, ποιῶσα ὃ κα Δέλη καὶ ἀποτρέχουσα οἷς κα Δέλη, καθὼς ἐπίστευσε τῷ Θεῷ τὰν ὥνάν·
 20 εἰ δὲ τίς κα ἄπτηται ἐπὶ καταδουλισμῷ Ἀφροδεΐας, βέβαιον παρεχόντων οἱ βεβαιωτῆρες τῷ Θεῷ τὰν ὥνάν κατὰ τὸν νόμον καὶ ὁμοίως οἱ παρατυχόντες κύριοι ἔστωσαν συλέοντες Ἀφροδεΐ[αν] ἀζάμιοι ὄντες καὶ ἀνυπόδιοι πάσας δίνας καὶ ζαμίας ἐπ' ἐλευθερίᾳ· μάρτυροι τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας, Ἀνδρόνικος καὶ τῶν ἀρχόντων - - - - - Λαμένης, Δρομοκλείδας, Βαβύλας Ἀντιφά[νης]?

Titulus ceteris accuratius scriptus est; iota ubi subscribendum erat fere nusquam deest. Quo magis offendit quod vs. 17 scriptum est αὐτὸς pro αὐτά. Vs. 12 ANEK-ΚΛΗΤΩΣ quod ferri nequit. Vs. 23 ἐπ' ἐλευθερίᾳ ad συλέοντες pertinet, unde

iusto longius remotum est. Versu extremo duo priora archontum nomina, quorum haec supersunt ΑΛΚ. Ο ... ΑΙΑ. ΠΙΟΣ quomodo probabiliter restituantur nescio.

17.

Ἀρχοντος Δεξώνδα μηνὸς Ἡρακλείου ἀπέδοντο Θεόδωτος Τιμάρχου καὶ Ἀρίστα
 Ἀρτεμιδώρου, συνευδοκέοντος τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Θεοδότου τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυ-
 θίῳ σῶμα ἀνδρεῖον, ᾧ ὄνομα Νουμήνιος, τὸ γένος Σύρον τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν
 5 πέντε καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε Νουμήνιος τὰν ὧν τῷ
 Θεῷ, ἐφ' ᾧτε ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πά[ν]των τὸμ πά[ν]τα χρό-
 νον· βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους Διονύσιος Ἀσάνδρου· βέβαιον δὲ παρεχόν-
 10 τω[ν] τῷ Θεῷ τὰν ὧν οἱ τε ἀποδόμενοι καὶ ὁ βεβαιωτὴρ· εἰ δέ τις ἄπτοιο
 Νουμηνίου ἐπὶ καταδουλισμῷ, κύριος ἔστω προϊστάμενος ὁ Θέλων ὑπὲρ τὸν Θεὸν
 Νουμηνίου καὶ συλέων Νουμήνιον ἐπ' ἐλευθερίᾳ ἀζάμιος ὧν καὶ ἀνυπόδικος· μάρ-
 τυροι Διονύσιος, Πολίτας Ἀσάνδρου, Ξένων Ξενοκρίτου, Ἀγίων Κλεοδάμου, Διο-
 νύσιος Ἀστο[ξέν]ου, - - - - - Καλλίας, Μένης Πεισιστράτου, καὶ οἱ ἱερεῖς
 15 τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας, Ἀνδρόνικος, καὶ οἱ ἄρχοντες τᾶς πόλιος [Ἀμφίς]τρατος?
 Σωπ[άδ]ου, Ἀγίων Ἐκεφύλου, Γενναῖος . . . . - - - - - Ἀριστίων Ἀγίωνος,
 Τιμόκριτος Εὐκλείδα.

Hic titulus sub tit. 19 ita scriptus est, ut non dubium sit uter prius muro inci-
 sus sit; superioris enim illius tituli versus extremi propter alterum qui proxime
 suberat, quam maxime contracti et condensati sunt. Iam quum eodem archonte
 uterque titulus scriptus esse videatur probabile fit, Heracleum mensem sedem ha-
 buisse ante Boathoum. Vs. 12 ΑΣΑΙΜΙΟΣ falso scriptum est. Eodem versu extremo
 post fratrum nomina articulum addiderim: Διονύσιος Πολίτας οἱ Ἀσάνδρου. Vs. 13
 Ἀστοξένου videtur certum esse, sed quae sequuntur ΙΑΙ... ΠΙΣΑΡΙΠΠΟΣ obscura
 sunt; alterum nomen fortasse Ἐράτιππος cf. tit. 11. E nominum fragmentis vs. 17 —
 ΠΙΟΣΤΟ... ΠΑΡΙΟΣ... ΜΑΣΕΙΜΕΝΙΤΑ nihil assequor nisi quod suspicor
 extrema haec fuisse Καλλίας Ἐμμενίδα cf. tit. 30.

18.

Ἀρχοντος Δεξώνδα μηνὸς Ἀπελλαίου ἀπέδοτο [Σά]τυρος Νικομάχου εὐδοκέοντος
 καὶ τοῦ υἱοῦ Κάλλωνος τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα ἀνδρεῖον ᾧ ὄνομα Θεο-
 5 δόσιος τὸ γένος Σύρον, καθὼς ἐπίστευσε Θεοδό[σι]ος τῷ Θεῷ τὰν ὧν, τιμᾶς
 ἀργυρίου μνᾶν τριῶν στατήρων εἴκοσι καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, ἐφ' ᾧτε ἐλεύ-
 θερον εἶμεν καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον· εἰ δέ τις ἐφάπτηται
 Θεοδοσίῳ ἐπὶ καταδουλισμῷ, κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων [ὡς ἐ]λεύθερον
 10 ὄντα ἀζάμιος ὧν καὶ ἀνυπόδικος πά[σα]ς δίκας καὶ ζημίας· βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν

νόμον τᾶς πόλιος Ἄλκιμος· μάρτυροι οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀνδρόνικος καὶ τοὶ ἄρχοντες Ἄλκιμος· ἰδιῶται Μένης, Χαρίξενος, Εὐδωρος, Καλλιείδας Εὐκλείδα, Στράτων.

Vs. 8 de verbo ἐφάπτομαι c. dat. vide Dissen. ad Pind. Ol. I, 86.

19.

Ἄρχοντος Δεξώνδα μηνὸς Βοαθόου ἐπὶ τοῖςδε ἀπέδοτο Ἀντίμαχος Φιλίου? συν-
ευδοκεύσας καὶ τᾶς γυναικὸς Μνασιστράτας σῶμα ἀνδρεῖον, ᾧ ὄνομα Ἀντίμαχος,
5 ἀργυρίου μνᾶν [ἔ]ξ καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσε τῷ Θεῷ τὰν
ὠνάν, ἐφ' ᾧτε ἐλεύθερος εἴμεν καὶ ἀνεφάπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον ποι-
έων ὃ καὶ Θέλῃ καὶ ἀποτρέχων οἷς καὶ Θέλῃ· βεβαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον Ἀστό-
ξενος Διονυσίου· εἰ δέ τις ἐφάπτοιο Ἀντιμάχου ἐπὶ καταδουλισμῷ, βέβαιον
10 παρεχόντων οἱ ἀποδόμενοι καὶ ὁ βεβαιωτὴρ· εἰ δὲ μὴ παρέχοιεν βέβαιον τῷ
Θεῷ τὰν ὠνάν, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· ὁμοίως δὲ καὶ οἱ
παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντων συλέοντες ὡς ἐλεύθερον ὄντα καὶ ἀνεφάπτον ἀπὸ
πάντων τὸν πάντα χρόνον ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδιοι πάσας δίκας καὶ ζα-
15 μίας· μάρτυροι τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας, Ἀνδρόνικος καὶ οἱ ἄρχοντες
Ἐμμενίδας], Ἄλκι[μ]ος, Πράσχος καὶ ἰδιῶται Εὐαγόρας, Ἀσανδρος, Εὐκλείδας
Καλλιᾶδα, Διονύσιος Ἀσάνδρου.

Vs. 2 ΦΙΛΛΟΥΣ fortasse Φιλίου vel Φίλιος de quo nomine egit Keilius in Iahn.
Annal. Nov. Vol. XXXVII Fasc. II p. 200; sed simplicissimum est quod supra posui.
Vs. 17 Καλλιᾶδα lege Καλλιείδα collato tit. 7, 25.

20.

Ἄρχοντος Δεξώνδα μηνὸς ἐνδὺς Ποῖτροπίου ἐπὶ τοῖςδε ἀπέδοντο Ἀρτεμίδωρος
Ἀπολλωνίου καὶ Φιλίστα Φιλίστου τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σώματα ἀνδρεῖα
δύο, οἷς ὀνόματα Ἡρακλέων, Φίλιστος, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δέκα καὶ τὰν τιμὰν
5 ἔχοντι πᾶσαν, καθὼς ἐπίστευσαν Ἡρακλέων, Φίλιστος τῷ Θεῷ τὰν ὠνάν, ἐφ'
ὅτ[ω] ἐλευθέρους εἴμεν καὶ ἀνεφάπτους ἀπὸ πάντων τὸν πάντα χρόνον· βεβαιω-
τῆρες κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος Εὐκράτης Καλλίκωνος, Δρομοκλείδας Ἀγί-
ωνος, Δαμότιμος Ἀνδρονίκου· εἰ δέ τις καὶ ἐφάπτηται Ἡρακλέωνος ἢ Φιλίστου
ἐπὶ καταδουλισμῷ βέβαιον παρεχόντων τῷ Θεῷ τὰν ὠνάν οἳ τε ἀποδόμενοι
10 Ἀρτεμίδωρος καὶ Φιλίστα καὶ οἱ βεβαιωτῆρες Εὐκράτης, Δρομοκλείδας, Δαμό-
τιμος κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος· ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες τῶν ἰδιω-
τῶν κύριοι ἐόντων συλέοντες Ἡρακλέωνα καὶ Φίλιστον ὡς ἐλευθέρους ἐόντας ἀζά-
μιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδιοι τοὶ συλέοντες [πάσας δίκας] κα[ὶ] ζαμίας· μάρτυ[ροι]
οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλων[ος] - - - - [καὶ οἱ] ἄρχοντες - - Γενναῖος Σωστρά-

- 15 [του - - Κα]λλικλῆς, Θεουργῆς - - - Τι]μόκριτος? - - - Πολυκράτεος, Κλεύ-
[δικος? - - Ὑβρίας Ἀρχελάου.

Vs. 6 ΕΥΚΛΗΣ in textu falsum est. Vs. 16 - - - ΟΣ Πολυκράτεος scr. Κλεῦδα-
μος, quem Polycratis filium e titulo 10 extremo novimus.

21.

- Ἀρχοντας ἐν Δελφοῖς Δεξάνδα τοῦ Δάμωνος μηνὸς Εἰλαίου, ἐν δὲ Καλλιπόλει
ἄρχοντας Λαδίκου τοῦ [Π]λεισταίνου μηνὸς Ἰπποδρο[μ]ίου ἀπέδοτο Λοχαγὸς Ἀγῆτα
Καλλιπολίτας τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα γυναικεῖον, ᾧ ὄνομα Σωσῶ, το
γένος Μακέταν? τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν ὀκτώ καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν· βεβαιω-
5 τῆς κατὰ τοὺς νόμους Ἀθαμβος Ἀθανίωνος Δελφός, καθὼς ἐπίστευτε τῷ Θεῷ
τὰν ὠνᾶν Σωσῶ ἐφ' ὅτε ἐλευθέραν εἴμεν Σωσῶ καὶ ἀνέφαπτον ἀπὸ πάντων
τόμ πάντα χρόνον ποίευστα ὃ κα Θέλ[η] καὶ ἀποτρέχου[σα] οἷς κα Θέλ[η]. εἰ
δέ τις ἐφάπτοτο, κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν συλέων ἐλευθέραν [εἰῶσαν καὶ ὁ
συλά]σας ἀζάμιος ἔστω καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζημίας· μάρτυροι ὁ
ἄρχων [Γενν]αῖος Ἡράκωνος, Εὐάγγελος Πάτρωνος, Νικίας Ἀριστονύμου, Θεόδο-
10 τος Εἰραναίου, Θρα[συ]κλῆς Πραξία, Δρομοκλείδας καὶ οἱ ἱερεῖς Πραξίας Ἀνδρό-
νικος Δελφοί, Τιμόξενος, Πέταλος, Φάλανθος Πολύφ[ρ]ονος, Φυσκίων, Ἄγεμος,
Λυκόφρων, Ἀριστόφυλος Λαδίκου Καλλιπολῖται· Λαϊάδας Ἀμφιστεὺς τὸ ἀντί-
γραφον φυλάσσει τᾶ[ς] ὥ[ν]ας· Γενναῖος Ἡράκωνος Δελφός, Ἀριστόφυλος Λαδί-
κου, Φάλανθος Πολύφρωνος Καλλιπολῖται.

Nominum propriorum Callipolitanorum ratio sero me docuit non Thracicam sed Aetolicam hic intelligendam esse Callipolin, Coracis montis radicibus orientem versus subiectam, de qua urbe dicit Livius XXXVI, c. 30, ad verbum sua e Polybio mutuatus, ut docet Stephanus s. v. Κόραξ. Eandem fortasse Pausanias X, 20 dicit Κάλιον cf. Leak. N. Gr. II, p. 624. Hinc corrigendum est quod supra (p. 31) de Callipoli Thracica dixi. — Vs. 2 Ἀγῆτα idem nomen restituit Böckhius tit. 1793 c, v. 2; de spiritu dubitavi, sed secutus sum vulgarem rationem. Vs. 3 adiectivum quo manumissae patria significatur, quale fuerit non ausim definire. Lacuna in medio vocabulo potest lapidis vitio originem debere, sed Μακέτας fem. gen. est inauditum; exspectas Μακέτιδα s. Μακεδονίδα s. Μακεδόνισσαν. Vs. 8 sing. ὁ ἄρχων offensionem est, maxime quum archon illius anni eponymus alius praescriptus sit. Tria nomina extrema eorum testium fuisse puto, qui sua manu nomina syngraphae subscripserant οἱ χράσαντες τὰν χρέα, ut Tithorae dicebatur.

22.

- Ἀρχοντας Ἀμφιστράτου μηνὸς Παῖτροπίου ἀπέδοτο Σωκράτεια Εὐαγρίδα Καλλι-
πολίτις τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα γυναικεῖον, ᾧ ὄνομα Νικαία τιμᾶς ἀρ-
γυρίου MMM· τὰν τιμὰν ἔχει· βεβαιωτῆς κατὰ τὸν νόμο[ν] τᾶς πόλιος Ἀγα-

Θοκλῆς Ἀρμ[ο]δίου Δελφός· παραμεινάτω δὲ ἐν οἰκί[α] παρὰ Σωκράτειαν, ἄχρι
οὗ καὶ ζ[ώ]ῃ Σωκράτεια - - - εἰ δὲ τί καὶ πάθ[η] Σωκράτεια, ἐλευθέρᾳ
ἔστω Νικαία καθώς ἐπίστευσε τὰν ὧν τῷ Θεῷ, ὥ[στ]ε ἐλευθέρᾳ εἶμεν· μάρ-
5 τυρες οἱ [ἰ]ερεῖ[ς] Ταραντῖνος Ἀμύντα καὶ τῶν ἀρχόντων Αἰακίδα καὶ ἰδιῶται
Ἀλέξων Ἀνδρωνος, [Δ]ίω[ν] Φίλων[ος];

De patria Socrateae vid. adn. ad t. 21 vs. 3 post Σωκράτεια . . . ΓΚΩΜΟΣ Ο . . Α,
postrema legas οὔσα s. ἐοῦσα.

23.

Ἀρχοντας Ἀμφιστράτου τοῦ Ἀμφιστράτου μηνός Ἀπελλαίου [ἀπέδοτο] Δικαια-
γό[ρα Διο]δώρα συνευδοκέντος τοῦ ἰδίου ἀνδρός Ἀρχωνος σῶμα γυναικεῖον, ἧ
ὄνομα Σι - ον τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ μ[ν]ᾶν τεσσάρων καὶ τὰν τιμὰν ἔχει,
[κα]θώς ἐπίστευσε [Σι - ον] τῷ Θεῷ, ἐφ' ὅτ[ω] ἐλευθέρᾳ εἶμεν τὸν πάντα
χρόνον· εἰ δὲ τις καταδουλίζοιτο [Σι - ον], κύριος ἔστω ὁ παρατυχὼν συλῶν
[ἐλευθέρ]αν ἀνυπόδικος ὧν καὶ ἀζάμιος πάσας δίκας καὶ ζαμίας κατὰ τὸν νό-
5 μον τὰς πόλεις· [Βεβαιωτῆρ . . . Π]άτρωνος· μάρτυρες τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλ-
λωνος Κλέων, Ἀμύντας, Ταραντῖνος· [ἰδι]ῶ[ται Εὐ]κράτης, Μένης, Ἀμφίστρατος,
Καϊάδας, Ἀγίων Ἐκεφύλου.

Nomen manumissae vix poterit restitui. Conieceris Σίμιον, Σίλιον, Σίνιον.

24.

Ἀρχοντας Κλεοξενίδα, μηνός Θεοξενίου, Βουλευόντων - - τοῦ Αἰακίδα, Πεισι-
στράτου τοῦ Βούλωνος, - - - , Κλέωνος τοῦ Ἀρχωνος ἐπὶ τοῖςδε ἀπέδοντο
Μίκυθος καὶ Ἀριστίων οἱ Θεαγένης [συνενα]ρε[στέοντων καὶ τῶν υἱῶν αὐτῶν]
ἐπ' ἐλευθερί[α] τῷ Ἀπόλλωνι τῷ [Π]υθίῳ σῶμα ἀνδρεῖον οἰκογενές, ᾧ ὄνομα
5 Εὐ[τ]υ[χ]ο[ς] τιμᾶ[ς] ἀργυρίου [μνᾶν - - καὶ τὰν τιμὰν ἔχοντι· βεβαιωτῆρ κατὰ
τοὺς νόμους - -]τος [Α]ιακίδα, καθώς ἐπίστευσε Εὐτυχος τῷ Θεῷ τὰν ὧν,
[ἐφ' ὅτ]ω ἐλεύθερος εἶμεν καὶ ἀνέφατος ἀπὸ πάντων ποιέ[ων] ὃ καὶ θέλ[η] καὶ
ἀποτρέχων ἧ καὶ θέλ[η]· εἰ δὲ τις ἐφάπτοιο Εὐτύχου ἐπὶ καταδουλισμῷ, βέ-
βαιον παρε[χόντω] τῷ Θεῷ τὰν ὧν οἱ τε ἀποδόμενοι Μίκ[υ]θος καὶ Ἀριστίων
καὶ ὁ βεβαιωτῆρ· ὁμοίως δὲ καὶ ὁ παρατυγχάνων κύριος [ἔστω] συλῶν - -
- - cetera non leguntur.

Initio videntur quatuor senatores praescripti fuisse, non plures; cave enim primas
duas lineas eandem cum sequentibus longitudinem habuisse putes. Primi senatoris
haec supersunt: ΛΑ . ΕΤΙΑ (ΑΡΙΣΤΙΑ?). Tertium hinc extricato: ΠΟΛΥ -
ΕΤ . . Δ . . ΤΙΜΕΑ . . . ΩΝΟΣ. In sequentibus titulum misere laceratum quan-
tum potui restituui, ubi de singulis quibusdam dubitari posse, intelligenti non est quod
dicam.

25.

Ἄρχοντος Θρασυκλέος μηνὸς Θεοξενίου, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἐξάμηνον Δε-
 5 ξώνδα τοῦ Δίνωνος, Μαντί[α τοῦ Κλ]εοδάμου, Ξεναινέτου τοῦ Σωσινίκου ἀπέδοτο
 Ἀστόξενος Διονυσίου τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα γυναικεῖον ἐνδογενές, ἧ
 ὄνομα Ἰλαρον, τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δέκα πέντε, συνευδοκέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ Δι-
 10 ονυσίου καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν· βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος
 Ἄρχων Καλλία· εἰ δὲ τίς κα ἐφάπτηται Ἰλάρου ἐπὶ καταδουλισμῷ, βέβαιον
 παρεχόντων τῷ Θεῷ τὰν ὥνάν ὃ τε ἀποδόμενος Ἀστόξενος καὶ ὁ βεβαιωτὴρ
 15 Ἄρχων· εἰ δὲ μὴ παρέχει βέβαιον τῷ Θεῷ τὰν ὥνάν, [πρά]κτιμοι ἐόντων κατὰ
 τὸν νόμον τᾶς πόλιος· ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγχάνοντες [κ]ύριοι ἐόντων συλέ-
 20 οντες Ἰλαρον ὡς ἐλευθέραν εἴουσιν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι πάσας δίκας
 καὶ ζαμίας· [μάρτυ]ροι τοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Πραξίας, Ἀνδρόνικος καὶ οἱ
 ἄρχοντες Δεξώνδας Δάμωνος, Μαντίας Κλεοδάμου, Ξεναινέτος Σωσινίκου καὶ
 25 ἰδιῶται Τιμόξενος Φυσ[κ]έος, Ξεναγόρας Εὐκλείδα, Σωσύλος, Ἀγίων Πολυκλεί-
 του, [Ξέ]νων Ξενοκρίτου, Διονύσιος Ἀσάνδρου, Πολίτα[ς Ἀ]σάνδρου, Καλλίας Ἀρ-
 χωνος, Στραταγὸς Σ[ωτηρ]ίχου?

Senatorum praescriptorum nomina e fine tituli, ubi eadem melius conservata redeunt,
 corrigenda et restituenda sunt; quare vs. 4 scr. τοῦ Δάμωνος.

26.

Ἄρχοντος Ἡρακλείδα μηνὸς Βοαβοῖου ἀπέδοτο Κλέων Διονυσίου τῷ Ἀπόλλωνι
 τῷ Πυθίῳ σῶμα ἀνδρεῖον, ᾧ ὄνομα Σωσιμένης, τὸ γένος οἰκογενῆ τιμᾶς ἀργυρίου
 5 μνᾶν τριῶν ἐπ' ἐλευθερίᾳ καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν· βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς
 νόμους Ἐβρος Ἐβρου· ἐφ' ᾧ τε ἐλεύθερον εἶμεν Σωσιμένη καὶ ἀνέφ[απτ]ον ἀπὸ
 πάντων ποιῶντα ὃ κα Δέλ[η] καὶ ἀποτρέχοντα οἷς κα Δέλ[η]· εἰ δὲ τις ἐφά-
 10 πτοι Σωσιμένου[ς] ἐπὶ καταδουλισμῷ, κύριος ἔστω ὁ παρατυγχάνων συλέων
 Σωσιμένη ὡς ἐλεύθερον [ἐ]όν[τα] καὶ ὁ βεβαιωτὴρ Ἐβρος βεβαιούτω [τῷ] Θεῷ
 τὰν ὥνάν· μάρτυροι ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀ[θ]αμβος Ἀβρο[μά]χου, ὁ νεω-
 κόρος Ἀτ[ισί]δας, [Ὀρ]θαῖος, - - Μνάσων, [Μ]ν[ασ]ίστρατ[ος Ἀ]βρομάχου.

27.

Στραταγέοντος τῶν Φωκίων Μνασικράτες μηνὸς Πρώτου, ἐν δὲ Δελφοῖς ἄρχον-
 τος Θρασυκλέος μηνὸς Ἡραίου ἀπέδοντο Ξενοκράτης Εὐξινθέου καὶ Ἀρχῶ Ἀρχι-
 5 δάμου Χαραδραῖοι τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα γυναικεῖον, ἧ ὄνομα Καλλι-
 ὄπα, τὸ γένος οἰκογενῆ τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεσσάρων καὶ τὰν τιμὰν ἀπέχοντι
 πᾶσαν· βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους Πολυκράτης Πολυξένου Χαραδραῖος, καθὼς

- 10 ἐπίστευσε Κ[αλ]λιόπα τῷ Θεῷ τὰν ὠνάν, ἐφ' ᾧτε [ἐ]λευθέρα εἶμεν καὶ ἀνέ-
 φαπτος ἀπὸ πάντων τὸν πάντα βίον· εἰ δέ τις ἐφάπτοιο Καλλιόπας ἐπὶ κα-
 ταδουλισμῷ κύριος ἔστω συλέων ἐπ' ἐλευθερίᾳ ὁ παρατυγχάνων ἀζάμιος ὦν
 καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ ζημίας καὶ ὁ βεβαιωτὴρ βεβαιούτω τῷ Θεῷ
 τὰν ὠνάν· μάρτυροι τῶν ἱερέων Ἀνδρόνικος καὶ οἱ ἄρχαντες Δαμόστρατος, Τίμων,
 15 Ἀριστόβουλος καὶ ἰδιῶτα[ι] Δρομοκλείδας, Μένης, Εὐκλείδας Καλλιείδα, Σώστρα-
 τος, Ἑρμαιος, Ὀρθαῖος Κλεάνδρου.

Titulus egregie conservatus. De anno Phocico Böckbius ad Corp. Inscr. I, p. 734.
 Charadraeorum, de quorum situ Leak. Tr. in N. Gr. II, 85, hic prima mentio lapidea.

28.

- Ἀρχοντας ἐμ μὲν Ἑρινεῷ Κλέωνος τοῦ Σωσάνδρου μηνὸς Λαφρίου, ἐν Δελφοῖς
 5 δὲ ἄρχοντας Ξενοκρίτου μηνὸς Θεουξινίου ἀπέδοτο Ἀρχὴ Σωκράτεος Ἑριναῖα τῷ
 Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σώματα γυναικεῖα τρία, αἷς ὀνόματα Ἀφ[ρ]οδίσις Ἀρι-
 σταῖδα?, Μενεστράτα καὶ παιδάριον ᾧ ὄνομα Σώσανδρος τὸ γένος οἰκογενεῖς
 10 τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δέκα πέντε καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν· βεβαιωτὴρ Νικο-
 κράτης Ἀριστομένε[ν]ε[ο]ς Ἑριναῖος, καθὼς ἐπίστευ[σαν] τ[ῷ] Θεῷ τὰν ὠνάν,
 15 ἐφ' ᾧτε ἐλεύθερ[αι] εἶμεν ποιοῦντες ὁ κα θέλωντι [καὶ ἀ]ποτρέχοντες [ῥ] κα
 θέλωντι· εἰ δέ τις ἐφάπτοιο τούτων τινὸς ἐπὶ καταδουλι[σ]μ[ῷ] κύριος ἔστω
 συλέων ὁ παρατυχ[ῶν] - - -

Reliqua desunt in lapide titulusque numquam videtur ad finem perscriptus fuisse.
 Nomen manumissae dubium est: ΑΡΙΣ...ΘΛΑ; fort. Ἀριστόλα nomen Atticum
 C. I. t. 151, 4; 155, 26. Vs. 12 in lap. ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΩΣ quod fortasse erit
 qui defendat. Ceterum memorabile est hoc documentum, quod Erinei Dorici magi-
 stratus atque mensis hinc primum innotescunt. De Thessalorum autem Erineo (Str.
 p. 434) noli cogitare.

29.

- Ἀρχοντας Ἡρακλείδα μηνὸς Δαιδαφορίου ἀπέδοτο Καλλῷ Ἀρίστωνος συνευδοκε-
 ὄντων καὶ τῶν υἱῶν Ἀριστ[ω]νύμου καὶ Ἀρίστωνος τῶν Ἀριστ[ωνύμ]ου τῷ Ἀπόλ-
 λωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα γυναικεῖον κορίδιον, ῥ' ὄνομα Ἐπίνκτησις τὸ γένος ἐνδο-
 γενῆ τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν δύο στατήρων δέκα ἐπτὰ δραχμᾶς, καὶ τὰν τιμὰν
 ἔχει πᾶσαν· βεβαιωτὴρ Ἀθανίων Ἀρίστωνος, ἐφ' ᾧτε ἐλευθέραν εἶμεν Ἐπί-
 5 κτησιν τὸν πάντα χρόνον καὶ ἀποτρέχουσιν οἷς κα θέλ[η] καὶ πο[ιοῦ]σ[αν] ἅ
 κα θέλ[η]· εἰ δὲ [τ]ις ἐφάπτοιτ[ο] ἐπὶ καταδουλισμῷ Ἐπικτήσιος, βέβαιον παρ-
 εχέτω τὰν ὠνάν ἅ τε ἀποδομένα Καλλῷ καὶ ὁ βεβαιωτὴρ τῷ Θεῷ· εἰ δὲ μὴ
 παρέχοιεν βέβαιον, πράκτιμοι ἐόντων οἱ τε ἀποδόμενοι καὶ ὁ βεβαιωτὴρ - -

ἀργυρίου μναῖς δέκα πέντε τ[ῶ] ἐλόντι καὶ ὁμοίως Ἐπίκτησις ἐλευθέρα ἔστω·
 ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυχόντες κύριοι ἐόντων συλέοντες Ἐπίκτησιν ἐπ' ἐλευθερίᾳ
 10 κατὰ τὸν νόμον [ὡ]ς ἐλευθέραν ἐοῦσαν ἀζάμιοι ἐόντες καὶ ἀνυπόδικοι συλέοντες
 πάσας δίκας καὶ ζημίας· μάρτυρες δὲ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀρχων, Ἀθαμβος
 καὶ οἱ ἄρχοντες Νικάτας Ἀλκί[μ]ου, Σώστρατος Σωσ[ινί]ου, Καλλίας Δίωνος·
 ἰδιῶται δὲ Πολίτα[ς] Ἀσ[άν]δρου Ξενοκρίτος, Δάμων Διονυσίου, Ὀρθαῖος, Φίλων,
 - - Ξενοκρίτος Στησιμένεος· τῶν [γ]ρ[αφ]ῶν φυλάσσει Ξενοκρίτος.

Vs. 8 . . TI scribendum erit ποτὶ ἀργυρίου μναῖς δέκα πέντε. De praep. πρὸς c. nu-
 mer. vid. Lobeck. Phryn. p. 410. Sic etiam accusativus μναῖς optime explicatur.

30.

Ἀρχοντας Θρασυκλέος μηνὸς Βουκατίου ἐπὶ τοῖςδε ἀπέδοτο Φιλόξενος Ἀπέλ[λε]ος
 συνεπαινέοντος καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Φιλοξένου τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σώματα
 δύο ἐμ μὲν γ[υν]αικεῖον ἧ ὄνομα Προστατῆρις τὸ γένος ἐκ Κορωνείας, τὸ δὲ
 5 ἄλλο ἀνδρεῖον, ᾧ ὄνομα Ἀπέλλης τιμᾶς ἀργυρίου μναῖν πέντε, καθὼς ἐπίστευσαν
 Προστατῆρις καὶ Ἀπέλλης τῷ Θεῷ τὰν ὥνάν, ἐφ' ᾧτε ἐλευθέρους] εἶμεν καὶ ἀνε-
 φάπτους ἀπὸ πάντων τὸμ πάντα χρόνον· βεβαιωτῆρες Ἴππων Ἀθανίωνος καὶ
 10 Ἐμμενίδας Καλλία κατὰ τοὺς νόμους τῆς πόλιος· εἰ δὲ τίς κα ἐφάπτηται Προ-
 στατῆρις ἢ Ἀπέλλεος ἐπὶ καταδουλισμῶ, βέβαιον παρεχόντων τῷ Θεῷ τὰν
 ὥνάν οἱ τε ἀποδόμενοι Φιλόξενος καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Φιλόξενος καὶ οἱ βεβαιωτῆρες
 15 Ἴππων καὶ Ἐμμενίδας κατὰ τὸν νόμον τῆς πόλιος· ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρατυγ-
 χάνοντες τῶν ἰδιωτῶν κύριοι ἐόντων συλέοντες ὡς ἐλευθέρους ὄντ[α]ς ἀζάμιοι
 καὶ ἀνυπόδικοι τοῖ συλέοντες πάσας δίκας καὶ ζημίας· παραμεινάτω δὲ Προστα-
 τῆρις καὶ Ἀπέλλης παρὰ Φιλόξενον ἄχρι ζ[ώ]ῃ Φιλόξενος ποιέοντες τὸ ποτιτασ-
 20 σόμενον πᾶν τὸ δυνατόν ἀνεκλήτως· εἰ δὲ κα μὴ παραμένωντι ἢ μὴ ποιέωντι
 τὸ ποτιτασσόμενον, κύριος ἔστω Φιλόξενος ἢ ἄλλος ὑπὲρ Φιλοξένου ὅν κα Φι-
 λόξενος κελεύ[ῃ], κολαζομένοι[ς] τρόπῳ ᾧ κα θέλωντι κολάζεσθαι ἀζαμίους ὄν-
 τοις καὶ ἀνυποδίοις πάσας δίκας καὶ ζημίας πλὴν μὴ ἀποδοῦσθαι· μάρτυρες
 25 τοῖ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀνδρόνικος, Πραξίας καὶ τοῖ ἄρχοντες Τίμων, Δαμόστρα-
 τος· ἰδιῶται Κλεύδικος, Δωρόθεος, Εὐκλείδας, Θεογένης, Μένης Μαντία, Εὐάγγελος.

De anacolutho quod inest in vs. 21 sq. vide pag. 41.

31.

Ἀρχοντας Δαμοσθένης μηνὸς Θεουξενίου, βουλευόντων τὰν δε[υτ]έραν ἐξάμηνον
 Ἐμμενίδα τοῦ Καλλία, Ἀθάμβου τ[αῦ]τ' Ἀβρομάχου, Ἀντιγένεος τοῦ Διοδώρου
 5 [ἐ]πὶ τοῖςδε ἀπέδοτο Ἀθαμβος Ἀβρομάχου συνευδοκούντων καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ

τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα [ἀνδρε]ῖον, ᾧ ὄνομα Μηνόφιλος τὸ γένος Φρύγα
 τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τεττάρων καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν· καθὼς ἐπίστευσε
 Μηνόφιλος τῷ Θεῷ τὰν ὠνάν, ἐφ' ᾧ τε ἐλευθερος εἶμεν καὶ ἀνέφαπτος ἀπὸ πάν-
 10 των τὸν πάντα βίον ποιέων ὁ κα Θέλ[η] καὶ ἀποτρέχων [ἄ κα] Θέλ[η]· βε-
 βαιωτὴρ κατὰ τὸν νόμον τᾶς πόλιος [Μάντιος] - - · εἰ δέ τις ἐφάπτοιο ἐπὶ
 καταδουλισμῷ Μηνο[φίλου, βέβαιον] παρεχέτω τῷ Θεῷ τὰν ὠνάν ὁ τε ἀποδό-
 15 με[νος] καὶ ὁ βεβαιωτὴρ [Μ]άντιος· εἰ δὲ μὴ παρέχουσιν βέ[βαιον] τῷ Θεῷ τὰν
 ὠνάν, πράκτιμοι ἐόντων κατὰ τὸν [νόμον τᾶς πό]λιος· ὁμοίως δὲ καὶ οἱ παρα-
 τυγχάνοντες [κύριοι ἐόντ]ων συλέοντες τ[ὸν] Μηνόφ[ιλον]· μάρτυροι ὁ ἱερεὺς τοῦ
 Ἀπόλλ[ωνος] - - - καὶ οἱ ἄρχοντες - - Διονύσιος - - Τιμόκριτος, Ὑβρίας.

Vs. 12 post nomen Μάντιος quod e vs. 14 hic inserendum est, sequitur patris nomen
 - - ΜΟΥ fortasse Ἀλκίμου.

32.

Ἀρχοντας Διονυσίου μνηὸς Ἰλαίου, Βουλευόντων Πάτρωνος Ἀγίωνος, Φιλιστίωνος
 5 Πάτρωνος ἀπέδοτο Εἰράνα Νικία τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα γυναικεῖον, ἧ
 ὄνομα Ζωπύρα, τὸ γένος οἰκογενῆ τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν καὶ τὰν τιμὰν ἔχει
 πᾶσαν· βεβαιωτὴρ κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος Φιλόνικος Νικία· εἰ δέ τις
 ἐφάπτοιο Ζωπύρας ἐπὶ καταδουλισμῷ, βέβαι[ο]ν παρεχόντω τῷ Θεῷ τὰν
 10 ὠνάν ἃ τε ἀποδομένα καὶ ὁ βεβαιωτὴρ· ὁμοίως δὲ καὶ ὁ παρατυχὼν κύριος
 ἔστω συλέων Ζωπύραν ἐπ' ἐλευθερίαν ἀζάμιος καὶ ἀνυπόδικος πάσας δίκας καὶ
 ζημίας· μάρτυροι οἱ ἱερεῖς Ἐμμενίδα[ς], Λαϊάδας· ἰδιῶται Κλέων, Βαθύλος, Ἡρως(?),
 Νικαῖος, Νικίας.

Fideiussor videtur vendentis frater fuisse. — Privatorum nomina duo addubitari pos-
 sunt, sed alterum pro quo Βαθύλος scribere in promptu est, comprobatur t. 36 a et
 C. I. t. 1702, 18; alterum fortasse initio tit. 1695 si legas ΑΡΧΟΝΤΟΣΗΡΥΟΣ.

33.

Ἀρχοντας Ἀγίωνος μνηὸς Ἡρακλείου ἀπέδοτο [Ἡρά]καινα Βα[θ]ύλου συνευδο-
 5 [κ]εύσας καὶ τᾶς ματρὸς αὐτᾶς Πρά[τ]ου καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτᾶς Αἰακίδα καὶ
 [Χ]αιρεφά[ν]εος τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα γυναικεῖον ἐνδογενές, ἧ ὄνομα
 Ζωίλα ἐπ' ἐλευθερίᾳ τιμᾶς ἀργυρίου στατήρων εἴκοσι καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶ-
 10 σαν· βεβαιωτῆρες κατὰ τοὺς νόμους τᾶς πόλιος Σωσίπατρος Αἰακίδα καὶ [Κλέω]ν
 Διο[ν]υσίου· εἰ δέ τις ἐφάπτοιο Ζωίλας, κύριος ἔστω συλέων ὁ παρατυχὼν ὡς
 ἐλευθέραν οὔσαν καὶ οἱ βεβαιωτῆρες παρεχόντω βέβαιον τῷ Θεῷ τὰν ὠνάν·
 15 μάρτυροι Ἀρχων Καλλία καὶ οἱ ἱερεῖς καὶ τῶν ἀρχόντων Ἀζάρατος, Κάλλων
 Ξένωνος, Ξένων Πολύωνος.

Nomina propria huius tituli passim emendari potuerunt e tit. C. I. 1706 ubi mater Heracaenae (siquidem recte hoc nomen restituimus) servam Apollini vendit consentientibus Aeacida et Chaerephane filiis. Fideiussorum alter videtur Prati nepos fuisse, Heracaenae fratris filius; alterius nomen restituimus ex eodem titulo Böckhiano et nostro 26.

34.

Ἀρχοντος Ἀβρομάχου μηνὸς Θεοξενίου, βουλευόντων τὰν δευτέραν ἐξαμήνον Νικαστράτου, Καλλία, γραμματεύοντος Βουλᾶς Εὐάνδρου ἀπέδοτο Ξενοχάρης Πολυξένου συνευδοκεόντων καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ Πολυξένου, Ἀρίστωνος τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα γυναικεῖον, ἧ ὄνομα Ἀριστῶ τὸ γένος ἐνδογενῆ τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν πέντε καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν καθὼς ἐπίστανσε Ἀριστῶ τῷ Θεῷ τὰν ὥραν [ἐλε]υθέραι [εἶμεν καὶ - - - - reliqua desunt.

35.

Ἀρχοντος Ἀριστίωνος τοῦ Ἀναξανδρίδα μηνὸς Ποῦτ[ροπίου, βουλευόντων τὰν] πρώ-
5 ταν ἐξαμήνον Πά[τ]ρωνος τοῦ Ἀγίωνος? καὶ - - τοῦ - - - ἀπέδοτο Τιμοκρά-
της - - - τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ σῶμα ἀνδρεῖον ᾧ ὄνομα - - - τὸ γένος
10 Σύρος τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν τριῶν καὶ τὰν τιμὰν ἔχει πᾶσαν - - -

Reliqua desunt. Servilis nominis nihil superest nisi extremae litterae ΟΣ.

36 a et b.

Duo fragmenta ex eodem lapide, quem casae rusticae insertum transcripsit Müllerus. Prioris tituli quae legi possunt haec fere sunt: vs. 2 fortasse legendum est: ἀν[ε]γκλ[ήτως] ut saepius pro ἀνεγκλήτως vs. 3 καὶ ἀνέφαπ[τ]ος? vs. 4 [μάρτυροι οἱ ἱερεῖς τοῦ] Ἀπόλλωνος Νικό[μαχος]? vs. 5 [Ἀμφί]στρατος Αἰακίδα vs. 6 καὶ ὁ προστάτης vs. 7 [Βα]βύλος Λαϊάδα (cf. C. I. 1702, 18) Πολύζ[ηλος] vs. 8 Σ[τρά]των Κλέωνος Φιλισ[τίων - -

Alterum fragmentum tituli de manumissione initium continet. Vs. 1 [ἄρχο]ντος Κλεομάντιος μηνὸς vs. 2 Σαραπείων τοῦ Ἑμμ[εν]ίδ[α] vs. 3 [συνευδο-
κεόντος καὶ τοῦ] υἱοῦ αὐτῶν Τιμοθέωνος τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Πυθίῳ vs. 4 [τῶμα
ἀνδρεῖ]ον [ᾧ] ὄνο[μα] Θεόξενος [τιμᾶς ἀργυρίου μνᾶν - -] vs. 5 [βε]βαιωτῆρ κα[τ]ὰ
ταύ[τα] [ν]ό[μ]ου vs. 6 βεβαιωτῆρες.

37.

In muro polygonio intra domum muro adhaerentem haec initia leguntur.

a. Ἀρχοντος ἐν Δελφοῖς Δάμωνος τοῦ Πολεμέαρχου μηνὸς ἐνδὺς Ποῦτ[ροπίου].

- b. Ἀρχοντας Δάμωνος τοῦ Ξενοστράτου μηνὸς Θεοξενίου.
 c. Ἀρχοντας Ξενοκρίτου μηνὸς Θεοξενίου.
 d. Ἀρχοντας Δαμοστράτου μηνὸς Θεοξενίου ἐπὶ τοῖςδε ἀπέδοτο.
 e. Ἀρχοντας Ξενοκρίτου μηνὸς Δαιδαφορίου ἀπέδοτο.

38.

Uno fere stadio infra *Hyampolin* urbem Cephisum petenti ad laevam e saxo proruit aquae fons ibique antiqui delubri rudera non pauca conservata sunt in tribus parvulis ecclesiis et ipsis iam dudum collapsis, quarum uni hic lapis insertus est. Vidit iam Leakius (*Travels in North. Gr. II, 169*): One of the ruined churches contains an inscribed stone but ill preserved and in so dark a situation, that I was unable to copy it, though I could distinguish the words ἀργυρίου μνῆν τριῶν and at the end μάρτυρες οἱ θεοί. Praeterea lapis inversus titulique initium humo obrutum est.

- τοῦ Σωσικράτους - - - -
 κα[θάπ]ε[ρ] ἔδοξε [τῇ βουλῇ? τῶν] προγεγραμ-
 μένων θεῶν καὶ τοῦ σεβαστοῦ Τραγιανοῦ
 Καίσαρος Γερμανικοῦ, μηθενὶ μηδὲν πο-
 5 δήκουσα[ν] παρ[α]με[ί]νασα[ν] πάντα τ[ὸν] τῆς ζ[ω]ῆς
 χρόνον ἀνεγκ[λήτως] - - - - -
 - καὶ [καθό]τ[ι] δίκαιον [πράττουσαν αὐτ]οῦ τὴν
 βούλησιν· εἰ δὲ τις τοῦ προγεγραμμένου σώ-
 ματος [ἄπτοι]το, ἀποτεισάτω τοῖς προγε-
 10 γραμμένοις θεοῖς ἀργυρίου μνῆς τριάκοντα,
 [ᾧ]ν τὸ μ[ε]ν ἡμ[ι]σιν [ἔστω] τ[ῶν] προγεγραμμέ-
 νων θεῶν, τὸ δὲ ἡμισιον τοῦ προστάντος αὐτῶν·
 ἔξέστω δὲ προστῆν[αι] τ[ῷ] θέλοντι· μάρ-
 τυρες οἱ θεοί.

Titulus videtur vivo Traiano scriptus esse; quod autem e cognominum ratione aliquis collegerit, titulum ante annum p. Chr. 103 scriptum esse, hoc non prorsus certum est in huius modi monumentis. Prorsus singularis est Traiani nominis scriptura, quae tantummodo e mollissima litterae γ pronuntiatione explicatur, qualis etiam nunc maxime insequente vocali: apud Graecos audiri solet. Comparari potest quae in Pandectis Florentinis non raro invenitur scriptura Trahianus. Sententiarum nexus non ubique perspicuus; sic initio non patet, quomodo a sollemnibus praescriptis tam subito in medias manumissionis formulas abripiamur. In sequentibus quas emendare et supplere non potui litteras hoc loco omisi.

Elateae inter rudera Aesculapii (Paus. X, 24, 6).

a.

- Θεός· ἀγαθῶν τ[ύ]χα· ἄρχοντος Νικάνδ[ρου] - - - - γραμμα-
 τεύ[οντος] δὲ τοῦ συνεδρίου - - - - - [ἐν ἐννό-
 μ]ῳ ἐκκλησίᾳ ἀφίητι Ἀσωπόδωρ[ος] - - - - - τὸν δεῖνα
 ἐλεύθερον συνευδοκούντος καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ? - - -
 5 μὴ ἐξέστω δὲ καταδουλίξασθαι [τὸν δεῖνα μήτε Ἀσωπο-
 δώρῳ μήτε ἄλλῳ μηθενὶ μήτε (1. μηδὲ) καθ' ὁποῖον τρόπον - - ἀπο-
 τεισάτω ὁ καταδουλιζόμενος αὐτὸν ἀργυρίου τάλαντον ποθίερον
 τῷ Ἀσκληπιῷ καὶ ὁμοίως ἐλεύθερο[ς] ἔστω καὶ ἔγδοικοι ἔσ-
 τωσαν περὶ αὐτοῦ οἱ ἄρχοντες οἱ [ἀεὶ ἑναρχοὶ ὄντες καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ
 10 Ἀσκληπιοῦ καὶ ἄλλος ὁ θέλων ἐπιτ[υγχάνων] - - - - ὑπεύθυν-
 ος ὢν· μάρτυρες Εὐκλείδας - -

b.

- Θε[ὸς] τύχαν ἀγαθάν· ἄρχοντος - - - -
 - - Ἀγυλος Διόκλειαν καὶ τὰν [θ]υγατέρα αὐτῆς - - - ἐν ἐννό-
 μ[ῳ] ἐκκλησί[ᾳ] τῶν συνέδρων γραμμα[τεύοντος] - - - -
 15 ἐπεὶ κατέβαλον τὰ λύτρα τὰ ἐκ τῶν πόλε[ως νόμων]? - - ἱερατεύο-
 ν[τος] τοῦ Ἀσκληπιοῦ Θεοκρίνεος τοῦ [Θέ]ωνος? μὴ ἐξέστω δὲ καταδουλίξασθαι
 Διόκλει-?
 ἀν μηδὲ Καλλίδ[α] μήτε αὐτῷ Ζεύξει μηδ[ὲ] καθ' ὁποῖον τρόπον - - -
 - Λυσ[τ]έας αὐτὰς μηδὲ τὰ αὐτῶν ὑπάρχοντα - - - - - ἀπο-
 τεισάτω ὁ καταδουλιζόμενος ἀργυρί[ου] τάλαντον ποθίερον τῷ Ἀσκληπιῷ καὶ
 20 ὁμοίως ἐλεύθεραι ἐόντωσαν καὶ ἔγδοικοι ἐόντωσαν περὶ αὐτῶν οἱ ἄρχοντες οἱ ἑναρ-
 χοὶ ὄντ[ε]ς καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀσκληπιοῦ - - - - - ὑ-
 πεύθυνος ὢν· μάρτυρες Λυσέας, Εὐφικ[ρ]ά[της] - - -

c.

- Θε[ὸς] τύχαν ἀγαθάν· ἄρχοντος Νίκωνος - - [γραμματεύοντος] - - - - μη-
 νὸς τρίτου? ἐν ἐννόμῳ ἐκκλησί[ᾳ] τῶν συνέδρων ἀφίητι Δίῳ τὴν δεῖνα
 25 παραμείναςαν Δίῳνι ἄχρι κα [ξ]ώ[η] Δίῳν· μὴ [καταδουλιξάσθω] δὲ μηθεὶς
 Ἀφροδι-?
 σίαν, ἀλλὰ ἐλευθέρα ἔστω καὶ ἀνέπαφος Δί[ω]ν[ι]· ὁ δὲ καταδουλιζόμενος ἀποτεισά-
 τω ποθί[ε]ρον τῷ Ἀσκληπιῷ ἀργυρίου τάλαν[τον]· ἔγδοικοι ἔστωσαν περὶ αὐτῆς οἱ
 ἄρχοντες οἱ ἀεὶ [ἐ]ναρχοὶ ὄντες καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ ἄλλος ὁ θέλων·
 τοῦ δὲ

ἐπιτιμίου τ[ὸ μ]εῖν ἡμισον ἔ]στω ποδῖερον τοῦ [Θεοῦ, τὸ δὲ ἡμισον τοῦ προ-
στάντος· μάρτυρες - -

30 Ἀριστοτίμου.

d.

Θεός·] ἀγαθᾶ τύχα· [ἄρχο]ντος Νίκωνος - - - [γραμματείου]ντος

ἐ]ν ἐννόμ[ω] ἐκκ[λησίᾳ] τῶν συνέδρων - - - - -

ὁ καταδουλι[ζ]όμενος - - - Σωτῆριν ἀργυ[ρίου]

- - - - -

35 τοῦ ἐπιτιμ[ίου]

Quatuor manumissionis sacrae Elatensis monumenta ex uno lapide descripta, qui lapis oblongus in introitu sacelli Christiani collocatus a laeva parte integer, a dextra fractus est, ut de mensura versuum nusquam constet. Alium ex alio titulum resarcire conati sumus, qua in re si nimiae cuidam restituendi libidini indulsisse videmur, monendum est, singula verba, quae supra addiderimus, minime pro certis supplementis venditari, sed hoc maxime spectatum esse, ut sententiarum nexus quantum fieri posset integer restitueretur. — Tituli δ vs. 13 difficillimus est intellectus. In lapide ΩΣΙΟΝΑΓΥΛΟΣ, ubi ne illud quidem quod scripsi nomen Ἀγυλος certum est, quum infra vs. 17, ubi de venditoribus dicitur, non redeat; neque vs. 18 satis potui explicare. Vs. 23 et 24 nimis audacter fortasse posui μηνὸς τρίτου; in lap. ΝΟΣ ΤΡΙΤΙΟΥ.

DECRETA AMPHICTYONUM.

40.

- Ἐπὶ Στράτωνος ἄρχοντος ἐν Δελφοῖς, Πυλαίας ὁπαρινῆς, ἱερομνημονούντων Αἰτω-
λῶν Βουθήρα, Καλλία, Φρίκωνος, Ἀλκιάδα, Ἀποικία, Δελφῶν Ἀθάμβου, Ἀμει-
νία, Φωκέων Πύλητος, Καλ[λ]ία, Λοκρῶν Φρίκου Ἀλπωνίου, Βοιωτῶν Δαμοφίλου,
5 Κλεώνδα, Εὐ[β]ρόων Ἀμφικράτεος Χαλκιδέος, Ἀθηναίων Ἱερομνήμο[νος, Ἐπι]-
δαυρίων Λαφύλου, ἐπειδὴ Εὐδόξος Ἐπιδόξου Ἀργεῖος προ[ς]ελθὼν πρὸς τοὺς ἱε-
ρομνήμονας [ἐπ]ηγγείλατο τῷ Θεῷ εἶ[ς] τὸ[ν] ἀγῶνα Πυ[θ]ίοις τὸν γυμνικὸν
κατασκευάσας ἐκ τῶν ἰδίων ἀναλωμάτων δώσειν ἀσπίδας ἐπιχάλκους ποι[κί]-
10 λα[ς] ἐνδρομίδας δέκα, δεδόχθαι τοῖς ἱερομνήμοσι δοῦναι Εὐδόξῳ προδικίαν, ἀσφά-
λειαν καὶ ἐπιτιμὴν καθ' ἃ καὶ τοῖς ἄλλοις δίδονται αἱ προδικίαι καὶ αὐτῷ καὶ
ἐκγόναις καὶ χρή[μα]σι τοῖς αὐτοῦ, ἐπειδὴ φαίνεται τὸν Θεὸν εὐεργητικῶς, ἐπι-
μέλεισθαι δὲ Εὐδόξον καὶ τοὺς ἐκγόνους αἰεὶ εἰς τὰ Πύθια ὅπως λαμπρα[ί] εἶ[ς]
15 τὸν ἀγῶνᾶ παραφέρωνται αἱ ἀσπίδες, ἐπισφραγίσασθαι δ' αὐτῷ καὶ κηρύ-
κειον ἐπιγεγραμμένον ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου, δοῦναι δὲ τοὺς Δελφοὺς
Εὐδόξῳ καὶ Θεσαυρόν, ὅπου τὰ ὅπλα θήσει.

De praescriptis supra exposuimus. Phricus Locrensiū legatus Ἀλφεινός dicitur i. e. Alponi natus. Ἀλπεινός oppidū Locrensiū Epinemiū, vulgō Alpeni, Thermopylarum a meridie claustra. Illius scripturae auctor exhibetur Hellanicus apud Steph. Byz. s. v. Ἀλπεινός. Papius in lexico nominū Graecorum s. v. Ἀλφεινοὶ duo huius nominis oppida distinguens falsus est. Atheniensium legatum nota hieronymonis et munus et nomen habere. De argumento huius tituli monuimus pag. 55. Clypeus inter sacra Apollinis suppellectilem memoratur etiam in tit. C. I. 1688, 26, ubi Böckhii simulacri cuiusdam colossei ornatum describi putat. Hic non dubium est clypeos dici, qui in sacra pompa Apollinea certis Pythiorum diebus a sacerdotibus vel aliis hominibus circumferrentur. Ἀσπίδες illae dicuntur ἐπίχαλοι, παίηλαι; quare noli de solidi acris caelatura sed de laminis aeneis caelatis lignoque obductis cogitare; tertium quod nove additur ἐνδρομιδες hoc loco adiectivum est eodemque cum duobus prioribus referendum; quo addito clypei videntur dici leviores quidam minorisque ambitus, apti, ut inter cursum ludosque gymnicos sine molestia gererentur. Ceterum conferas de clypeis sacris varioque eorum artificio Böckhium Oec. publ. Athen. II, 282. C. Inscr. I, p. 191 B. Vs. 15 et 16 ἐπισφραγίζομαι, si lacunam recte supplevimus, id quod nemo negabit, proprie est consignatum aliquid alicui tradere, atque universe sollemniter tradere, donare, decernere. Decernitur autem Eudoxo caduceus quidam cuius haec erat inscriptio: ΙΕΡΟΝΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ, qui caduceus inter honores Amphictyonicos supra non debuit omitti.

41.

Θεοί· ἐπὶ Δίῳνος ἄρχοντος, ἱερομνημονούντων τῶν Αἰτωλῶν Λυκῶπου, Αἰακίδα, Πολυκλείτου, Νικάνορος, Πανταινέτου, Δίῳνος, Ἀλκιδάμου, Ἀγεμάχου, Νικία?, -
 5 -, -, Δελφῶν Ἐχεκράτιδα, Νικαῖδα, Βοιωτῶν Εὐπολέ[μου, Ἐλ]λανίκου, Φωκίων Ἀρχιδάμου ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμο[σι καὶ τοῖς] ἀγορατροῖ[ς]. ἐπειδὴ Καλλικλῆς ἱεροκλυ[κ]ῶν τῷ κοινῷ συνεδρίῳ τῶν Ἀμφικτυόνων δια[τε]λεῖ χρείας παρεχόμενος τοῖς τε ἱερομνήμοσι καὶ τοῖς Ἀμφικτύοσι καὶ τοῖς ἄλλοις Ἑλλησιν ἅπασιν ἀνεγκλήτως, ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσιν ἐπαινέσαι τε Καλλι[κ]λῆ Καλ-
 10 λικλέος Ἀθηναῖον οἰκοῦντα ἐν Αἰτωλίᾳ καὶ στεφανῶσαι δάφνης στεφάνῳ παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ εἶναι αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, ἀσφάλειαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν, προεδρίαν ἐν πᾶσι τοῖς ἡγῶσιν, οἷς τιθέασιν οἱ Ἀμφικτύονες.

Vs. 4 ΝΙΚΙΑΕΧΧΙΟΥΓΑ . ΝΩΝΟΣ - - quum nomen Χῖος inter legatos Aetolorum identidem redeat (vid. titl. Amphictyon. Leakianos duo pag. 48, titulum Rossianum 70, nostrum 42; ubique nomen illud inter Aetolos extremum positum vides) vix dubito etiam in hoc titulo quae ante Χῖου antecedant, prioris nominis esse, ut fere legendum sit Νικαῖ[δα], Χῖου; tertium nomen inserta littera ρ fortasse sanabis. Vs. 10 quod supra scripsi παρὰ τοῦ Θεοῦ rectius est quam quod in textu annexo posui supplementum: τῷ τοῦ Θεοῦ; videtur enim vox στεφάνῳ integra versum nonum clausisse.

42.

Θε[οί]· ἐπὶ Νικαΐδα ἄρχοντος, ἱερομνημονούντων Αἰτωλῶν Στομῶ, Φυσκίανος, Φιλοδάμου, Πολεμάρχου, Ἀλεξάνδρου, Σιμύλου, Ἀγήμενος, Στραταγοῦ, Σθένεος, Ἀμφίλου, Χίου, Δελφῶν Πράχου, Κλεομάντιος, Βοιωτῶν Ἀνδροκλῆος, Ἀρίστω-
 5 νος, Φωκίων Νικάνδρου ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσι καὶ τοῖς ἀγορατροῖς, ἐπειδὴ Καλ-
 λικλῆς ἱεροκηρυκεύων τῷ κοινῷ συνεδρίῳ τῶν Ἀμφικτυόνων διατελεῖ χρείας παρ-
 εχόμενος τοῖς ἱερομνήμοσι καὶ τοῖς Ἀμφικτύοσι καὶ τοῖς ἄλλοις Ἑλλήσιν ἅπα-
 σιν ἀνενκλήτως, ἔδοξε τοῖς ἱερομνήμοσι ἐπαινέσαι τε Καλλικλῆ Καλλικλῆος Ἀθη-
 ναῖον οἰκοῦντα ἐν Αἰτωλί[α] καὶ στεφανῶσαι δάφνης στεφάνῳ παρὰ τοῦ Θεοῦ
 καὶ εἶναι αὐτῷ καὶ ἐγγόνοις προδικίαν, ἀσφάλειαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν καὶ προ-
 10 δρίαν ἐμ πᾶσι τοῖς ἀγῶσιν, οἷς τιθέασιν οἱ Ἀμφικτύονες.

Primum nomen Aetolicum quale esset et quousque pertineret, dudum dubitavi; nunc vero ita recte mihi videor distinxisse, ut Στομῶς et Φυσκίαν duorum sint hominum nomina eaque vere Aetolica. Στομῶς enim est cui magnum os natura largita est; στοματῶς dicunt Graeci qui nunc sunt; cf. μετωπίας, ὠμίας, πωγωνίας, κεφαλαῖς, Κοι-
 νῶς et Latinorum Labeo, Fronto, Capito, Naso. Undecim igitur sicut in tit. 41 Aetolorum erunt legati. — Calliclem illum Calliclis filium, qui Athenis in Aetoliam migraverat, iam satis novimus. Ad eundem enim, nisi forte avum et nepotem cog-
 nomines distingui mavis notatione prorsus eadem descriptos, pertinent tituli Ross. 70, Leak. 9, nostri 41 et 42, qui praescriptos magistratus si exceperis, in ceteris fere ni-
 hil differunt (in tribus illis honores prorsus iidem tribuuntur Callicli; in tit. 42 προ-
 δικίας loco προξενίας inseritur). Adde quod in tit. 60 a civitate Delphica quotquot
 proxenis et bene merentibus tribui solebant honores in eundem Calliclem conferri
 videmus, ut profecto miremur, quo casu factum sit, ut Atheniensis ille omnibus ho-
 noribus Delphicis cumulatus in lapidibus toties redeat.

43.

Πλείστωνος ἄρχοντος Πυλαίας ὀπωρινῆς, ἱερομνημονούντων τῶν περὶ Μάχωνα, Ξεννίαν, Οἰκιάδαν, Στραταγὸν ἔδωκαν οἱ ἱερομνάμονες Μενεκρατί[δ]α, Μελενθίῳ
 Λαμίοις αὐτοῖς καὶ ἐγγόνοις προδικίαν καὶ ἀσφάλειαν καὶ ἀτέ-
 5 λειαν ἐπιμε[λ]ομένοις - - - - - τὸν κ[ό]σμον τῇ Ἀθάνῃ τῇ Προναίᾳ.

Edidi in Mus. Rhen. 1842 pag. 114. Initio tituli praepositio ἐπὶ praeter consuetu-
 dinem ommissa est. Hieromnemones tantummodo Aetolorum afferuntur, qua de re
 supra exposui. Similem praescriptorum formulam reperimus in aliquot Cycladum
 lapidibus sicut οἱ ἄρχοντες οἱ περὶ τὸν δεῖνα ap. Ross. II, 25 cf. eiusdem de antiquita-
 tibus Sicini insulae libellum pag. 10; οἱ πρυτάνεις οἱ μετὰ τοῦ δεῖνος in titulo Pario
 Ross. 147. Vs. 3. Μενεκρατί[δ]α, Μελενθίῳ melius est quam quod Mus. Rhen. l. l.
 scripsi Μενεκρατίαι καὶ; dissolute enim nomina in titulis componi solent cf. tit. 49, 51,
 52, 55, 58. Eidem versui extremo apposui καὶ ἐγγόνοις a lapicida, ut videtur, omis-

sum, qui quo modo falsus sit, facile perspicies, si in sequenti versu singulos honores coniunctione καὶ insolentius coniunctos esse animadverteris. In fine versus quarti plura periisse ratus scripseram ἐπιμε[ληταῖς γεν]ομένοις, sed integrum esse apparet ex n. 45 neque quidquam addendum erit quam littera λ, cuius quaedam umbra initio versus quinti in lapide superest. De sequentibus quae olim conieceram καὶ [παρ]α-σ[κευασμένοι]οι[s] τὸν κ[ό]σμον τᾷ Ἀθάνᾳ τᾷ Προναίᾳ a vero proxime absunt. Vid. ad n. 45.

44.

Ἄρχοντας Πλείστωνος, Βουλευόντων [Πραό]χου?, Ἀριστείδα, Ἐφαρμόστου.

Tituli eiusdem anni fragmentum, sed coniungendum cum titulo 49 ubi videas quae annotavi.

45.

Ἐπὶ Καλλικλέος ἄρχοντος, Πυλαίας ὀπωρινῆς, ἱερομνημονούντων Αἰτωλῶν Νικιάδα
 5 - - -, - -, Λέωνος?, Κ]ρίνολάου, Ἀντιλέωνος, - -, [Νι]κάνδρου, Δελφῶν Δε-
 ξί[ππ]ο[υ], - - Φαιάνδρου, Γερμ[ανικοῦ?] - - Λακεδαιμονίων - - [ἔδωκαν αἱ ἱε-
 ρο]μνάμονες τῷ δεῖνι - - [Λοκρῶ ἐκ Ναυ]πάκτου? αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις προ[δικί-
 10 αν] καὶ ἀσφάλειαν καὶ ἀσυλίαν καὶ ἀτέλειαν πάντων [κ]αὶ σκανὰν ἐμ Πυλαίᾳ τὰν
 πρῶταν ὑπάρχειν [αὐ]τῷ ἐπιμελομένῳ - - - - [τ]ὸν [κόσ]μον τᾷ Ἀθάνᾳ
 τᾷ Προναίᾳ.

Vs. 6 ΦΑΙΑΝΔΡΟΥΓΕΡΜ prius nomen integrum videtur; extremis litteris non omnino confido neque enim Romanum nomen in hoc titulo inveniri credo. Vs. 8 post [ἱερο]μνάμονες perscriptus erat in quem honores Amphictyonici conferuntur; nomen cum patria ita fere poteris restituere: [Μ]εντο[ρίδῃ] Ἀριστομ[ένεος] [Λοκρῶ ἐκ Ναυ]-πάκτου, sed paternum magnopere dubium est, quum nihil constare videatur nisi no-
 men illud fuisse vel cum μένος vel cum σθένος compositum; namque in terminatione ενος prius epsilon pro certo habeto, quare uncis exclusi. Vs. 12 post ἐπιμελομένῳ in lapide haec: ΚΑΤΑΤΑΣΚΕ . . ΟΝΕΡΓΟΝ . . ΥΜΟΝΤΑΙΑ ΘΑΝΑΙΤΑΙΠΡΟΝΑΙΑΙ, quae cum antecedentibus sic coniungo: ἐπιμελο-
 μένῳ καὶ [κ]ατασκευ[υάξ]ον[τι] τὸν [κόσ]μον τᾷ Ἀθάνᾳ τᾷ Προναίᾳ. In quibus prima emendatio lenissima est, siquidem eorundem ductuum repetitio aut legentis aut inscribentis oculum facillime potuerunt fallere. Longe durius est quod in fine participii duae litterae mutandae erant; namque tertiae (Τ pro Γ) mutatio est nulla. De sequentibus ne quis dubitato; spatium enim quod vacuum est ante nomen deae numquam habuit litteras inscriptas. Hoc titulo quomodocunque restituto paucis redeundum est ad titulum 43, cui si non eandem, tamen quam simillimam clausulam restituendam esse apparet; quare sic scripserim: ἐπιμελομένοις καὶ κατασκευασμένοις τὸν κόσμον τᾷ Ἀθάνᾳ τᾷ Προναίᾳ. Ἐπιμελεσθαι est ἐπιμελετήν εἶναι. In utroque titulo quae ad Minervae sacra Delphica pertinent, quamquam paucissima, magnopere memorabilia sunt. Praeterquam enim quod illorum sacrorum et ipsos Amphictyones curam habuisse patet, cognomen Minervae Delphicae, de quo inter viros doctos tan-

tum disputatum est, nunc ipsorum Delphorum manu scriptum habemus illamque formam Delphis receptam fuisse novimus, quam ut veram et antiquiorem tuitus est Müllerus in Encycl. Halensi s. v. Pallas Athen. p. 101. De situ templi Minervae Pronaeae egit Ulrichsius (Reisen und Forsch. I, cap. iv atque in appendice) ibique de fragmentis templi nuper repertis retulit; quae fragmenta si recte ad illam aedem referuntur, templum fuit rotundum cum prostylo; id quod cum iis, quae de eius pronao Pausanias memorat, pugnare videtur. Res nondum composita est. Postremo loco de honore Delphico σκανὰ ἐμ Πυλαίῃς ἃ πρώτῃ hoc unum moneo, fieri posse ut non de domicilio sed de coenaculo cogitandum sit cf. Haas. ad Xenoph. de r. p. Lacedaem. XV (XIII), 4, pag. 253 (contra Müll. Dor. II, 107). Schömann. Ant. iur. publ. Gr. p. 127, 26. Haec addas velim ad pag. 55.

DECRETA DELPHICA.

46.

Θεοί. Ἔδοξε τῇ πύλει τῶν Δελφῶν· ἐπειδὴ Εὐ[ος? Εὐ]τύχωνος Ταναγραῖος
 ἱερομναμονήσας εὐεργέτας ἐγένετο τοῦ ἱεροῦ καὶ τᾶς πόλιος τὰ δίκαια πράσσω,
 5 δεδόσθαι αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, ἀσυλίαν, ἐπιτιμῶν καὶ
 περ Δελφοῖς, προεδρίαν ἐμ πάντεσσι τοῖς ἀγώνεσσι, οὓς ἃ πόλις ἄγει καὶ τὰ
 ἄλλα πάντα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλο[ις] εὐεργέταις καὶ προξένοις· ἄρχοντος Ἡρα-
 10 κλείδα, Βουλευόντων Στράτωνος, Κλευφάνεος, Ἀθάμβου Αἰνησίδα.

47.

Θε[ο]ί. Δελφοὶ ἔδωκαν] - - Ἀρχιπόλιος - - - - - αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις προ-
 ξ[ενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν], ἀτέλειαν πάντων καὶ [τὰ
 5 ἄλλα πάντα] ὅσα ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Θεσσαλοῦ, βου-
 λευόντ[ων] Ἀγάθωνος, Κρ[ί]ττωνος, [Π]ιστοκράτους.

Vs. 1 ΛΙΟΜΩΙ fort. [Εὐν]όμω; primam litteram minus certam esse in schedis significatum est. Adiectivi quo patria notatur nihil superest nisi terminatio —*iois*. Quod ultimo loco restitui nomen legitur in C. Inscr. I t. 185, 187, 270, III, 12.

48.

Δελφοὶ ἔδωκαν Λυκόφρονι Πολυάρχου Ν[α]ξ[ί]ω αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις προξενίαν,
 εὐεργεσίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ
 5 τὰλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Πλείστ[ωνος vel
 Πλεισταίνου], Βουλευόντων Ἀριστομάχου, - -, Στράτωνος Λυσιάδα.

Vs. 6 post Ἀριστομάχου: . . A - - - ΔΑ ex his tribus litteris si totum senatorem cum patre restituere fas est, scripserim: ἈϚ[μ,θου Λινησι]δα id quod cum spatio optime convenit. De honore εὐεργεσίας dictum est pag. 54.

49.

Δελφοὶ ἔδωκαν Μολύκκῃ Ἀμενέ[α] Θ[εσσ]α[λῶ] ἐγ Λαρίσας καὶ τοῖς υ[ι]οῖς Ἀμενέ[α], Ἀδιά[μαν]τι, Ἀσάνδρῳ καὶ αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, 5 προεδ[ρ]ίαν, προδικίαν ποτὶ Δελφούς, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ [τὰ ἄλλα πάντα] ὅσ[α] ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέ[ταις]. ἄρχοντος Πλείστωνος, βουλευόντων - - ΧΟΥ Ἀριστείδα, Ἐφαριμόστου - - - ΔΑ.. Υ - - -

Ἀμενέας est Ἀμενίας; de voce ἀμενος, amoenus v. Math. Gramm. I §. 135. Ἀμεύων nomen reperitur in tit. Lam. Ἀμηνέας in tit. Tegeat. 1526. De nominibus in εας et ιας Lobeck. Paralipp. p. 339; Keil. Anal. p. 71. Magistratuum postscriptorum quae supersunt fragmenta quum in schedis Mülleri a prioribus paullo remotiora essent, post exscriptas titulorum tabulas huc pertinere intellexi.

50.

Δελφοὶ ἔδωκαν Πολεμαινέτῳ Πολεμαινέτου Μελιταιεῖ αὐτῷ καὶ [ἐκ]γόνοι[ς] προξενίαν - - -

Reliqua abrasa sunt propter titulum, ut videtur, decimum quintum proxime subscriptum. — Melitaea oppidum Phthiotidis de quo vid. Steph. Byz. s. v. Μελιταια. Thucyd. IV, 78; Strab. p. 432, 434. Nomina in αινετος tetigerunt Lehrs. de Aristarch. p. 291; Keil. Anal. p. 152.

51.

Δελφοὶ ἔδωκαν Ἀρτεμιδώρῳ Ἀγήμενι? - - - Μενύλ[λ]ῳ Ἀλαβανδεῖ καὶ αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τὰ ἄλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις. ἄρχοντος Ἀρχ[χ]έλα, βουλευόντων Καλλικλέους, Ἀριστομάχου, Νικοδώρου.

Ἀρχέλαος restitui e C. I. 165 vs. 7. — Nomina vs. 1 nescio quo modo restituam: ΑΓΗΜΟΝΙ . . . ΦΟΙ; etiam quod proximo loco scripsi Μενύλλῳ non omnino certum puto.

52.

Θε[αί]. Δελφοὶ ἔδωκαν Ποσειδωνί[ῳ], Ἡρακλειδώρῳ, Ἀπολλοδώρῳ, Ξανθίππῳ Καλανίου Ἀμφιπολί[ταις] αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τὰ ἄλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις 5 καὶ εὐεργέταις. ἄρχοντος Ξενοχάρους, βουλευόντων Κρίτωνος, Πλείστωνος, Κλεφάνους.

Nomen Ξανδίππῳ quod primo versui superscriptum est, non dubitavi quin ante genitivum Καλανίου inserendum esset, quum quatuor Amphipolitani eodem patre nati afferri viderentur.

53.

Θεοί. Δελφοὶ ἔδωκαν Ἀσκληπιάδῃ Γοργίου Φοίνικι αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τὰλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Ξενοχάρους, βουλευόντων Κρίτωνος, Πλείστωνος, Κλευφάνους.

54.

Δελφοὶ ἔδωκαν Τελέστ[ι]? Νικαρίωνος Αἰτωλῷ αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τὰλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Ξενοχάρους, βουλευόντων Κρίτωνος, Πλείπτωνος, Κλευφάνους.

Τέλεσις i. e. Τελεσίας Athen. I, 24 f. Possis etiam: Τελέστ[ω]ν Καρίωνος.

55.

Θ[ε]ο[ί]. Δελφοὶ ἔδωκαν Λυάνδρῳ, Ὀνυμακλεῖ Ἀναξί[λα] Αἰγινάταις αὐτοῖς καὶ ἐκγόνοις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων
5 καὶ τὰλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Εὐ[κ]λέους, βουλευόντων Ἀγήτορος, Ξενοδώρου, Θρασυμάχου, Ἀρισταγόρα.

Nominis Λυάνδρος prima littera non prorsus certa est. Ἀναξίλας in tit. C. I. 165 bis legitur. In distinguendis senatorum nominibus hic ut alibi rationem omnino certam invenire non potui. Pro Ξενοδώρου mallet Ξενοδόκου collato tit. 61.

56.

Θεο[ί]. Δελφοὶ ἔδωκαν προμαντείαν Ἀλεξανδρεῖσι τοῖς ἀπ' Αἰγύπτου βασι[λεύ]οντος Πτολεμαίου τοῦ Πτολεμαίου Βα[σι]λέως, ἄρχοντες Ἀρισταγόρα, βουλευόντων Χαριζένου, Ξένωνος, Θεωδωρίδα.

Ptolemaeus est Philadelphus ut videtur, cf. pag. 8. Hamilton Aegyptiaca p. 161.

57.

Θεοί. Δελφοὶ ἔδωκαν Εὐβίῳ Ἀλύπῳ Λοκρῷ ἐγ Λ[α]ρύμνας αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις
5 προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τὰ ἄλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Ἀρχιάδα, βουλευόντων Ἀρισταγόρα, Ἀρχιδάμου, Δάμωνα.

Larymna, quum hi tituli scribebantur, nondum ad Boeotos descivisse videtur. Cf. Pausan. X, 23, 4 συνετέλει ἐς Ὀποῦντα ἢ Λάρυμνα τὸ ἀρχαῖον· Θηβαίων δὲ ἐπὶ μέγα ἰσχύος προσελθόντων, τηρικαῦτα ἐκουσίως μετετάξαντο εἰς Βοιωτούς. Vid. Ulrichs Reisen u. Forsch. p. 229.

58.

Θεοί. Δελφοὶ ἔδωκαν Δημητρίῳ, Ἀμύντῃ [τοῖς]? Φίλωνος Σαμίοις αὐτοῖς καὶ ἐκ-
5 γόνις προξενίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλ[ε]ιαν πάντων
καὶ τὰ ἄλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Θεσσαλο[ῦ],
βουλευόντων Ἀγάθωνος, Κρίτωνος, Ἀμύντα.

59.

Θεοί. Δελφοὶ ἔδωκαν Πλεισταίνῳ Ῥυσιάδῃ Αἰτωλῷ αὐτῷ καὶ ἐκγ[ό]νοις προξε-
νίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τὰ ἄλλα
5 ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Ἀθάμβου, βουλευόντων
Ἀρισταγόρα, Δάμωνος, Πλείστωνος.

60.

Θεοί. Δελφοὶ ἔδωκαν Καλλικλεῖ Καλλικλέους Ἀθηναίῳ οἰκοῦντι ἐν Αἰτωλίᾳ ἱερο-
κήρυκι τῶν ἱερομαντόνων καὶ τῶν Ἀμφικτυόνων αὐτῷ καὶ ἐκγόνις προξενίαν,
5 προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τὰ ἄλλα πάντα
ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Δίωνος, βουλευόντων
Ἐχεκρατίδα, Ξένωνος, Εὐίππου.

De Callicle cf. ann. ad tit. 42.

61.

Θε[οί]. Δελφοὶ ἔδωκαν Νικάνδρῳ Νικάνδρου Σκαρφεῖ αὐτῷ καὶ ἐκγόνις προξε-
νίαν, προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τὰ ἄλλα
5 ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Εὐκλέος, βουλευόντων
Ξενοδόκου, Θρασυμάχου, Ἀρισταγόρα.

Σκάρφη i. q. Σκάρφεια oppidum Locrensiū Epicnemidiorum, de cuius situ egit Leak. Trav. N. Gr. II pag. 178. Cf. Strabo pp. 60, 426. De cognomini oppido Boeotico hic non cogitandum est.

62.

Θεοί. Δελφοὶ ἔδωκαν [Κ]λευμένει Κρε[ύ]θωνος Κοτταεῖ αὐτῷ καὶ ἐκγόνις προ-
ξενίαν, προ[μαν]τείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τὰ ἄλλα

ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Θεσσαλοῦ, [βουλευόντων] Κρίτωνος, Ἀγάθωνος, Ἰατάδα.

Patria Cleumenis mihi prorsus ignota est; de scriptura noli dubitare.

63.

Θεοί· Δελφοὶ ἔδωκαν Ἀμφιλόχῳ Πολυῖδου Θεσσαλῷ ἐκ Γύρτωνος αὐτῷ καὶ ἐκγόνους [προξενίαν, προ]μαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων
5 καὶ τὰ ἄλλα ὅσα [καὶ τοῖς ἄλλοις] προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Εὐκλέος, βουλευόντων Ξεν[ο]δόκου - - Μένητος· κατὰ ταῦτα δὲ καὶ τῷ ἀδελφῷ Ἀμυθάνῳ.

64.

Δελφοὶ ἀνενέωσαν τὴν πάτριον προξενίαν καὶ Θεαροδοκίαν Τελεσίᾳ Στράτωνος Οἰσυμαίῳ καὶ ἔδωκαν αὐτῷ καὶ ἐκγόνους προξενίαν, Θεαροδοκίαν [εὐεργέ]τε ἐόντι,
5 προμαντείαν, προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τὰλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις· ἄρχοντος Νικοδάμου, βουλευόντων Ἀμύντα, Κλεοτίμου, Ἐτυμώνδα Ἀμύντα.

Edidi Mus. Rhen. 1842 pag. 116. De theorodocia confer Büekh. ad C. I. Vol. I. p. 822 B; de patria Telesiae Leak. Trav. in N. Gr. III, 178, 224.

65.

Δελφοὶ ἔδωκαν [Ἀγορ]ακράτ[η? Ἀ]γορακλέος Ῥοδίῳ αὐτῷ καὶ ἐκγόνους] προξενίαν, προμαντείαν, [προεδρίαν, προ]δικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων [καὶ τὰλλα ὅσα καὶ] τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· cetera desunt.

66.

Δελφοὶ ἔδωκαν Πυθοκλεῖ Πιστ[οκράτεος?] - - αὐτῷ καὶ ἐκγόνους προξενίαν, [προμαντείαν], προεδρίαν, προδικίαν, ἀσυλίαν, ἀτέλειαν πάντων καὶ τὰλλα ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις· ἄρχοντος Θεσσαλοῦ, βουλευόν[των] Ἀγνία, Εὐκλέος Παρνασσίου, Ἀρισταρχίδα.

67.

- - - καὶ ὁ ἀρχιερεὺς τῶν Σ[εβαστῶ]ν καὶ ἐπιμελητὴς τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀμφικτυόνων [καὶ] ἄρχων τῆς ἱερᾶς Ἀκτιακῆς βουλῆς Τιβ. Κλαύδ[ιος] υἱὸς πόλεως,
5 Κλεόμαχος, Φιλόκαισαρ καὶ Φιλόπατρις, Νεικοπολείτης τὸ ἀνάλημμα τό τε ἔτω

τὸ ὑπὸ τοὺς ἀνδριάντας καὶ τὸ ἔξωθεν ἐποίησαν ἐκ τῶν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος τόκων καὶ προσόδων.

Hic lapis non ad eundem murum pertinet sed paullo superius repertus est. Etiam argumento titulus differt a prioribus; quantum enim ex hoc fragmento colligitur, opus quoddam publicum perfectum indicat, in eorum, ut videtur, honorem scriptus, qui illud perficiendum curaverunt. Aetas est primum p. Chr. saeculum. Ἀνάλημμα hoc loco non est solarium, ut in tit. C. I. Iasensi 2681, sed muri substructi intelligendi sunt sicut in tit. 1104 ubi de templis Isthmicis agitur: Π. Λιγνίος τοὺς ναοὺς καὶ τὰς ἀναβάσεις καὶ τὰ ἀνάλημματα ὑπὸ σεισμῶν καὶ παλαιότητος διαλελυμένα ἐπεσχεύαται. Huiusmodi opera Delphis quam maxime requirebantur. Hic enim totus locus ut supra diximus adeo declivis est, ut siquid splendidius et solidius sive aedificandum sive exornandum erat, magnis substructionibus artificiosa quaedam planities conformanda fuerit. Statuarum silva, quarum vel Plinii aetate plus tria millia supererant, proxime circa templum Apollinis in edito planoque loco disposita erat, quare a Brenno ex Boeotia advenienti eminens conspici poterant. Cf. Ulrichs Reisen pag. 61; Justin. 24, 7. Hanc statuarum aream (τὸ ἀνάλημμα τὸ ὑπὸ τοὺς ἀνδριάντας) aliamque exterius sitam aut eiusdem areae varias partes exstruendas novisque muris fulciendas cum aliis aut cum altero aliquo, cuius nomen perit, suscepit ille Tib. Claudius e reditibus et usuris Apollinis Pythii. Honores quibus functus esse dicitur maxime memorabiles sunt, quum neque curatorem concilii Amphictyonici neque praesidem senatus Actiaci aliunde novimus. Hunc senatum (ἡ ἐξ αὐτῆς Ἀκτιακῆς βουλῆς) tantummodo ad sacra Actiaca ludosque illic institutos sollempniter celebrandos pertinuisse arbitror; fortasse ipsi Amphictyones illa aetate sacrorum illorum curam atque praesidium habebant. De Apolline Actio eiusque religione qui scripserunt, memorantur a Büchhio in annot. ad t. 1793. Vol. II p. 2 A. Edidi hunc tit. Mus. Rhen. l. l. p. 111.

TITULI DUO ERYTHRAEORUM IONUM DELPHIS POSITI.

68.

Ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ στρα[τι]γῶν, πρυτάνεων, ἐξεταστῶν γνώμη· ἐπειδὴ Νεοπτόλεμος Φύσκου Αἰτωλὸς πρόξενος ὦν καὶ πολίτης ἡμῶν, παραγ[ε]-
νομέν[ων] εἰς Θερμοπύλας τῶν πρεσβευτῶν Πυθαγόρου, Ἐπικούρου, Λάμπανος
καὶ ἐ[μφ]ανισάντων περὶ ὧν ἦσαν ἀπεσταλμένοι, συνεβούλευέν τε καὶ συνέπρα-
5 τεν φιλοτίμως [ἃ ἦν] χρήσιμα τῇ πόλει καὶ ᾗδε δεῖν ἡμᾶς ἀποστεῖλαι πρεσ-
βείαν πρὸς τὸ κοινὸν τῶν Αἰτωλῶν περὶ τῆς πόλεως καὶ τῆς καταδίκης καὶ αὐ-
τὸς ἐπηγγείλατο συναντιλήψεσθαι τῶν τῆς πόλεως συμφερόντων· ὅπως εὖν ὁ
δῆμος φαίνεται τιμῶν τοὺς προαιρουμένους εὐεργετῆν τὴν πόλιν ἡμῶν, ἀγαθῇ
τύχῃ [δεδοχθαι τῇ] βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ ἐπανέσαι Νεοπτόλεμον Φύσκου καὶ
στεφανῶσαι χρυσῷ στεφάνῳ ἀρετῆς ἕνεκα καὶ εὐνοίας τῆς εἰς τὸν δῆμον· ὅπως

- 10 δὲ καὶ τόδε τὸ ψήφισμα καὶ ὁ στέφανος ἀναγραφῆται εἰς [σ]τήλην καὶ ἀνα-
[τε]θήσεται ἐν Δελφοῖς ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπιμεληθήτωσαν οἱ πρεσ-
[βευταὶ] Πυθαγόρας καὶ Ἐπίκουρος καὶ ἐπιγραψάτωσαν· ὁ δῆμος ὁ Ἐρυ-
θραίων τῶν ἐν Ἰωνίᾳ Νεοπτόλεμον Φύσκου Αἰτωλόν· ἀναγγειλάτωσαν
δὲ καὶ οἱ ἀγνοοῦντες τὸν στέφανον τοῖς Διονυσίοις καὶ τοῖς Σελευκείοις· ταῦτα
δὲ εἶναι εἰς φυλακὴν τῆς πόλεως.

69.

- Ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ στρατηγῶν, πρυτάνεων, ἐξεταστῶν γνώμη·
ἐπειδὴ Τιμοκράτης Τιμέου Ἐρυθραῖος τῶν ἐπὶ Θερμοπύλαις ἐν τε τοῖς πρότερον
χρόνοις αἰὲ διατελεῖ τὰ συμφέρον[τα] λέγων καὶ πρίστων τῇ πόλει ἡμῶν καὶ
[νῦν] παραγενομένων πρὸς αὐτοὺς τῶν πρεσβε[υτῶν] Πυθαγόρου, Ἐπικούρου,
Λάμπωνος, ἀπαδειχθεὶς πρεσβευτῆς ὑπὸ τοῦ δήμου συνεπρέσβευεν καὶ συνέ-
5 πραττε φιλοτίμως μετὰ τούτων, ἃ ἦν χρήσιμα τῇ πόλει· ὅπως οὖν καὶ ὁ δῆ-
μος φαίνεται τιμῶν τοὺς προξένους τοὺς [προαιρουμένους] εὐεργετῆν τὴν πόλιν,
ἀγαθὴν τύχην δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ ἐπαινέσαι Τιμοκράτην [Τι]μέου
καὶ στεφανῶσαι χρυσῷ στεφάνῳ ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ εὐνο[ί]ας τῆς εἰς τὸν δῆμον·
ὅπως δὲ καὶ τόδε τὸ ψήφισμα καὶ ὁ στέφανος ἐνγρα[φῆσεται εἰς] στήλην καὶ
ἀνατεθήσεται ἐν Δελφοῖς ἐς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπιμεληθήτωσαν οἱ πρεσ-
10 βευταὶ Πυθαγόρας καὶ Ἐπίκουρος καὶ ἐπιγραψάτωσαν· ὁ δῆμος ὁ Ἐρυ-
θρα[ί]ων τῶν ἐν Ἰ[ωνί]ᾳ Τιμοκράτην Τιμέου Ἐρυθραῖον τῶν ἐπὶ Θερ-
μοπύλαις· ἀν[αγγειλ]άτωσαν δὲ καὶ οἱ ἀγνοοῦντες τὸν στέφανον ἐν τοῖς [Δι]-
ο[ν]υσίοις καὶ τοῖς Σελευκείοις· ταῦτα δὲ εἶναι εἰς φυλακὴν τῆς πόλεως.

Uterque titulus optime conservatus; ubi litterae aliquot evanuerunt vel lapicidae incuria aliquid omissum est (ut in tit. 69 vs. 6 totum verbum *προαιρουμένους*) alterum ex altero ita emendavimus, ut nulla dubitatio relinqueretur. Quod in tit. 68 vs. 3 dedimus *ἐμφανίτατος*, ex tit. Amorgino Rossiano (fasc. II, 122) depromptum est. Decreta sunt Erythraeorum Ionum, quorum adhuc nullum habuimus monumentum publicum; eponymi sunt strategī, quibus adiunctos vides *πρυτάνεις* et *ἐξετασταί*. *ἐξετασταί* hoc loco non ii sunt qui copiarum recensum agunt ut in tit. C. I. 106, sed ii potius quos Aristoteles Polit. IV cap. extremo cum logistis et euthynis componit. Cf. Böckh. Oecon. publ. Ath. I p. 315. Miserant autem Erythraei Iones tres legatos Pythagoram, Epicurum, Lamponem Thermopylas ad Amphictyonum concilium; quam illic causam habuerint, nescimus, nisi quod in priore titulo verbum *καταδίχη* eo ducit, ut litem nescio quam apud commune Graecorum concilium Erythraeos gessisse multamque iis irrogatam esse suspicemur. Hoc certius est, concilium illud tum ita ab Aetolis pependisse, ut nihil assequi posse et aliis et sibi viderentur legati, nisi si ad eorum, qui tum Graeciae domini habendi erant, concilium quod Panaetolium teste Livio XXXI, 29 vocabatur, perrexissent. De tribus illis legatis, dum in Graecia

versabantur, qui consilio et facto meruerunt, his decretis honorantur, alter Neoptolemus Phyci Aetolus, alter Timocrates Timeae Erythraeus ad Thermopylas, cuius urbis nulla aliunde notitia quantum scio ad nostra tempora pervenit. Honores utrique iidem iisdem verbis decernuntur. De inscriptionibus ita cautum est, ut totum decretum Erythraeorum in hoc muro, illa vero, quibus honores maxime continerentur, τὰ διαφέροντα, ut aiunt, τοῦ ψηφίσματος, in peculiari quadam columella inscripta fuisse putandum sit. Eiusdem inscribendi rationis insigne exemplum est marmor Stratonicense apud Böckh. 2715 ubi cf. ann. ad tit. B et universe de στήλαις ἀντιγράφοις Franz. Elem. p. 316. Praeterea proclamatio (ἀναγόμεναι) iubetur fieri in Dionysiis et Seleuciis. τὰ Σελεύκεια hinc primum innotuerunt. Postremo, ut videtur, urbi Delphorum decreta manu scripta traduntur, ut in archivo publico reposita asserventur: ταῦτα δὲ εἶναι εἰς φυλακὴν τῆς πόλεως. Sed vide simillimam formulam apud Böckh. Urkunden üb. das Att. Seewesen pag. 467 sq.

APPENDIX I.

PAPYRUS AEGYPTIACUS.

Apud Young. Hieroglyphics tab. XLVI, cui editor haec subscripsit: Act of manumission brought from Egypt by Sir Archibald Edmonstone Bart.

Ἐπ[ατ]ευόντων δεσποτῶν ἡμῶν Κωνσταντίου Αὐγούστου τὸ ζ' καὶ Κωνσταντίου
 τοῦ ἐπιφανεστάτου Καίσαρος τὸ γ'
 Τυβὶ ιζ' τῆς ιγ' ἰνδικτιόνης ἐν Ἐλεφαντίνῃ πόλει τῆς ἁνω Θηβαΐδος
 Αὐρηλία Τηρουτηροῦ Πάσμητος μητρὸς Τσενπαχνούμεως ἀπὸ Ἐλεφαντίνης πόλεως
 μετὰ συνεστῶ[τος]
 τ]οῦ κυρίου αὐτῆς ἀνδρὸς Αὐρηλίου Δωροθέου Σερήνου ἀπὸ τῆς αὐτῆς πόλεως
 Αὐρηλίῳ Σαραπάμμωνι
 5 μητρὸς Ταπάμμωνος καὶ Τικλητῆ? ἐκ μητρὸς Θαιήτιος καὶ ἡ ταύτη? Συγατρί
 Αὐρηλία Λουσίμῃ γενόμεναί
 μοι δοῦλοι ὑπὲρ τοῦ ἐπιβάλλοντός μοι μέρους χαίρειν. ἰμολογῶ ἑκουσίως
 καὶ αὐθαιρέτως καὶ
 ἀμετανοήτως ἀφικέναι ὑμᾶς ἐλευθέρους τοῦ ἐπιβάλλοντός μοι μέρους ὑπὸ γῆν
 καὶ οὐρανὸν κατ' εὐσέβειαν
 τ[εῦ π]ανελεήμονος Θεοῦ, ἐλθόντος εἰς ἐμὲ ἀπὸ κληρονομίας τῆς μητρὸς μου ἀπο
 τοῦ νῦν ἐπὶ τὸν ἅπαντα χρόνον
 καὶ ἀν[θρ'] ὧν ἐνεδείξωσθε μοι κατὰ χρόνον εὐνοίας καὶ στεργῆς ἔτι τε καὶ
 ὑπηρεσίας· [τ]ρέπεσθε οὖν ὑμᾶς
 10 κατὰ τὸ προκείμενόν μου μέρος καθὼς προεῖπον καὶ νέμεσθε εἰς οὓς ἐὰν βού-
 λητε τόπους ἀκωλύτως
 καὶ ἀνεπιλήμπτως. εὐδοκεῖν γὰρ καὶ πείθεσθαι ἐμὲ τὴν ἐλευθεροῦντα τοῖς ἐλευ-
 θερουμένοις εἰς
 τήνδε [τ]ὴν ἐλευθέρωσιν ἥκειν τοῖς ἐλευθερουμένοις, καθὼς προεδόχλουται, καὶ
 τοῖς ἐξ αὐτῶν
 ἔσο[μ]έ[νο]ις εἴτε ἐπὶ Σηλείοις τέκνοις εἴτε ἐπὶ ἑτέροις ἐκγόνοις μήτε μὴν οἷς ἐὰν
 κτήσῃσθε τος?
 μη[δὲ] παρευρέσει μηδεμιᾷ ἐντεῦθεν ἀκώλυτον ἔσται τῆς δουλείας καὶ μὴ ἐξέ-
 σται δὲ μηδενὶ τῶν
 15 ἐμῶν κληρονόμων ἅπαξ ἀπλῶς ἀντιλέγειν μου ταύτῃ τῇ εὐσεβείᾳ περὶ μηδενὸς
 κατὰ μηδὲνα τρόπον

ἐκ μηδεμιᾶς ἀφορμῆς τὸ? καὶ δὲ αὐτοὶ τῷ χρόνῳ ἐνεδείξαν μοι
 εὐνοίαν καὶ φιλοστοργίαν],
 κα[ὶ] αὐτὴ ἀμοιβόμενος τὰς ἀμοιβὰς ἐκὼν καὶ πεπισμένη ἦκον εἰς τήνδε τὴν
 ἐλευθερίαν ἥνπερ
 ἐξέμην κυρίαν καὶ βεβαίαν ἀπλὴν γραφεῖται πανταχοῦ ἐπιφερομένην ἐφ' ὑπο-
 γραφῆς ἐμοῦ Δωρο-
 Σε[ν] τοῦ ἀντρὸς αὐτῆς πρὸς αἰωνίαν ὑμῶν ἀσφάλειαν, καὶ ἐπερωτηθεῖτα ὡμολόγηται
 20 Αὐρήλιος Τηροῦτηροῦ Πάσμητος ἡ προκειμένη ἐξέμην τὴν ἐλευθερίαν καὶ εὐδοκῶ?
 πᾶσι τοῖς ἐνγεγραμμένοις
 ὡς πρόκειται· Αὐρήλιος Δωρόθεος Σερήνου ὁ προγεγραμμένος ἀνὴρ αὐτῆς συνέ-
 στην τῇ γυναικί μου καὶ ἔγραψα
 ὑπὲρ αὐτῆς γράμματα μὴ εἰδηεῖς· Αὐρήλιος Νιμισθεῖς? Ἀμμωνᾶτος μαρτυρῶ·
 Αὐρήλιος Ἀμμωνίου
 Σωκράτους μαρτυρῶ· Αὐρήλιος Φιτυτίας Ἀντωνίου μαρτυρῶ· Αὐρήλιος Κύριλλος
 Παστίου μαρτυρῶ].
 Αὐρήλιος Τιμόθεος Ἀπολλωνίου τῶν προεστώτων Ἐλεφαντίνης μαρτυρῶ.

Titulum hunc papyraceum, quum neque ab alio quoquam, quantum scio, explicitus sit et multa habeat cum iis quae de manumissione Graecorum supra exposui comparanda, libello meo non inepte adungi posse putavi. Dixerunt de eodem C. O. Müller. (Gött. Gel. Anz. 1827 p. 1527); G. Ad. Schmidt. (Die Griech. Papyrusurkunden etc. pag. 298 sq.). Annus scriptionis est p. Chr. 354 Cons. Constantio Aug. VII Constantio Caesare III. Commentarium addere meum non est; satis habui suis locis notavisse ubi lectio minus certa videbatur. Scripturam nusquam mutavi nisi quod iota hic illic subscripsi; emendatis enim barbarismis, qui plurimi sunt, quatenus fuerit quarto p. Chr. saeculo Graeci sermonis Elephantinae condicio, minus luculenter hoc documento probaretur.

APPENDIX II.

DE DIALECTO DELPHICA.

Quamquam illa aetate, qua tituli Delphici, qui ad nostra tempora pervenerunt, tantum non omnes scripti sunt, dialectorum Graecarum varietas iam magis magisque evanescere coeperat et Delphis quoque quae ipsis aut propria aut cum aliis Doriensium maxime et Aeolensium dialectis communia erant, cum vulgaris Graecitatis formis saepissime miscebantur, tamen non paucae supersunt in titulis nostris formae insolentiores, antiqui et sinceri sermonis Delphici reliquiae quaedam minime contemnendae. De Delphica autem dialecto qui primi dixerunt, recte illi eam a ceterorum Phocensium sermone distinxisse mihi videntur; quantumvis enim in hac monumentorum inopia quid interfuerit, accurate definiri nequeat, nihil tamen verisimilius est quam fuisse aliquam sermonis differentiam. Delphi enim qui cum Phocensibus minime volebant confundi nomenque Phocicum aversabantur (*οἱ Δελφοὶ πεφεύγασιν ὀνομάζεσθαι Φωκεῖς* Paus. IV, 34, 6) mirum esset si religione, moribus, universa re publica a Phocensibus differrent, lingua non differrent, qua nihil accuratius solet nationem atque origines indicare. Ingeniose igitur locum quendam Ioannis Grammatici (236b), ubi haec sunt: *Δωρίδι χρώνται Ῥόδιοί τε καὶ Κῶοι καὶ Πελοποννήσιοι καὶ Κρίτκοι καὶ Σικελοὶ καὶ Λιβύες καὶ οἱ τὴν ἥπειρον λεγομένην οἰκοῦντες*, ita emendare conatus est Ahrens V. Cl. ut pro *Κρίτκοι* proponeret *Κρισαῖοι* (De diall. Acol. p. 2 not. 6; cf. p. 238 in fine). Cui emendationi si fidem habemus, *Κρισαῖοι* intelligendi sunt non tantum urbis illius incolae sed omnes qui a Creticis advenis originem ducentes hanc quasi coloniam Apollineam Doricam circa Parnassum montem constituunt, cuius antiquissima sacra Crissaea ferebantur. Cf. Müller. Dor. I, p. 210. Quantopere autem ad Doridis dialecti similitudinem accesserit sermo Delphicus, e monumentis Delphicis primum ostendit Müllerus l. l. II p. 532. Deinde postquam etiam his studiis novum et praeclarum subsidium exstitit in Corpore inscriptionum Böckhiano, dialecti Delphicae formas memorabiliores et eas maxime, quae cum Aeolicis dialectis quandam cognati-

onem prodere viderentur, illinc conguessit Ahrens l. l. p. 236. Huc e titulis nostris haec fere addenda sunt. Inter consonantium et vocalium mutationes nihil memorabilius est quam illud π pro β positum in nomine Ποιτρόπιος, siquidem hoc recte explicuimus pag. 30. Quod autem aliquis opposuerit eadem ratione Delphis non Βουκάτιος sed Ποικάτιος scribendum fuisse, hinc explicationem meam nondum refelli putaverim. Etenim quis fieri posse negabit, ut alius mensis vetustior, alius recentior magisque vulgaris forma apud eandem gentem simul in usu fuerit? Ceterum praeter formam πούλιμος, quam e Plutarcho supra apposui, conferas antiquam scripturam ΠΥ in nummis Byzantiis, de quibus eleganter disputavit Pinder V. Cl. (Médailles restituées à Byzance in Ann. Inst. Rom. 1834 p. 307); idem e grammatico Graeco Bekkeri (Anecd. III p. 1186) haec attulit: Βύζας, Βύζαντες — Πύζας, Πύζαντες. Quam scripturam non cum Pindero ad Thracicam quandam pronuntiationem retulerim, sed ad Doricam Byzantium originem, quam eorum sermone maxime expressam fuisse e decreto apud Demosthenem de cor. p. 255 constat; Müll. Dor. II p. 531. De iis consonantium mutationibus, quae in fine vocabulorum propter sequentium initia factae sunt, quum in palaeographiae magis quam in dialectorum doctrinam cadant, supra paucis exposui (pag. 9). Vocalium ratio ab Atticorum usu diversa maxime haec est: α pro ϵ , sicut in *ιαρός*, *ιαρεύς*, *κά*; $\bar{\alpha}$ pro ω — *πρῆτος*, *Θεαρδοκία*, *ιδιωτῶν*; $\bar{\alpha}$ pro η — *πλάν*, *ψάφισμα*, *τιμῶς* etc., (ubi praepositionis *pro* usum, vulgarem quidem in hac dialectorum doctrina sed minime commendandum, brevíloquētiaē studio excusari velim, cf. Gies. Dial. Aeol. p. 33 alibi); $\bar{\epsilon}\bar{\upsilon}$ et $\bar{\epsilon}\bar{o}$ variant — *Κλεῦδικος*, *Κλεόδικος*, *Κλευφάνευς*, *Πιστοκράτειος* etc.

In declinatione nominum nota primum genitivos substantivorum 3 decl. in $\bar{\kappa}\lambda\eta\varsigma$ exeuntium Ionico more formatos, ut *Σωκλέος* 2, *Τιμοκλέος* 12, *Θρασυκλέος* 12, 25, 30, *Ἀριστοκλέος* 8, 12; deinde nomina in $\bar{\eta}\varsigma$ non contractantia *Ἀνδροξένης* 2, *Καλλικράτειος* 1702, 1704, *Ἀπέλλεος* 30; cf. in tit. Dorico 28 *Ἀριστομένεως*, si lectio certa. *Φυσκέος* in tit. 7 num a *Φυσκῆς* an *Φυσκεὺς* fiat non patet; sed hoc probabilius. Nomina in $\bar{\eta}\varsigma$ syncopen non admittunt *Θυγατέρος* 7, 10. Metaplasmi exempla sunt non pauca; notissima sunt e Corp. Inscr. *ἀγώνοις* et *ἐντυγχανόντοις* (cf. *πωλεόντοις* 16 *ὄντοις* 30), de quibus dixit Ahrens l. l. p. 236; ubi quod has formas quadam contractione ex antiquiore $\bar{\sigma}\nu\tau\epsilon\sigma\sigma\iota$ natas esse putat atque cum Latinorum *quīs*, *poēmatīs* comparat, minime mihi probandum videtur. Immo tota haec ra-

tio, qua a tertia in secundam declinationem transitur, ad metaplasmos referenda est, quorum haec solet esse caussa atque natura, ut lingua difficiliores formas atque incommodas quasi repudiando alias easque tractatu faciliores substituat; id quod ita maxime fit, ut stirpi nominis vocalis annectatur. Hinc simul explicatur cur nusquam magis quam in dativis plur. tert. declin. usus ille invaluerit; cf. etiam *ἄσινέοις* 3 *Λαμίοις* 43. Eodem igitur revocaverim formam *μάρτυροι* (*μάρτυρες* apud nos tantum 14, 29), quae forma quum HomERICA sit, eadem hanc metaplasmi rationem docet antiquissimam esse. De toto hoc genere, cognatis linguis in comparationem adhibitis, disputavit nuper Georgius Curtius frater meus in libello de nominum Graecorum formatione (Berol. ap. Ferd. Dümmler. 1842) pag. 13-15; de nomine *μάρτυρ* et *μάρτυρος* idem dixit pag. 36.

E coniugatione haec notavi: tert. p. plur. in *τι* — *ἔχοντι* 4, 12; *ποιέωντι* 30; tert. plur. optat. duas formas habet insolentiores, alteram in *οῖσαν* ut *παρέχουσιν*, vulgo Alexandrinam habitam, notavit iam Böckh. p. 826; alteram *παρέχουσιν* exhibent tituli nostri 12, 13, 31. Tert. plur. imper. act. plerumque in *οντω* exit, quam formam primariam esse grammatica comparativa docet; *παρεχόντω*, *όντω* sive *έόντω* (variat enim usus inter *εοῦσαν*, *έόντω*, *έόντες* formasque vulgares bisyllabas); eodem pertinet *στεφανούντω* in titulo Rhodio 2525; cf. tit. Astypal. ap. Ross. 159; Franz. Elem. p. 151; Math. Grammat. I p. 356 ed. alt. In verbis contractis solutae formae vulgo praeferuntur: *ἐπιτιμέουσα* 9, *πωλεόντοις* 16, *αἰνεόντοις* 30, *ποιέωντι* ibidem, *συνευδοκέοντες* saepissime; mirum est *μαστιγών*, quod cum forma epica *ὑπνώοντας* potest comparari; vid. Buttm. Gramm. I §. 105 not. 6; *συλέω* et *συλάω* ita in usu sunt, ut illinc part. *συλέων* fiat, hinc aoristus *ἐσύλασα*; etenim videtur vocalis *α* ante vocalem in breviorē *ε* mutari, praeterea conservari; similiter *μενείεον*, *μενοιῶς*. *ζάω* et *ζώω* in titulis legitur; hinc enim fit *ζώη* quod pag. 40 falso *ζή* scriptum est. In coniugatione in *μι* singulare est quod tit. 30 legitur *ἀποδοῦσθαι*, neque vero ex huiusmodi forma, si semel legitur, de dialecto quidquam efficitur; magnam enim lapicidarum in scribendis titulis de manumissione negligentiam iam passim notavimus. Hoc denique ad coniugationem addo, iota quod vocatur mutum coniunctivi personis numquam subscribi, quod haud scio an a dialecti ratione excusationem habeat. Articuli formae *αἱ* et *ταῖ* promiscue reperiuntur. Postremo inter praepositiones nomino *ποτὶ* (*προδικία ποτὶ Δελφούς* et saepius), unde *ποτιτάσσω* 30.

APPENDIX III. NOMENCLATOR DELPHICUS.

Asterisco notavi quae in onomatologo Papiano (Pape Wörterbuch der Griech. Eigennamen Braunschweig 1842) non reperiuntur nomina. Numeris tituli significantur, minoribus nostri, maioribus Böckhiani; a. est archon eponymus; sen. senator Delphicus; scr. scriba senatus; sac. sacerdos Apollinis.

* Ἀβροκλήης νεωκόρος 13.	Λιακίδας 1706. 1721; sen. 2.	Ἀντίπατρος a. 1701b.
Ἀβρομάχος a. 34, 1699 qui habent eadem praescripta; sac. 1704.	— Φιλαιτάλου 16, sac. 10.	Ἀντιφάνης? 16.
— Ἀδάμβου 8.	Λιγιάλη 1716.	Ἀντιχάρης 7. 11.
Ἀγαθοκλῆς Ἀρμοδίου 22.	* Αἰγύλος 1690.	* Ἀπέλλης, εὐς 30.
— Πάτρωνος 23.	Αἰΐθρα 5.	Ἀπολλώνιος 6.
Ἀγάθων 1690, sen. 47.	Αἰωνίας 1705.	Ἀρίστα 17.
Ἀγίσανδρος 2.	* Αἰνητίδας 46. 48.	Ἀρισταγόρας a. 1694, sen. 56.
Ἀγισίλαος 5.	Αἰγμίον 1700.	* Ἀρισταρχίδας sen. 66.
— Ταξαντίου sen. 4. 5. 6.	Ἀλέξανδρος sen. 1691.	Ἀριστεύς scr. 13.
Ἀγίτης sen. 55.	Ἀλέξανδρος Ἀνδρωνος 22.	Ἀριστείδας sen. 44.
Ἀγίων 1709b, sac. 8. 13, a. 23, sen. 1691.	Ἀλκιμος sen. 18. 29.	Ἀριστίων 24.
— Ἀθανίωνος 2.	Ἀμεινίας 40.	— Ἀναξανδρίδα a. 35.
— Ἐκεφύλου 23, sen. 17.	Ἀμύντας sac. 23.	— Ἀγίωνος 2, sen. 17.
— Κλεοδάμου 17, sen. 1. 13.	— Εὐδῶρου sen. 1704.	— Νικάνδρου 4.
— Πολυκλείτου 7, sen. 15, a. 1700.	Ἀμφίστρατος a. 22.	Ἀριπτόβουλος 1699, sen. 1700. 1705.
Ἀγνίας sen. 66.	— Ἀμφιστράτου a. 23.	* Ἀριστοκλῆς 9.
* Ἀζάρατος 7, sen. 33.	Ἀναξίς s. Ἀναξίς 15. 10.	Ἀριστοκλῆς Ἡράκωνος sen. 8.
Ἀθαμβος 8, sen. 46, sac. 29; 1702. 1704. 1706.	Ἀνδρομάχος 1690.	Ἀριστοκράτης 1689b, 1690.
— Ἀβρομάχου sac. 11. 15. 26, sen. 31.	Ἀνδρομένης Θεοδωρίδα 4.	Ἀριπτόμαχος sen. 1691. 48. 51.
— Ἀδάμβωνος 7.	— Βαθύλου 5.	Ἀριστος 13.
— Ἀθανίωνος 21.	Ἀνδρόνικος (Ἡράξιος 10) sac. 2. 4. 5. 7. 12. 16-19. 21. 25. 27. 30.	Ἀριππώ 1709b.
— Αἰνητίδα sen. 46. 48.	* Ἀνδροξείης 2.	Ἀρίππων 1699.
* Ἀδάμβων 7.	Ἀνδρῶν 1689b, 22.	— Δημοφάνεος sen. 1700.
* Ἀθανίων 21.	* Ἀνταλλος 10.	Ἀρμόδιος 22.
— Ἀντισθένης a. 1701.?	Ἀντιγένης a. 1701.?	Ἀρτεμίδωρος 6. 16. 20.
* Ἀδάμβων 7.	— Διοδώρου 1702. 1703, sen. 1. 31.	Ἀρχέλαος 7. 14. 1709.
* Ἀθανίων 21.	Ἀντιγενίδας 9.	— Εὐδῶρου sen. 1695.
— Ἀνδροξείους 2.	Ἀντίμαχος 19.	Ἀρχέλαος a. 51.
		Ἀρχιάδας a. 57.
		Ἀρχίας a. tit. Thiersch.

- Ἀρχιδάμος sen. 57.
 * Ἀρχικάλος sac. 13.
 Ἀρχίσιον Ἀβρομάνχου sac. 1702. 1703. 1706.
 * Ἀρχίων, υἱος 23, sac. 3. 29, cf. 9.
 — Καλλία 25. 33.
 Ἀσανδρος 17. 19. 25. 29.
 Ἀστοξένος 7. 8, 1710 b. 17.
 — Διονυσίου 25.
 Ἀστυόχος 14.
 * Ἀστυφιλίδας? 1590.
 Ἀσωπόδωρος sen. 1692.
 * Ἀτιτίδας 26, 1704.
 Αὐτόλυκος Ὀνησιᾶ 1710.
 * Βαβύλος 32. 36 a, 1702 (Βαβύλας? a. 16).
 * Βαθύλος 5, a. 2.
 Βάκχιος sen. 6, a. 16.
 Βούλων 11. 24.
 Γέλων 1689.
 Γενναῖος Ἡράκωνος sen. 17. 21. 1709.
 — Σωστράτου? sen. 20.
 Γλαῦκος sen. 4. 5.
 * Γνωσίλαος 14.
 Δάμαρχος 1709 b.
 Δαμοκράτης 1693. 1704, a. 1691.
 Δαμοσθένης 7, a. 31.
 Δαμόστρατος a. 30. 37 c, sen. 27. 30, 1705.
 Δαμότιμος 20. 1692.?
 Δαμόφραντος Δαμοκράτης 10.
 Δάμων sen. 1705.
 — Διονυσίου 29.
 — Πολεμάρχου a. 37 a et b. 57.
 Δεξιζάτης 1703.
 Δέξιππος 14. 45.
 Δεξύνδας 1702, (Δάμωνος sen. 25) a. 10. 11. 16-21.
 Δημήτριος 1699. 12.
 * Δικαιαγόρας 23.
 Δικαίάρχος 1689.
 Δικαίάρχος Πυρρία 8.
 — Ὑβρία scr. 8.
 * Δικαίτας 1706, cf. Νικάτας.
 Διόδωρος Ἡράκωνος sen. 6.
 — Θεοσθένης 1703.
 — Φιλονείμου 9.
 Διοκλῆς 9.
 Διονύσιος a. 32, 1703.
 — Ἀσάνδρου 17. 19. 25. 29.
 — Ἀστοξένου 17.
 Δίων 14, sen. 9, a. 41.
 * Διωνάκις 1690.
 Δρομοκλειδίας 37, sac. 3, a. 16.
 Δρόμων sac. 15.
 Δρωπίδας? sac. 1707.
 Δωρόθεος 30.
 * Ἐβρος Ἐβρου 15. 26.
 Εἰράνα 32.
 Εἰρηναῖος 21.
 * Ἐκίφυλος 17. 23.
 Ἐλέων a. 1693.
 Ἐμμενίδας sen. 19, sac. 32. 1689.
 Cf. C. Inscr. II p. 3 B.
 — Καλλία 30, sen. 31, a. 14.
 Ἐνδιος 1690.
 Ἐπίουρος
 * Ἐπίνειος sen. 1710.
 Ἐράτιππος 11.
 * Ἐτυμώνας 64.
 Εὐάγγελος 30, 1709 b,
 — Πάτρινος 21.
 Εὐαγόρας 19.
 Εὐανδρος 5, scr. 34, 1699.
 Εὐγένης 12.
 Εὐδικος ap. Leak. p. 637, 7.
 * Εὐδοκος Πραξία sen. 4. 5. 6.
 Εὐδωρος 18, 1695; sen. 1691. 1704.
 — Ἐπινέμου 1710.
 Εὐθύδαμος sen. 1705, sac. 1710.
 Εὐθύδικος ap. Leak.
 Εὐπίπος sen. 60.
 Εὐκλείδης 4, sac. 11.
 Εὐκλείδης Καλλεῖδα 7. 19. 27. a. 15. 37. sac. 10.
 — Ἀστοξένου sac. 1710 B.
 Εὐκλῆς 3 a. 61. 20. } Καλλίκωνος.
 Εὐκράτης 2. 9. 23. }
 Εὐνοία 9.
 Εὐφρόνιος 4.
 Ἐφάρμοστος sen. 44.
 * Ἐχάλκος 1690, vs. 7.
 Ἐχεκράτιδας 41, sen. 60.
 Ἐχέφυλος 1690. 1706.
 * Ἐχινναῖος 1690.
 Ἡγίαις 12.
 Ἡραῖς 11.
 * Ἡράκωνος Βαθύλου 33.
 Ἡρακλειδίας 8, a. 26. 29. 46, sen. 1692, scr. 1700.
 — Καλλία 14, sen. 15.
 Ἡράκων 6. 8. 21, 1654. Ross. Fasc. I p. 21. Keil. Anal. p. 231.
 — Σωσύλου 1709 b.
 * Ἡρως? 32, cf. 1695.
 * Θάμβος apud Thierschium I. Ἀθαιβος.
 Θεόδοτος 17.
 — Εἰραναίου sen. 21.
 Θεόξενος Δεξύνδα 1702. 1703.
 * Θεοσθένης 1703?
 Θεότιμος scr. 1706.
 Θεσταλός a. 47. 58. 62. 66,
 Θευγένης 20.
 Θευνδριδίας sen. 56.
 Θεωρίδας 4.
 Θονίων a. 1692.
 Θρασυλῆς (Πραξία sen. 21) a. 12. 25. 27. 30.
 Θρασύμαχος sen. 61.
 Θρόμιος? 1704.
 * Ἰατάδας 14, sen. 62.
 Ἰππων 1697.
 — Ἀγίνος sac. 10.
 Ἰσοκράτης 1690, vs. 23.

- Καϊάδας 5.
 Καλλείδας (Εὐκλείδα 4. 18) 7.
 Καλλίας Ἄρχωνος 1706, 25.
 sen. 34.
 — Δίωνος sen. 29, 1699, 34.
 Καλλιγένης 1702.
 — Δημοκράτης ser. 1704, idem
 fideiussor.
 Καλλικλῆς 20. 41. 42, a. 20.
 45, sen. 51.
 Καλλικράτης 1703.
 Καλλικράτης 8, 1709b.
 — Διοδώρου ser. 15, a. 1702.
 1703. 1704.
 Καλλίων 20.
 Καλλίστρατος Λακίδα sen. 9.
 — Καλλιστράτου 1696.
 Καλλιστῆς 5.
 Καλλῶ 29.
 Κάλων 18.
 — Ξένωνος sen. 33.
 Κλεόδαμος 3.
 — Καλλιγένιος 1704.
 — Μαντίας sac. 13. 15.
 — Ξένωνος a. 8.
 Κλεόμαντις 42, a. 9.
 * Κλεοξενίδας a. 24.
 Κλεότιμος 46.
 * Κλεύδικος 30.
 Κλευφάνης sen. 46. 52.
 Κλεῶ 1705.
 Κλέων 32, sen. 1705, sac. 23.
 — Διονυσίου 26. 33. 1703. 1706.
 — Δημοκράτους 6.
 — Ἄρχωνος sen. 24.
 Κλεώνδας ser. 1705. a. 13.
 Κελοσίμης 1690.
 * Κόσμος 1710A.
 Κόττις 9.
 * Κρίστα? 1709.
 Κρίτων sen. 47. 52.
 * Λακίδα 1702, sac. 32; re-
 stitucend. 1710, vs. 6.
- * Λαμίνης 9, sen. 16.
 Λυσίας (Ξένωνος 12) 4.
 Λυσιάδας 48.
 Μαντίας 13. 30.
 — Κλευδάμου sen. 25.
 Μάντιος 31.
 * Μεγάστas 11.
 Μένης 4. 18. 37. sen. 12, sac. 14.
 — Πεισιπστράτου 17.
 — Μαντία 30.
 — ὁ νεωκόρος 3. 7.
 Μεντορίδας sac. 1709b.?
 Μέντωρ Λακίδα sen. 9.
 Μένων restit. 1690, 25; cf.
 Leak. II p. 638.
 * Μέστριος Πλουτάρχου sac.
 1713.
 * Μίκκυλος sen. 1706.
 Μίνυος 24.
 Μισίας 11.
 Μισιδάμος 1709b.
 Μισιλαΐδας 1698.
 Μισιστράτα 2. 19.
 Μισίσιος Ἀντιγένης 1710.
 Νεικασὶν 1710.
 * Νεικοστράτα 1709b.
 * Νικαΐδας 41, a. 42.
 * Νικαῖος 32.
 Νικανδρος 1701.
 Νικάρετος 1709.
 * Νικαζίων 1710.
 Νικάτις Ἀλκίου sen. 29, idem
 restit. 1706, 18.
 Νικίας Ἀγασάνδρου 2.
 Νικίας 32.
 — Ἀριπτονόμου sen. 21.
 Νίσις? 1705, cf. 1197.
 Νικίδαμος a. 1705. 1706. 64.
 Νικίδωρος sen. 51.
 Νικιστάτης 28.
 Νικόμαχος (Δεξιππου 14) a.
 1705b.
 Νικόστρατος sen. 34, 1699.
- Νικόστρατος Ἀρχωνος sen. 9.
 Ξεναγόρας 25.
 Ξενοδάμος 1690.
 Ξενοδόκος sen. 61.
 Ξενοδωρος 55.
 Ξενοκράτης 14, 1699.
 — Στήσιμμενος 1704.
 Ξενοκρίτος Μένιος sen. 1695,
 a. 28. 37 c et e.
 — Μισιδάμου sac.? 1709b.
 Ξενοκράτης a. 52. 53. 54.
 Ξενώ 12.
 Ξένων 1690, vs. 25; 56.
 — Ξένωνος 4.
 — Ἀριστοβούλου 1705.
 — Γλαύκου sen. 8.
 — Δημητρίου 1699.
 — Ξενοκρίτου 17.
 — Πολύωνος 13, sen. 33.
 Ὀνησιῶς 1710.
 Ὀξύλος 10. 25.
 * Ὀρθαῖος 26. 29. Κλεάνδρου
 27.
 * Παρνάσιος 6. 66.
 Πατρίων Καϊάδα sen. 13.
 * Πατρίας Ἀνδρονίκου sen. 6.
 Πάτριον 21. 1699.
 — Ἀγίανος sen. 32. 35.
 — Ἀριστοβούλου 1705.
 Πεισιπστράτος 11.
 — Βούλωνος sen. 24.
 * Πισίσιος l. Πισίσιος Ξένωνος
 a. 4. 5. 6.
 Πλάταρχος 1706.
 * Πλείτων a. 43. 44.
 Πλούταρχος 1713.
 Πολέμαρχος Δάμωνος 1710.
 Πολίτας Ἀσάνδρου 17. 25. 29.
 * Πολύα 11.
 * Πολύανδρος Νίκιος sen. 1705.
 * Πολύδικος 12.
 * Πολυκλείδας sac. 13.
 Πολύκλειτος 7.

Πολυκράτης 10.
 Πολύξενος 10.
 * Πολυτιμίδας 11.
 * Πολύων 13, sen. 1705.
 Πραξίας 21, sac. 4-7. 11. 12.
 16. 17. 19. 21. 25. 30.
 * Πράσχος sen. 11. 19; restit.
 ap. Leak. II n. 99; C. Inscr.
 1709, vs. 2.
 * Πράττον 1706, 33.
 Πύθων? Θεοξένου 1703.
 Πυξίας a. 1707, sac. 8.
 * Πύξις sac. 1705.
 Πύξις 1709b, a. 1706.
 * Ρήτρης 1722.
 Σαξαπειών 36b.
 Σάτυρος 18.
 * Σιμύλιος 1690.
 Σιχητιεύης 15. 1704.
 * Στρεπταγόρας 25 (1689b. 1707).
 Στράτων 18. a. 40. sen. 46.
 1709b.
 — Λυσιππία? 48.
 — Κλέωνος? 36a.
 Σουκλῆς 2.
 Σωκράτης sac. 10.

* Σώξενος a. 7.
 * Σώπυλος 1695.
 Σωσίβιος? 29.
 Σωσικράτης 8.
 Σωσίνικος 29.
 Σωσίπατρος 33, a. 1.
 Σώστρατος 20. 27. 37.
 — Σωπινίου sen. 29.
 Σωπύλος a. 1708. 1709b. 1710.
 Σώτων 1701.
 Σωτάδας 17.
 Σώτας Χαριξένου 1704.
 Σωτήριχος 25.
 Ταξαντίος sac. 14.
 — Ἀμύντα sac. 22. 23.
 — Δρομοκλείδα sen. 1695.
 Τελέδαμος 1689.
 Τελέσταρχος 7. 14.
 * Τιμοθέων 36b.
 * Τιμοκλέων Ἐμμενίδα sen. 9.
 Τιμοκλῆς 12 (eundem restit.
 1707, 8).
 Τιμοκράτης a. 1709.
 Τιμόκριτος Εὐκλείδα 2.4, sen. 17.
 Τιμόξενος Φυσκίος 25.
 Τίμων 30, sen. 12. 27.

Υβρίας 31.
 — Ξένωνος sac. 1, a. 15.
 — Ἀρχελάου 20.
 * Φαλλικαῖος? 1707.
 Φάλας? 19.
 * Φιλαίτωλος 10.
 Φιλίστα 20.
 Φιλιστῶν 2. 9.
 — Πάτρωνος sen. 32.
 Φίλιππος 20.
 * Φιλίας 9.
 Φιλοκράτης 11.
 Φιλονίκος 9, 1702, sen. 1709b.
 — Νικία 32.
 Φιλόξενος Ἀπέλλεος 30.
 Φίλων 29.
 * Φλυσίος 1690.
 * Φυσκίος 7. 25.
 Χαίρεφάνης 33, 1706.
 Χαίρολας 1690.
 Χάρης 14.
 Χαρίξενος 18, sen. 56.
 — Σωπύλου sen. 1695.
 * Χηρίας 1690.
 Χρύσιππος 1709b.

Nominibus Delphicis adiungimus Aetolorum nominum, quae apud nos leguntur, conspectum ad excolendam onomatalogiae quam dicunt Graecae scientiam, in quam nuper nonnulli viri elegantis et subtilis eruditionis praeclaram operam conferre inceperunt, multum hinc utilitatis proventurum esse rati, si in singulis Graeciae partibus quae maxime in usu fuissent nomina propria quantum fieri posset diligenter componerentur.

Ἀγέμαχος 41.
 * Ἀγεμος 21.
 * Ἀγήμεν 42.
 Αἰακίδας 41.
 Ἀλεξαμένος 1694.
 Ἀλέξων p. 48.
 * Ἀλκιάδας 40.
 Ἀλκιδάμος 41.
 Ἀμφικλος 42.
 Ἀνδρείος p. 48.
 Ἀντικλῆν 45, Ross. 70.
 * Ἀποκίας 40.
 Ἀριστόβουλος R. 70.

* Ἀριστόφυλος 21.
 * Βουθρίας 40.
 Γέλων 1689.
 * Γεννάδας R. 70.
 Δαμότιμος p. 48.
 Δημόναξ p. 48.
 Δικαίταρχος 1689.
 Δίων 41.
 * Εὐαριμίδας 22.
 * Κλεαρέτα 1702.
 * Κλεονύδης p. 48.
 * Κρονόλας 45.
 Κρυβύλος 1689.

Κωνοπίων? R. 70.
 * Λάδιος 21.
 * Λευκίας p. 48.
 * Λέων, υἱος 45.
 Λοχαγός 21.
 Λυκόφρων 21.
 Λυκόπης 41.
 Μάχων 42.
 Μνησίας p. 48.
 Νεοπτόλεμος 68.
 Νικάνωρ 41.
 * Νικαρίων? 54.
 Νικαρίδας 41? 45, resti-

tuendum ap. R. 70, 2.
 Νικίας 41.
 Νικόβουλος R. 70.
 * Ξενίας 43.
 Οἰκιδάδας 43.
 Πανταίνετος 41.
 * Πάριων cf. ad. 41.
 * Πέταλος 21.
 Πλειστάσιος 21. 59.
 Πολέμαρχος 42, 1694.
 Πολύκλειτος 41.
 Πολύφρων 21.
 * Ρυστιάδας 59.

* Στένης 42.	* Σωφράτεια 22.	Φρίων 40.
Σιμύλος 42.	Τέλεσις? 54.	* Φυσκίων 21. 42.
* Στομάς 42.	Φάλανθος 21.	Φύσκος 68.
* Στραταγός 42. 43. 1689.	Φιλόδαμος 42.	Χῖος vid. ad n. 41.

Addimus denique hoc loco e titulis Lamiensibus, quos ex ephemeride Attica supra (p. 14 sq.) apposuimus, nomina memorabiliora.

Ἀγαθάναξ.	* Δορκίον.	Λύτων.	* Πολεμίτας?
Αἰσχρίων.	* Δρώπακος.	* Μαχίδας.	Πύθων.
Ἀλέξαν.	Ἐρμων.	* Μελένθιος. 43.	Πυλάδης.
* Ἀμεύου.	* Εὐαμερία.	* Μενεκρατίδας 43.	Σίμων.
* Ἀμέλαος.	Εὐκολίνα.	Μήλων.	Σπερχιδας.
Ἀμμία.	Εὐκράτης.	* Μήκων?	Στρατονία.
Ἀμώμητος.	* Εὐκταῖος.	Μηνᾶς.	Σωπίπατρος.
Ἀνταδρος.	Ἐχρεσθένης.	Μοσχίων.	Σωτήρα.
Ἀντικράτης.	* Θείρων.	Νίκαι.	Σωτύλος.
Ἀπολλωνίδας.	Θήβα.	* Νικαπός.	Σωτάδης.
* Ἀρεστοκλής.	Ἰσαγόρας.	* Νικασίβουλος.	Σωτήλης.
Ἀριτάνος.	* Ἰτάργυρος.	Νικίστιππος.	* Τηλένομος.
Ἀρχικλῆς.	* Κλευδιάμας.	Νικηφόρος.	* Τυρίων.
Ἀστυφίλος.	Κλεομέδων.	Νύστανδρος s. Νύταν-	* Φιλέκτας.
Βάγκιος.	* Κρινέας.	δρος.	* Φιλόμαχος.
* Βερβίνας.	Κριτόβουλος.	Ὀλυμπίας.	* Φύλαρος.
Δάμων.	Λέων.	Πολέμαχος.	* Χαῖρος.
Δικαία.	Λύκος.	* Πολύων.	* Χιώνη.
Διοκλῆς.	* Λυσά.		

APPENDIX IV.

EXPLICATIO TABULARUM CUM CATALOGO LAPIDUM.

Ad explicandas quas annexuimus tabulas paucis verbis opus est.

Tabula I continet Delphorum urbis adumbrationem qua tabulam Delphicam, quam a Laurentio delineatam Ulrichsius libro suo addidit, ita imitandam curavimus, ut nulla notarentur aedificia nisi ea, quorum vestigia haud dubia supersunt, additis fundamentis quibusdam antiquis meridiem versus templo Apollineo subiectis, quae curante Müllero, dum Delphis versabamur, effodiebantur. Quae fundamenta non aedificiorum sunt

sed murorum areis substructorum sive ἀναλημμάτων, qualia in titulo nostro 67 significantur.

Tabulae II et III lapidi altera, altera aeri incisae sunt secundum ea, quae Neiseus iuvenis egregius, Gottingensis, qui Müllerum per Italiam, Siciliam, Graeciam comitabatur, Delphis adumbravit mihiq̄ue edenda transmisit Adolphus Schöll V. Cl. professor nuper Halensis, quem nunc Vi-marienses rapuerunt.

Inter fragmenta templi Delphici quod primo loco posuimus capitulum est Ionicum marmoreum, quale inter rudera nuper effossa infra templi sedem humi iacet ad interiorem aedem pertinens; exteriorem enim columnae Doricae ornabant, quarum diametros habet metra Gall. 1, 66. Idem fragmentum exhibent n. 2 et 3 secundum pictoris nostri delineationem ab Henrico Strack architecto Berolinensi clarissimo instauratum.

Fig. 4. Fragmentum marmoreum simae foliis ornatae.

Figg. 5 et 6. Anaglypha in duobus lateribus eiusdem lapidis insculpta, qui lapis miserrime habitus ac dimidius humo obrutus quo pertinerit non patet; ipsius templi Apollinis non fuisse credo; ubicunque autem locum habuit, ita collocatus fuisse debet, ut ab utraque parte bene adspiceretur. Certamina Graecorum cum Gallis repraesentata esse videntur, quantum ex armatura colligitur. Cf. de iisdem fragmentis Delphicis quae dicit Ulrichsius p. 37.

Haec sunt quae e celeberrimi templi ruina luci reddere nobis contigit fragmenta, pretiosa quidem omnibusque φιλέλλησι, ut confidimus, accepta, neque vero ea, ut aedem Apollineam, qualis olim fuerit, inde probabiliter instauratam nobis refingamus. Hoc tantum certum est, neque capitulum illud neque simam eiusmodi esse, ut ad Spinthari Corinthii tempora referri posse videantur. Neque hoc mirum est; constat enim vario tempore in hoc templo aedificatum esse; erant qui a Nerone absolutum esse dicerent. Cf. Aesch. c. Ctes. 116 ibique scholiast. ad vocabula πρὸς τὸν καινὸν νεών. Quare quum de tota hac re iudicium fieri nondum possit, tacendo quam dicendo sapere malui neque de interioris templi favissis operibusque subterraneis, in quae fodientes incidimus, quae alibi monui (Allg. Litt. Ztg. 1843. Januar. p. 44) quum nihil sit quod addam, hoc loco repetam. Certiora docebimur, si quando contigerit, ut cum maiore sumptu atque otio quam nobis licuit, tota Delphici dei sedes pervestigetur, quod ne in tempora nimis remota differatur, bonarum artium caussa vehementer optamus.

CATALOGUS LAPIDUM INSCRIPTORUM DELPHICORUM
secundum initia annotatis et loco lapidis et nomine eius qui transcripsit.

Litterae lapidum
in tab. U.

a.	"Αρχοντας Ἀρχία μηνὸς Δαιδαφορίου
b.	"Αρχοντας Πισιδίου τοῦ Ξένου μηνὸς Θεοξενίου
c.	"Αρχοντας ἐν Δελφοῖς Κλεοδάμου μηνὸς Ἡρακλείου
d.	"Αρχοντας Δεξιόδα μηνὸς Βοαΐδου
e.	"Αρχοντας Θρασ . . . μηνὸς Ποίτροπίου
f.	"Αρχοντας Ἡρακλείδα μηνὸς Δαιδαφορίου
g.	"Αρχοντας Δεξιόδα μηνὸς Ἡρακλείου
h.	Στραταγέοντες τῶν Φωκίων
i.	"Αρχοντας Δεξιόδα μηνὸς Βουκατίου
k.	"Αρχοντας Δεξιόδα μηνὸς Ἀπελλαίου
l.	"Αρχοντας Θρασυκλῆος μηνὸς Θεοξενίου
m.	"Αρχοντας Ἡρακλείδα μηνὸς Βοαΐδου
n.	"Αρχοντας Κλεοδάμου μηνὸς Δαιδαφορίου
o.	"Αρχοντας Ἀγίωνος μηνὸς Ἡρακλείου
p.	"Αρχοντας Ἀβρομάχου μηνὸς Θεοξενίου
q.	"Αρχοντας ἐμ μὲν Ἐρινεῶ
r.	"Αρχοντας Ἀριστίωνος τοῦ Ἀναξανδρίδα
s.	Ἐπὶ Ἀμύντα ἀρχοντας
t.	Ἐπὶ Νικαῖδα ἀρχοντας
u.	Δελφοὶ ἔδωκαν Καλλιανέει
v.	"Αρχοντας Σωξένου μηνὸς Βουκατίου
w.	"Αρχοντας - - λου τοῦ Αἰακίδα
x.	"Αρχοντας Δεξιόδα μηνὸς Βοαΐδου
y.	"Αρχοντας Θρασυκλῆος μηνὸς Βουκατίου
z.	"Αρχοντας Δαμοσθένης μηνὸς Θεοξενίου
aa.	"Αρχοντας Κλεομάντιος τοῦ Δεῖνωνος
β.	"Αρχοντας Πεισιδίου τοῦ Ξ. μηνὸς Ἰλαίου
γ.	"Αρχοντας Πεισιδίου τοῦ Ξ. μηνὸς Ἰλαίου
δ.	"Αρχοντας Κλεοδάμου τοῦ - - νωνος μ. Ἡρ.
ε.	"Αρχοντας Διονυσίου μηνὸς Ἰλαίου
ζ.	Δελφοὶ ἔδωκαν Ποσειδωνίῳ
η.	Δελφοὶ ἔδωκαν Ἀσκληπιάδῃ
θ.	Δελφοὶ ἔδωκαν Τελεσ[ίῳ]
ι.	Δελφοὶ ἔδωκαν Ἀρτεμιδίου
κ.	"Αρχοντας Ἐμμενίδα τοῦ Καλλία
λ.	"Αρχοντας Δεξιόδα μηνὸς Θεοξενίου
μ.	Ἐδοξεν τῇ βουλῇ κ. τ. δ. Στρατ.
ν.	"Αρχοντας Ἀμφιστράτου μηνὸς Ποίτρ.
α.	"Αρχοντας Ἀμφιστράτου τοῦ Ἀ.
π.	"Αρχοντας Ἰβρία τοῦ Ξένου
ρ.	Δελφοὶ ἔδωκαν Πολυκαμένεω

Qui transcripsit.

Numeri titularum.

Thierschius vid. p. 27.	
Schöll.	5.
S. C.	3.
Müller.	19.
S.	12.
C.	29.
S.	17.
C.	27.
S.	11.
C.	18.
C.	25.
C.	26.
C. S.	13.
C.	33.
C.	34.
C.	28.
C.	35.
Thiersch.	
C.	42.
C.	60.
C. S.	7.
S.	2.
C.	16.
C.	30.
C.	31.
S.	9.
S.	4.
S.	6.
S. M.	8.
C.	32.
M.	53.
M.	54.
M.	55.
M.	51.
M.	14.
S. M.	10.
M.	68.
M. C.	22.
C.	23.
M.	15.
M.	50.

στ.	Ἀρχοντες Δεξάνδα μηνὸς ἐνδύς Ποίτρ.	C.	20.
τ.	Ἀρχοντας ἐν Δελφοῖς Δεξάνδα τοῦ Δ.	C.	21.
υ.	Δελφοὶ ἔδωκαν Νικάνδρῳ	M.	62.
φ.	Ἔδοξε τῇ πόλει τῶν Δελφῶν ἐπειδὴ	C.	47.
χ.	Δελφοὶ ἔδωκαν Πλεισταίνῳ	C.	59.
ψ.	Πλεισταίνου ἄρχοντας	C.	48.
ω.	Δελφοὶ ἔδωκαν προμαντείαν	C.	56.
αα.	Δελφοὶ ἔδωκαν Εὐβίῳ	C.	58.
bb.	Δελφοὶ ἔδωκαν Δημητρίῳ	C.	59.
cc.	- Ἀρχιπόλιος - -	M.	47.
dd.	Ἐπὶ Καλλιμάχῳ ἄρχοντας	M.	45.

Reliqui tituli Delphici aut alibi reperti sunt sicut titt. 55, 67 aut eiusdem muri lapidibus inscripti sunt qui humi iacent, quare in tabula nostra non representati sunt.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Pag. 14. sq. Titulos Lamienses, quos ex ephemeride Atheniensi depromsimus e suis schedis nuperrime edidit Stephanus cuius libellus inscribitur: Reise durch einige Gegenden des nördlichen Griechenlands von Dr. Ludw. Stephani 1843, unde praecipuam lectionis varietatem hic breviter adnotabo.

Tit. 1. (St. n. 20) vs. 1 [M]υδάμαντος; vs. 2 ἀπελευθερου δοκότος [ἐπὶ τὰν] στάλαν; vs. 5 Ἀριστοκλῆς; vs. 8 [Νικό]μαχος Νικηφόρου.

Tit. 2. (St. 22) vs. 1 [A]υσάνδρου (Νυσάνδρου s. Νυσσάνδρου quod in lapide est non est quod corrigatur) Δαρειχ - - ; vs. 2 Νικ[α]σ . . εὐδου; vs 3 ἐπ[ὶ τὰ]ν στάλαν, sed in lap. EN . . N; vs. 4 Νικάνδρος recte ut videtur.

Tit. 4. (St. 23) vs. 2 ἐ[ς] τὰν πόλιν; vs. 3 Εὐκολίνα Σένωνος.

Tit. 5. (St. 26) vs. 4 μη[νὸς Ἰπποδρομίου] quo iure, non vi-
deo; in fine Συνευδόκεος.

Tit. 6. (St. 25) vs. 13 Μή[κω]νος sed in lap. ΜΗΛ - - .
vs. 26 Πολεμι[σ]τᾶ. Quae lectionis varietas ea est, ut si exceperis fortasse tit. 2 vs. 4 nihil contineat, quod in textum qualem supra exhibuimus recipiendum esse putemus. Inter menses Lamienses quos e titulis p. 17 notavimus, omisimus unum, cui nomen erat Ἀρεος tit. 2 vs. 4. Alius cuiusdam mensis nomen in ΠΟΝΟΣ videtur exiisse ut monuit Stephanus ad tit. 4 vs. 10. Genitivi ΓΕΥΣΤΟΥ idem nominativum formavit Γευστός; mihi magis placet quod posui Γεύστης. Tit. 2 vs. 7 lege Βάγκιος Βαγκίου Ἵπο - - quod est nominis proprii initium.

Pag. 48 lin. 26 dele praepos. ἐν male additam.

Pag. 49 lin. 4 a fine Locr. I legendum est collatis quae diximus p. 76.

Pag. 49 lin. 2 a fine leg. Aetolorum XI coll. p. 77.

Pag. 74. Ibidem titulos nonnullos sepulcrales repperimus, quorum e schedis nostris haec addo: In columella eleganter ornata:

ΔΑΜΩ	In alia: ΤΙΜΟΚΡΑΤΕΙΑ	In alia: ΕΡΙΒΟΙΣΚΑΙ
ΔΑΜΑΙΝΕΤΑ	ΝΙΚΟΞΕΝΑ	ΕΡΙΧΡΥΣΙΔΙ
	ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣ	

Hi tituli sepulcrales Elatenses omnes in marmore quodam subnigro scripti sunt.

In lapide oblongo sima ornato: ΑΡΧΙΠΡΑ.

In tabulis titulorum annexis corrigas:

tit. 45 vs. 12 ΕΠΙΜΕΛΟΜΕΝΩΙ

tit. 46 vs. 7 ΑΛΛΟΙΣ.

Iam nihil aliud addendum habeo nisi unum quod maximum est, ut gratias publice agam viris clarissimis qui pro sua erga me humanitate atque benevolentia hunc libellum edenti mihi consilio et facto deesse noluerunt, alteri Henrico Strack, qui tabulas adornandi curam suscepit, alteri Ioanni Franz, qui quum de universis meis antiquitatis studiis tum de hac titulorum Delphicorum editione egregie meruit atque in multis difficilioribus locis mirifice me adiuvit. Horum virorum benevolentia erectus, auxilio adiutus iam magis sperare potero, quod summi facio, fore ut eo nomine, quod fronti libelli inscriptum est, non prorsus indigna videantur Anecdota mea Delphica.

INDEX

RERUM ET VERBORUM.

p. paginam designat, numerus solus titulum.

- Aeginetae honorantur 55.
 Aesculapium Elatense p. 7.
 Aetolorum inter Amphictyones principatus p. 12. 50.
 Agoracrates Agoraclis f. 65.
 Ἀγριακὴ βουλὴ 67.
 Alabandensis honoratur 52.
 Alexandrini Aegypt. 56.
 Alpeni, Alponus 40.
 Ameneas Thessalus 49.
 Ἀμεύνων p. 80.
 Amphictyonum decreta lapidibus inscripta p. 47 sq.
 Amphictyonum Thermopylis conventus p. 49.
 Amphipolitani honorantur 52.
 Ἀμυθίων 63.
 ἀναγραφαὶ τῶν ἀπελευθερωθέντων p. 13.
 ἀναλήμματα substructiones pp. 84. 97.
 Anapae Circassicae tit. de manum. repertus p. 26.
 ἀνεγκλήτως p. 40.
 ἀνεπιλήπτως p. 87, 11.
 Apochae formula p. 38.
 Apollon νατιώτας Chalaei p. 22.
 Apotropius mensis nullus p. 30.
 Archontes Delphici p. 52.
 Ἄρεος mensis Lamiensis p. 100.
 Ἀρπίδες παραφέρονται caerimonia Delphica 40.
 Βεβαιωτὴρ unde dictus p. 42.
 Βεβαιωτὴρ s. Βεβαιωτῆς in re pecuniaria p. 42.
 Βοιάδος, Βοιάδοιος m. Delphicus p. 30.
 Βοιάος pro Βοιάδος pp. 28. 33.
 Βούλειον pro Βούλισσαι p. 87, 10.
 Βύμιος m. Lamiensis p. 19.
 Caduceus sacer litteratus p. 76.
 Callicles quinquies iisdem honoribus donatus p. 77.
 Catalogi manumissorum Thessalici p. 13.
 Chaeronensium manumissio sacra p. 20.
 Charadraei 27; pp. 33. 66.
 Clypei sacri caelati p. 76.
 Concilium Amphictyonum unde constituatur p. 50.
 Cyretiensium manumissiones p. 14.
 Cyriaci Anconitani in topogr. Graeca auctoritas p. 1.
 χεῖσαι τὰν χέσα p. 33.
 Χρυτταῖος m. Lamiensis p. 16.
 Daedaphorius m. Delphicus p. 31.
 Dativi plur. tert. declin. insolentiores p. 91.
 Dauliorum manumissio sacra p. 23.
 Decretorum Delphicorum formula duplex p. 51.
 Delphi titulorum locupletes p. 5.
 Deus pro servo stipulans p. 19.
 Dii manumissionis auctores p. 19.
 Dionysia Erythraeorum 46.
 Dionysius Naupacti p. 19.
 δοῦναι ἐν τὰν στάλαν p. 16.
 Ἐγδικος 39 p. 74.
 Elatensium manumissio in sollemnibus comitiis pp. 24. 74.
 ἐλευθερία i. e. ἐλευθερωσις p. 88 vs. 17.
 Ἐναρχος p. 74.
 Ἐνδρσις adiectivum 40.
 Ἐνδυσημαῖος? p. 31.
 Epidauriorum inter Amphict. legati 40, 6.

- ἐπιμελητὴς τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀμφικτυόνων 67;
 p. 84.
 ἐπιμέλεια 43. 45.
 ἐπιτρεγάζομαι decerno p. 76.
 ἐπιτιμία pro ἐπιτιμία p. 54.
 Erinaceorum magistratus 28.
 Erythraei Iones 68. 69.
 Erythrae ad Thermopylas 69; p. 86.
 Εὐεργετία honos p. 54.
 εὐσέβεια opus pietatis p. 87 vs. 15.
 εὐτυχισσύνα p. 21.
 ἑξελύττεσθαι p. 34.
 ἑξελύττεσθαι Erythracorum p. 85.
 Fideiussio a stipulationibus in manum. tra-
 ducta p. 43.
 Fontes Delphorum p. 32.
 Γεύτης mens. Lam. unde dictus p. 16.
 Gyrtou Thess. 64.
 Heracleodorus 52.
 Heraeus mens. Delph. p. 31.
 Herapion mensis nullus ibidem.
 Hieredum in manumissione consensus p. 33.
 Hieromnemonum ratio p. 49.
 Hippodromius m. Lamiens. p. 16.
 Hippodromius m. Callipolitanorum p. 31.
 Honores Delphici pp. 53 sq.
 Hyampolitica manumissio p. 24. 73.
 ἱεραιετία p. 32.
 ἱεροδουλεία vera et ficta p. 17.
 ἱεροκήρυξ τῶν ἱερομανιόνων 60.
 ἱερός pro ἱεροδούλος p. 40.
 Ἰλιάς mens. Delph. p. 29.
 Imperativi forma insolentior p. 91.
 Ingenuitas post discessum 39.
 Inscriptiones emendantur
 Böckhii 1607 p. 22; 1689b p. 48; 1701 p.
 41; 1803 p. 45; 1706 p. 29; 1709 p. 29.
 Rossii 67 p. 56; 70 p. 47; 81 p. 24; 86 p. 22.
 Thierschii 3 p. 28.
 Leakii treas. p. 48.
 Ioannes Grammaticus emendatus p. 89.
 Καλαῖνος nom. Maced. 52.
 Καλλίπολις opp. Aetol. p. 32.
 καταβάλλειν τὰ λύτρα p. 37.
 κηρύκειον 40.
 κολάζεσθαι active 30.
 Κοτταῖος quis? 63.
 Κρεῖστων nomen 62.
 Λάδικος nom. Aetol. 21.
 Lamiensium decreta Aetolis praescriptis p. 16.
 Laphrius mens. Doridis p. 31.
 Larissensium manumissio p. 13.
 Larymina nondum Boeotorum facta p. 82.
 Laurus Delphica p. 54.
 Libertus numinis Aesculapii p. 24.
 Λύανδρος Aegineta 55.
 Λύκος m. Lam. p. 16.
 Magistratus postscripti p. 52.
 Manumissio ad aram p. 12.
 διὰ κήρυκος p. 11.
 directa p. 39.
 Graeca et Romana collata p. 10.
 Graeco-Iudaica ad proseucham
 p. 25.
 in sancta ecclesia p. 26.
 Lacedaemoniorum p. 13.
 sacra per vend. vel dedicationem
 p. 16 sq.
 testamentaria pp. 11. 39.
 Menses Delphici p. 29 sq.
 Lamienses p. 16, cf. Add. p. 100.
 Metaplasmi p. 91.
 Minerva Daulide p. 24.
 Minervae Pronaeae sacra Delphica 45, pp.
 78. 79.
 Μόλυκος nom. Lariss. 49.
 Moneta Delphica p. 37.
 Mulier quo modo manumittat p. 33.
 Multa sacra τὸ πρόπτιμον p. 44.
 Νευκῆρος p. 45.
 Νικοξῆνα nom. Elatense p. 101.
 Nomina in ὡς p. 77.
 Nominum servilium ratio p. 35.
 Oesymaeus 64.

- Oloossonensium manumissio p. 14.
 Ὀνομακλήs nom. Aegin. 55.
 Optativi formae duae insolentiores p. 91.
 π pro β pp. 30. 90.
 παραμονή, Παραμόνος p. 40.
 φ litterae singularis forma p. 9.
 Φαίδωρος p. 68.
 Phocensium dialectus a Delphica differt p. 89.
 Phoenix Delphis honoratur 54.
 ποιεῖν τι i. e. ἀδικεῖν τι p. 62.
 ποικίλος caelatus p. 76.
 Ποιτρότιος m. Delph. p. 31.
 Πόκιος m. Locr. cui Delphico respondeat p. 32.
 τοξότης 38.
 Polyarchus Naxius 49.
 ποτὶ eum numer. p. 70.
 πρακτικός, πρακτικός, πράκτος pp. 44. 45.
 πρακτικός τινι p. 62.
 Pretia servorum Delphis p. 37.
 Tithorae p. 38.
 Ptolemaeus Ptolemaei filius p. 8.
 Pylaea et verna et auctumnalis Delphis habita p. 49.
 Sacerdotales familiae Delphicae p. 45.
 Samii honorantur 59.
 Scarpheus 62.
 Scriba senatus Delphici aut omissus aut senatoribus adnumeratus p. 53.
 Scripturae in titulis Delphicis differentia p. 9.
 Seleucia Erythraeorum p. 12.
 Serapis Chaeroneae p. 20.
 Coroneae p. 21.
 Tithorae p. 21.
 Servi heris cognomines 19. 20. 28. 30; p. 36.
 Servorum varia genera p. 36.
 Σικανὰ ἐν Πολυαίᾳ ἢ πράτα p. 55, vid. ad n. 46.
 Stateres argentei Lamiae p. 16.
 Delphis p. 37.
 Statu liberi iura p. 40.
 Stiriensium manumissio sacra p. 22.
 Στοιῦς, Στοιματῖς p. 77.
 Strategae eponymi Phocensium p. 33.
 Erythraeorum 68. 69.
 συλῆν, συλᾶν p. 43 i. q. ἐξαεῖσθαι p. 44.
 συνευδοκῆς i. e. συνευδοκῶν p. 15; tit. 5; p. 33.
 Syngrapha venditionis p. 46.
 Testes manumissioni adhibiti p. 45 sq.
 Theorodicia honor Delphicus p. 54.
 Thesaurus honoris causa donatus 40.
 Tithorea, melius Tithora p. 21.
 Tithorensium de manum. tituli p. 20.
 Trixallius mensis Lam. p. 16.
 Traianus, Trahianus, Tragianus p. 73.

I.

Θ] Ε Ο Σ Τ Υ Χ Α Ν Α Γ Α Θ Α Ν
 ΑΡ]ΧΟΝΤΟΣ ΣΩΣΙΠΑΤΡΟΥ ΤΟΥ ΑΙΑΚΙΔΑΒΟΥ
 ΛΕΥΟΝΤΩΝ ΤΑΝ ΠΡΩΤΑΝ ΕΞ ΑΜΗΝΟΝ ΑΝΤΙΓΕ
 ΝΕΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΔΩΡΟΥ ΑΓΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΚΛΕΟΔΑΜΟ[Υ
 5 ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣ ΔΕΥΒΡΙΑΤΟΥ ΞΕΝ[Ω]ΝΟΣ ΕΠΕΙ
 ΑΓΙΩΝ ΚΛΕΟΔΑΜΟΥ ΕΠΕΛΘΩΝ ΕΠΙ ΤΑΝ ΕΚΚΛΗΣΙ
 ΑΝΔΙΕΛΕΓΕΥ ΠΕΡΛΑΙΣΤΑΤΟΥ ΑΝΤΑΝΟΡΟΣ ΗΡΑ
 ΚΛΕΩΤΑΔΙΟ[ΤΙ] ΕΚΤΕΝΗΣ ΚΑΙ ΕΥΝΟΥΣΥ[ΠΑ]ΡΧΕΙ[ΠΟ
 ΤΙΤΕΤΟΙΕΡΟΝ[ΚΑ]Ι ΤΑΝ ΠΟΛΙΝ ΤΩΝ ΔΕΛΦΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙ
 10 ΠΛΕΙΣΤΟΥ ΠΟΙΕΙΜΕΝΟΣ ΤΑΝ ΠΟΤΙΤΟΥΣ ΘΕΟΥΣ
 ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ ΑΥΤΟΣ ΑΥΤΟΝ ΕΥΧΡΗΣΤΟΝ ΕΜ ΠΑΝΤΙ
 ΚΑΙ ΡΩΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΙΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΑΙΤΑΙ ΠΟΛΕΙ ΚΑΙ[ΚΑ
 ΤΙΔΙΑΝ ΤΟΙΣ ΕΝ ΤΥΓΧΑΝΟΝΤΟΙΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΑΝ Ε[ΙΣΟ
 ΚΑΤΙΣ ΑΥΤΟΝ ΠΑΡΑΚΑΛΗΣΥΜΠΟΤΙΓΙΝΟΜΕΝΟΣ ΜΕΤΑ
 15 ΠΑΣΑΣ ΠΡΟΟΥΜΙΑΣ ΕΝΟΙΣ ΚΑΤΥΓΧΑΝΩΝΤΙ ΧΡΕΙΑΝ Ε
 ΧΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΛΕΓΩΝ ΚΑΙ ΠΡΑΣΣΩΝ ΔΙΑ ΠΑΝΤΟΣ ΠΕΡΙ
 ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΚΑΙ ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ ΤΩΝ ΔΕΛΦΩΝ ΑΓ[Α]Θ[Α]Ι
 ΤΥΧΑΙ ΔΕ ΔΟΧΘΑΙΤΑΙ ΠΟΛΕΙ ΤΩΝ ΔΕΛΦΩΝ[Ε]Ν ΑΓΟ
 ΡΑΙΤΕ ΛΕΙΩΙΣΥΜΨΑΦΟΙΣ ΤΑΙΣ ΕΝ ΝΟΜΟΙΣ ΕΠΑΙΝΕ
 20 ΣΑΙ ΛΑΙΣ ΤΑΝ ΑΝΤΑΝΟΡΟΣ ΗΡΑ ΚΛΕΩΤΑΝ ΕΠΙΤΕΤΑΙ
 ΠΡΟΑΙΡΕΣΕΙΑΙ ΕΧΩΝ ΔΙΑΤΕΛΕΙ ΠΟΤΙΤΕΤΟΙΕΡΟΝ ΚΑΙ
 ΤΑΝ ΠΟΛΙΝ ΤΩΝ ΔΕΛΦΩΝ ΚΑΙ ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΑΥΤΩΙ ΚΑΙ ΕΓ
 ΓΟΝΟΙΣ ΠΑΡΑ ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ ΠΡΟΞΕΝΙΑΝ ΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝ
 ΠΡΟΔΙΚΙΑΝ ΑΣΥΛΙΑΝ ΑΤΕΛΕΙΑΝ ΠΑΝΤΩΝ ΠΡΟΕΔΡΙΑΝ
 25 ΕΜ ΠΑΣΙ ΤΟΙΣ ΑΓΩΝΟΙΣ ΟΙΣ ΑΠΟΛΙΣΤΙΘΗΤΙΚΑΙ ΓΑΣΚΑΙ
 ΟΙΚΙΑΣ ΕΓΚΤΗΣΙΝ ΚΑΙ ΤΑΛΛΑ[ΠΑΝ]ΤΑ ΟΣΑ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟ[ΙΣ
 ΠΡΟΞΕΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ ΥΠΑΡΧΕΙΑΝ Α
 ΓΡΑΨΑΙ ΔΕ ΤΟ[ΨΑΦΙΣ]ΜΑΤΟΥΣ ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΕΝ ΤΩ[Ι] Ε
 ΡΩΙ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΕΝ ΤΩ[Ι] ΕΠΙΦΑΝΕΣ ΤΑ ΤΩ[Ι]
 30 Τ Ο Π Ω Ι

II.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΒΑΘΥΛΟΥ ΤΟΥ ΑΙΑΚΙΔΑ ΜΗΝΟΣ ΔΑΙ
ΔΑΦΟΡΙΟΥ ΑΠΕΔΟΤΟ ΜΝΑΣΙΣ ΤΡΑΤΑΣ ΩΚΛΕΟΣ
ΤΩ ΙΑΠΟΛΛΩΝΙ ΤΩ ΙΠΥΘΙΩΙ ΣΩΜΑΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ
ΑΙΟΝΟΜΑΝΙΚΑΙ ΑΤΙΜΑΣ ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΜΝΑΝ ΠΕΝ
5 ΤΕ ΚΑΙ ΤΑΝΤΙ ΜΑΝ ΕΧΕΙ ΚΑΘΩΣ ΕΠΙΣΤΕΥΣΕΝ Ι
ΚΑΙ ΑΤΑΝ ΩΝ ΑΝΤΩΙ ΘΕΩΙ ΕΦΟΤΩΙ ΕΛΕΥ
ΘΕΡΑΝΕΙ ΜΕΝ ΤΟΝ ΠΑΝΤΑ ΧΡΟΝΟΝ ΠΟΙΟΥΣΑ
Ο ΚΑΘΕΛΗ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΡΕΧΟΥΣ ΑΠΑΚΑΘΕΛΗΕΙ
ΔΕ ΤΙΣ ΚΑΤΑ ΔΟΥΛΙΣ ΟΙΤΟΝΙΚΑΙ ΑΝΚΥΡΙΟΣ Ε
10 ΣΤΩ ΟΠΑΡΕΝ ΤΥΧΩΝ ΣΥΛΕΩΝ ΝΙΚΑΙ ΑΝΑΝΥΠΟΔΙΚΟΣ ΕΩΝ ΚΑΙ ΙΣΑΜΙΟΣ
ΠΑΣΑΣ ΔΙΚΑΣ ΚΑΙ ΪΑΜΙΑΣ ΒΕΒΑΙΩΤΗΡΑΡΙΣ ΤΙΩΝ ΑΓΙΩΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ
ΝΟΜΟΥΣ ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ ΜΑΡΤΥΡΟΙ ΟΙ ΕΡΕΥΣΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΑΝΔΡΟ
ΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΑΙ ΕΥΚΡΑΤΗΣ . . ΑΛΙΚΩΝΟΣ ΑΓΙΩΝΑΘΑΝΙΩΝΟΣ ΦΙΛΙΣΤΙΩΝ
ΑΝΔΡΟΞΕΝΕΟΣ ΝΙΚΕΑΣ ΑΓΗΣΑΝΔΡΟΥ ΤΙΜΟΚΡΙΤΟΣ ΕΥΚΛΕΙΔΑ

III.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝ ΔΕΛΦΟΙΣ ΚΑ[Ε]ΥΔΑΜΟΥ ΜΗΝΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
ΕΝ ΔΕ ΑΜΦΙΣΣΑ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΧΑΡΙΞΕΝΟΥ ΜΗΝΟΣ ΠΟΚΙΟΥ ΑΠΕΔΟΤΟ ΑΓΩΝ
ΕΠΙ[Χ]ΑΡΙΔΑΣ ΥΝΕΥΔΟΚΕΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΥΙΩΝ ΑΥΤΟΥ Α[ΓΙ]ΩΝΟΣ ΕΠΙΧΑ
ΡΙΔΑΛΥΚΙΔΑΤΩ ΙΑΠΟΛΛΩΝΙ ΤΩ ΙΠΥΟΙΩ ΙΣΩΜΑΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝΑΙΟΝΟΜΑΣ[Κ]ΥΛ
5 ΛΑΤΟΓΕΝΟΣ ΟΙΚΟΓΕΝΗΤΙΜΑΣ ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΜΝΑΝΤΡΙΩΝ ΚΑΙ ΗΜΙΜΝΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΑΝ
ΤΙΜΑΝΕΧΕΙ ΠΑΣΑΝ ΒΕΒΑΙΩΤΗΡ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΣΥΜΒΟ
ΛΟΝ ΤΙΜΟΚΛΗΣ ΘΡΑΣΕ. ΔΕ... ΟΣ ΠΑΡΑ ΜΙΝ ΑΤΩ ΔΕΣΚΥΛ[Α] ΠΑΡΑ ΕΥ
ΚΛΕΙΔΑΝ ΑΜΕΙΝΟ ΚΛΕΟΥΣ ΕΩΣ Κ[ΑΖ]Η ΕΥΚΛΕΙΔΑΣ ΠΟΙΟΥΣΑ ΠΑΝΤΟ ΔΥ
ΝΑΤΟΝ ΕΙΔΕΤΙΣ ΕΦΑΠΤΟΙ ΤΟΣ[Κ]ΥΛΛΑΣ ΕΠΙ ΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣ[ΜΩ]Ι ΚΥΡΙΟΣ Ε
10 ΣΤΩ Ο ΠΑΡΑ ΤΥΧΩΝ ΣΥΛΕΩΝ ΑΥΤΑΝ ΩΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑΝ ΚΑΙ ΟΒΕ[ΒΑ]ΙΩΤΗΡ
ΒΕΒΑΙΟΥ ΤΩ[Κ]ΑΘΩΣ ΕΠΙΣΤΕΥΣΕΣ Κ[Υ]ΛΛΑΤΩΙ ΘΕΩΙ Τ[ΑΝΩΝΑΝ] ΟΔΕ ΠΡΟ
ΣΤΑΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΣΥΛΕΩΝΣ[ΚΥ]ΛΛΑΝ ΚΑΙ ΟΒΕΒΑΙΩΝ ΤΩΙ ΘΕΩΙ ΑΪΑΜΙΟΣ
ΕΣΤΩ ΚΑΙ ΑΝΥΠΟΔΙΚΟΣ ΠΑΣΑΣ ΔΙΚΑΣ ΚΑΙ ΑΪΑΜΙΑΣ ΕΙΔΕΜΗΘΕΛΟΙ ΠΑΡΑ
Μ]ΕΙΝΑΙΣ ΚΥΛΛΑ ΠΑΡΑ ΕΥΚΛΕΙΔΑΝ ΚΑΘΩΣ ΓΕΓΡΑΠΤΑΙ ΚΥΡΙΟΣ ΕΣΤΩ ΕΥ
15 ΚΛΕΙΔΑΣ ΕΠΙ ΤΙΜΕΩΝΣ ΚΥΛΛΑΙ ΚΑΙ ΜΑΣΤΙΓΩΝ ΠΛΑΓΑΙΣ ΑΣΙΝΕΟΙΣ[Α
ΩΝΑ ΚΥΡΙΑ ΕΣΤΩ ΑΝΑ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑ ΕΝ ΤΩ ΙΙΕΡΩΙ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ
ΜΑΡΤΥΡΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΙΕΡΕΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΔΡΟΜΟΚΛΕΙΔΑΣ ΑΡΧΩΝ ΚΑΙ ΟΝΕΟΚΟ
ΡΟΣ ΜΕΝΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΚΛΕΥΔΑΜΟΣ ΑΓΙΩΝ ΜΝΑΣΙΘΕΟΣ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΑΙ
ΕΥΚΛΗΣ ΔΕΛΦΟΙ ΜΝΑΣΙΛΑΟΣ ΔΑΜΟΚΛΗΣ. ΥΑΒΡΩΝΘΑΡΡ. ΥΣΑΜΦΙΣΣΕΙΣ

IV.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΠΙΣΙ ΘΕΟΥ ΤΟΥ ΞΕΝΩΝΟΣ ΜΗΝΟΣ ΙΛΙΑΙΟΥ ΕΠΙΤΟΙΣ
ΔΕ ΑΠΕΔΟΤΟ ΛΥΣΙΑΣ ΕΥΦΡΟΝΙΟΥ ΤΩ ΙΑΠΟΛΛΩΝΙ ΤΩ ΙΠΥΘΙΩΙ ΣΩ
ΜΑΓΥΝΑΙ ΚΕΙΟΝΑΙ ΟΝΟΜΑΝΙΚΟΜΑΧΑΤΟΓΕΝΟΣ ΟΙΚΟΓΕΝΗΤΙΜΑΣ
ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΜΝΑΝΤΕΣ ΣΑΡΩΝ ΚΑΙ ΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΕΙ ΠΑΣΑΝ ΚΑΘΩΣ
5 ΕΠΙΣΤΕΥΣΕΝΙΚΟΜΑΧΑΤΩΙ ΘΕΩΙ ΤΑΝΩΝΑΝΕΦΩΙΤΕ ΕΛΕΥΘΕ
ΡΑΕΙΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΕΦΑΠΤΟΣ ΑΠΟ ΠΑΝΤΩΝ ΤΟΜΠΑΝΤΑ ΒΙΟΝ ΠΟΙ
ΕΟΥΣ ΑΟΚΑΘΕΛΗ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΡΕΧΟΥΣΑ ΟΙΣ ΚΑΘΕΛΗΒΕΒΑΙΩΤΗΡ ΚΑ
ΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ ΚΑΛΛΕΙΔΑΣ ΕΥΚΛΕΙΔΑ ΕΙΔΕΤΙΣ ΚΑ
ΑΠΗΤΑΙΝΙΚΟΜΑΧΑΣ ΕΠΙ ΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣ ΜΩΙΒΕΒΑΙΟΝ ΠΑΡΕΧΟΝΤΩΝ
10 ΤΩΙ ΘΕΩΙ ΤΑΝΩΝΑΝΟΤΕ ΑΠΟΔΟΜΕΝΟΣ ΛΥΣΙΑΣ ΕΥΦΡΟΝΙΟΥ ΚΑΙ ΟΒΕΒΑΙ
ΩΤΗΡ ΚΑΛΛΕΙΔΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ ΟΜΟΙΩΣ ΔΕ ΚΑΙ ΟΙ ΠΑ
ΡΑ ΤΥΓΧΑΝΟΝΤΕΣ ΚΥΡΙΟΙ ΕΟΝΤΩΝ ΣΥΛΕΟΝΤΕΣ ΝΙΚΟΜΑΧΑΝ ΩΣ Ε
ΛΕΥΘΕΡΑΝ ΕΟΥΣ ΑΝΑΪΑΜΙΟΙ ΕΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΑΝΥΠΟΔΙΚΟΙ ΠΑΣΑΣ ΔΙΚΑΣ
ΚΑΙ ΪΑΜΙΑΣ ΜΑΡΤΥΡΟΙ ΟΙ ΠΕΡΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΠΡΑΞΙΑΣ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ
15 ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΕΥΔΟΚΟΣ ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ ΓΛΑΥΚΟΣ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΑΙ ΜΕΝΗΣ
ΦΙΛΟΚΡΑΤΗΣ Ο ΕΥΦΡΑΣΤΟΥ ΑΝΔΡΟΜΕΝΗΣ ΘΕΩΔΩΡΙΔΑ ΞΕΝΩΝ ΞΕΝΩ
ΝΟΣ ΑΡΙΣΤΙΩΝΝΙΚΑΝΔΡΟΥ ΤΙΜΟΚΡΙΤΟΣ ΕΥΚΛΕΙΔΑΣ

V.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΠΙΣΙΘΕΟΥ ΤΟΥ ΞΕΝΩΝΟΣ ΜΗΝΟΣ ΘΕΥΞΕΝΙ
 ΟΥ ΕΠΙ ΤΟΙΔΕ ΑΠΕΔΟΤΟ ΕΥΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΣΤΩ ΣΥΝΕΥ
 ΔΟΚΕΟΥΣΑΝ ΚΑΙ ΤΑΝΟΥΓΑΤΕΡΩΝ ΑΙΘΡΑΣ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΣΤΟΥΣ
 ΤΩΙΑ ΠΟΛΛΩΝ ΤΩΙ ΠΥΘΙΩΙΣ ΩΜΑΝΔΡΕΙΟΝ ΩΙΟΝ ΟΜΑΕΥ[Ι
 5 Ο ΣΤΟΓΕΝΟΣ ΘΡΑΙΚΑ ΤΙΜΑΣ ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΜΝΑΝΤΕΣ ΣΑΡΩΝ ΚΑΙ
 ΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΟΝΤΙ ΠΑΣΑΝ ΚΑΘΩΣ ΕΠΙΣΤΕΥΣΕ ΕΥΙΟΣ ΤΩΙ ΘΕ
 ΩΙ ΤΑΝ ΩΝΑΝ ΕΦΩΙΤΕ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΕΙΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΕΦΑΠΤΟΣ Α
 ΠΟ ΠΑΝΤΩΝ ΤΟΜΠΑΝΤΑ ΧΡΟΝΟΝ ΠΟΙΕΩΝ Ο ΚΑΘΕΛΗ ΚΑΙ ΑΠΟ
 ΤΡΕΧΩΝ ΟΙΣ ΚΑΘΕΛΗ ΒΕΒΑΙΩΤΗΡ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΤΑΣ ΠΟΛΙ
 10 ΟΣ ΕΥΔΟΚΟΣ ΠΡΑΞΙΑ ΕΙΔΕΤΙΣ ΑΠΤΟΙΤΟ ΕΥΙΟΥ ΕΠΙΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣ
 ΜΩΙ ΒΕΒΑΙΟΝ ΠΑΡΕΧΟΝΤΩΝ ΤΩΙ ΘΕΩΙ ΤΑΝ ΩΝΑΝ ΟΙΤΕ Α
 ΠΟΔΟΜΕΝΟΙ ΕΥΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΣΤΩ ΚΑΙ Ο ΒΕΒΑΙΩΤΗΡ ΕΥ
 ΔΟΚΟΣ ΕΙΔΕ ΜΗ ΠΑΡΕΧΟΙΝ ΒΕΒΑΙΟΝ ΤΩΙ ΘΕΩΙ ΤΑΝ ΩΝΑΝ
 ΠΡΑΚΤΙΜΙΟΙ ΕΟΝΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣΟΜΟΙ
 15 ΩΣ ΔΕ ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΡΑ ΤΥΓΧΑΝΟΝΤΕΣ ΚΥΡΙΟΙ ΕΟΝΤΩΝ ΣΥ
 ΛΕΟΝΤΕΣ ΕΥΙΟΝ ΩΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΕΟΝΤΑ ΑΖΑΜΙΟΙ ΕΟΝ
 ΤΕΣ ΚΑΙ ΑΝΥΠΟΔΙΚΟΙ ΠΑΣΑΣ ΔΙΚΑΣ ΚΑΙ ΨΑΜΙΑΣ ΜΑΡΤΥ
 ΡΟΙ ΟΙ ΠΕΡΕΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ ΠΡΑΞΙΑΣ
 ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΕΥΔΟΚΟΣ ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ ΓΛΑΥΚΟΣ
 20 ΚΑΙ ΑΔΑΣΚΛΕΥΛΟΥ ΑΝΔΡΟΜΕΝΗΣ ΒΑΡΥΛΟΥ

VI.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΠΕΙΣΙ ΘΕΟΥ ΤΟΥ ΞΕΝΩΝΟΣ ΜΗΝΟΣ ΙΛΙΑΙΟΥ ΕΠΙΤΟΙΣ ΔΕ
 ΑΠΕΔΟΝΤΟ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΘΑΜΒΟΣ ΑΒΡΟΜΑΧΟΥ
 ΚΛΕΩΝΔΑΜΟΣ ΘΕΝΕΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΙΡΑΝΙΩΝΟΣ ΠΑΙΔΑΡΙΟΝ ΩΙΟΝ Ο
 ΜΑΣ ΩΤΗΡΙΧΟΣ ΤΟ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΩΝΝΙΚΑΣΙ ΠΠΟΥ ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΕΝΔΟΓΕ
 5 ΝΕΣ ΤΩ ΙΑΠΟΛΛΩΝΙ ΤΩ ΙΠΥΘΙΩΙ ΤΙ ΜΑΣ ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΜΝΑΝΤΡΙΩΝ
 ΣΤΑΤΗΡΩΝ ΔΕΚΑ ΕΠΤΑ ΔΡΑΧΜΑΣ ΚΑΙ ΤΑΝΤΙ ΜΑΝΕΧΟΝΤΙ ΠΑ
 ΣΑΝ ΚΑΘΩΣ ΕΠΙΣΤΕΥΣΕΣ ΩΤΗΡΙΧΟΣ ΤΑΝ ΩΝΑΝΤΩΙ ΘΕΩΙ
 ΕΦΩΙΤΕ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΕΙΜΕΝ ΤΟΝ ΠΑΝΤΑ ΧΡΟΝΟΝ ΚΑΙ ΑΝΕΦΑ
 ΠΤΟΣ ΑΠΟ ΠΑΝΤΩΝ ΠΟΙΕΩΝ Ο ΚΑΘΕΛΗΙΔΕ ΤΙΣ ΚΑΕΦΑΠΤΗ
 10 ΤΑΙΣ ΩΤΗΡΙΧΟΥ ΕΠΙ ΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣ ΜΩΙΚΥΡΙΟΣ ΕΣΤΩ
 Ο ΠΑΡΑ ΤΥΧΩΝ ΣΥΛΕΩΝ ΣΩΤΗΡΙΧΟΝ ΑΣΑΜΙΟΣ ΕΩΝ
 ΚΑΙ ΑΝΥΠΟΔΙΚΟΣ ΠΑΣΑΣ ΔΙΚΑΣ ΚΑΙ ΣΑΜΙΑΣ ΒΕΒΑΙ
 ΩΤΗΡ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΗΡΑΚΩΝ ΠΑΡΝΑΣΙΟΥ ΜΑΡ
 ΤΥΡΟΙ ΟΙ ΕΡΕΥΣΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΠΡΑΞΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙ
 15 ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ ΕΥΔΟΚΟΣ ΠΡΑΞΙΑ ΑΓΗΣΙ
 ΛΑΟΣ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ ΠΑΤΡΕΑΣ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ ΔΙΟ
 ΔΩΡΟΣ ΗΡΑΚΩΝΟΣ ΒΑΚΧΙΟΣ ΑΩΝΑ ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΙΕ
 ΡΗ ΠΡΑΞΙΑΝ

VII.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΣ[Ω]ΞΕΝΟΥΜΗ
 ΝΟΣΒΟΥΚΑΤΙΟΥΑΠΕΔΟΤΟΑ
 ΘΑΜΒΟΣΑΘΑΜΒΩΝΟΣΣΥΝΕΥ
 ΔΟΚΕΟΥΣΑΣΚΑΙΤΑΣΘΥΓΑΤΕ
 5 ΡΟΣΑΥΤΟΥΕΡΑΤΑΣΤΩΙΑΠΟΛ
 ΛΩΝΙΤΩΙΠΥΘΙΩΙΣΩΜΑΑΝ
 ΔΡΕΙΟΝΠΑΙΔΑΡΙΟΝΟΕΠΡΙΑΤΟ
 ΠΑΡΑΤΕΛΕΣΑΡΧΟΥΦΥΣΚΕΟ[Σ
 ΤΟΝΥΙΟΝΤΟΝΕΡΜΑΙΟΥΚΑΙΣΙΩ
 10 ΣΟΥΣΣΩΣΘΕΝΗΝΜΝΑΝΤΕΣΣΑΡΩΝ
 ΚΑΙΗΜΙΜΝΑΙΟΥΚΑΙΤΑΝΤΙΜΑΝΕ
 ΧΕΙΚΑΘΩΣΕΠΙΣΤΕΥΣΕΣΩΣΘΕΝΗΣ
 ΤΑΝΩΝΑΝΤΩΙΘΕΩΙΕΛΕΥΘΕΡΟΣΕ
 ΕΙΜΕΝΚΑΙΑΝΕΦΑΠΤΟΣΑΠΟΠΑΝΤΩΝ
 15 ΤΟΜΠΑΝΤΑΧΡΟΝΟΝΠΟΙΕΩΝΟΚΑΘΕΛΗ
 ΚΑΙΑΠΟΤΡΕΧΩΝΟΙΣΚΑΘΕΛΗΒΕΒΑΙΩΤΗΡ
 ΑΝΤΙΧΑΡΗΣΑΪΑΡΑΤΟΥΕΙΔΕΤΙΣΕΦΑ
 ΠΤΟΙΤΟΣΩΣΘΕΝΕΟΣΕΠΙΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣ
 ΜΩΙΚΥΡΙΟΣΕΣΤΩΟΠΑΡΑΤΥΧΩΝΣΥΛΕ
 20 ΩΝΕΛΕΥΘΕΡΟΝΑΝΥΠΟΔΙΚΟΣΩΝΚΑΙΑ
 ΪΑΜΙΟΣΚΑΘΟΥΣΚΑΣΥΛΑΣΗΜΑΡΤΥΡΟΙ
 ΟΙΙΕΡΕΙΣΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ
 ΠΡΑΞΙΑΣΚΑΙΟΝΕΟΚΟΡΟΣΜΕΝΗΣΚΑΙ
 ΑΡΧΕΛΑΟΣΔΑΜΟΣΘΕΝΕΟΣΑΣΤΟΞΕΝΟΣ
 25 ΕΥΚΛΕΙΔΑΣΚΛΛΕΙΔΑΑΓΙΩΝΠΟΛΥ
 ΚΛΕΙΤΟΥ

VIII.

ΑΡΧΟΝΤ[ΟΣΚ]ΛΕΟΔΑΜΟΥΤΟΥΞΕΝΩΝΟΣΜΗΝΟΣΗΡΑ
 ΚΛΕΟΥΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝΤΑΝΔΕΥΤΕΡΑΝΕΞΑΜΗΝΟΝΑΡ[Ι
 ΣΤΟΚΛΕΟΣ[Τ]ΟΥΗΡΑΚΩΝΟΣΞΕΝΩΝΟΣΤΟΥΓΛΑΥΚΟΥΓΡΑ[Μ
 ΜΑΤΕΥΟΝΤΟ[Σ]ΔΕΒΟΥ[ΛΑΣ]ΔΙΚΑΙΑΡΧΟΥΤΟΥΥΒΡΙΑ
 5 ΑΠΕΔΟΤΟΑ[ΣΤΟΞΕΝΟΣΔΙΟ]ΝΥΣΙΟΥΣΥΝΕΥΔΟΚΕΟΥΣΑΣ[ΚΑΙΤ
 ΑΣ]ΓΥΝΑΙΚΟΣΑΥΤ[ΟΥ]ΚΑΙΤΟΥΥΙΟΥΔΙΟΝΥΣΙΟΥΚΑΙΤΑΣ
 ΟΥΓΑΤΕΡΟΣΑΥΤ[ΟΥ]ΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙΤΩΙΠΥΘΙΩΙ
 ΣΩΜΑΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝΑΙΟΝΟΜΑΑΙΡΕΣΙΣΤΟΓΕΝΟΣΕΝΔΟΓΕΝ[ΕΣ
 ΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΝΤΕΣΣΑΡΩΝΚΑΙΗΜΙΜΝΑΙΟΥΚΑΙΤΑΝ
 10 ΤΙΜΑΝΕΧΕΙΠΑΣΑΝΚΑΘΩΣΕΠΙΣΤΕΥΣΕΑΙΡΕΣΙΣΤΩΙΑΠΟΛ
 ΛΩΝΙΤΑΝΩΝΑΝΕΦΩΙΤΕΕΛΕΥΘΕΡΑΕΙΜΕΝΚΑΙΑΝΕΦΑΠ
 ΤΟΝΑΠΟΠΑΝΤΩΝΤΟΝΠΑΝΤΑΒΙΟΝΠΟΙΟΥΣΑΟΚΑΘΕΛΗ
 ΚΑΙΑΠΟΤΡΕΧ ΟΥΣΑΑΚΑΘΕΛΗΒΕΒΑΙΩΤΗΡΚΑΤΑ
 ΤΟΥΣΝΟΜΟΥΣ ΤΑΣΠΟΛΙΟΣΠΟΛΙΤΑ[ΣΑ]ΣΑΝΔΡΟΥ
 15 ΕΙΔΕΤΙΣΕΦΑΠΤΟΙΤΟΑΙΡΕΣΙΟΣΕΠΙΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣ
 ΜΩΙΒΕΒΑΙΟΝΠΑΡΕΧΕΤΩΤΩΙΘΕΩΙΤΑΝΩΝΑΝΟ
 ΤΕΑΠΟΔΟΜΕΝΟΣΑΣΤΟΞΕ[Ν]ΟΣΚΑΙΟΒΕΒΑΙΩΤΗΡ
 ΠΟΛΙΤΑΣΑΣΑΝΔΡΟΥΚΥΡΙΟΣΔΕΕΣΤΩΚΑΙΑΛΛΟΣ[Ο
 ΠΑΡΑΤΥΧΩΝΣΥΛΕΩΝΑΙΡΕΣΙΝΩΣΕΛΕΥΘΕΡΑΝ
 20 ΕΟΥΣΑΝΑΪΑΜΙΟΣΩΝΚΑΙΑΝΥΠΟΔΙΚΟΣΠΑΣΑΣΔΙΚ[ΑΣ
 ΚΑΙΪΑΜΙΑΣΜΑΡΤΥΡΟΙΟΙΙΕΡΕΙΣΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣΤΟΥ
 ΠΥΘΙΟΥΑ[Γ]ΙΩΝΠΥΡΡΙΑΣΚΑΙΙΔΙΩΤΑΙΑΒΡΟΜΑΧΟΣ
 ΑΘΑΜΒΟΥΗΡΑΚΛΕΙΔΑΣΑΡΙΣΤΟΔΑΜΟΥΔΙΚΑΙΑΡ
 ΧΟΣΠΥΡΡΙΑ ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣ[ΣΩ]ΣΙΚΡΑΤΕ[ΟΣ

IX.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΚΛΕΟΜΑΝΤΙΟΣ ΤΟΥ ΔΙΝΩΝΟΣ ΜΗΝΟΣ ΗΡΑ
 ΚΛΕΟΥΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝ ΔΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΓΕΝΙΔΑ ΜΕΝΤΟΡ
 ΟΣ ΤΟΥ ΛΑΙΑΔΑΤΙΜΟ ΚΛΕΩΝΟΣ ΤΟΥ ΕΜΜΕΝΙΔΑ ΑΠΕΔΟΤΟ Ε[Υ
 ΝΟΙΑ ΚΟΤΥΟΣ ΤΩ ΙΑΠΟΛΛΩΝΙ ΤΩ ΙΠΥΘΙΩΙ ΣΩΜΑΓΥΝΑΙΚΙΟΝ ΚΟΡΑ
 5 ΑΝΑΘΝΟΜΑΘΝΑΣΙΦΟΡΟΝΤΙ ΜΑΣ ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΜΝΑΝΤΡΙΩΝ ΚΑΙ ΤΑΝΤΙΜΑ
 ΑΤΕΧΙ ΠΑΣΑΝ ΒΕΒΑΙΩΤΗΡ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ ΜΕΝ ΤΩ ΡΛΑΙΑΔΑ ΕΙΔΕΤΙ ΣΕΦΑΠ[ΤΟΙ ΤΟ
 ΘΝΑΣΙΦΟΡΟΥ ΕΠΙ ΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΜΩΙ ΒΕΒΑΙΟΝ ΠΑΡΕΧΕΤΩ ΤΩΙΘΕΩΙ ΤΑΝΩΝΑΝ ΑΤΕ ΑΠΟΔΟΜΕΝΑ ΕΥΝΟΙΑ ΚΑΙ
 ΘΒΕΒΑΙΩΤΗΡ ΜΕΝ ΤΩ ΡΚΥΡΙΟΣ ΔΕ ΕΣΤΩ ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ ΣΥΛΕΩΝΟ ΠΑΡΑ ΤΥΧΩΝ ΘΝΑΣΙΦΟΡΟΝ ΑΖΑΜΙΟΣΩΝ ΚΑΙ ΑΝΥΠΟΔΙ
 ΚΟΣ ΠΑΣΑΣ ΔΙΚΑΣ ΚΑΙ ΖΑΜΙΑΣ ΠΑΡΑ ΜΙΝ ΑΤΩ ΔΕ ΘΝΑΣΙΦΟΡΟΝ ΕΥΝΟΙΑ ΕΩΣ ΚΑΖΗ ΕΥΝΟΙΑ ΠΟΙΟΥΣΑ ΤΟ ΕΠΙ ΤΑΣ ΣΟΜΕ
 10 ΝΟΝ ΠΑΝΑΝ ΕΝ ΚΛΗΤΩΣ ΤΟ ΔΥΝΑΤΟΝ ΕΙΔΕ ΜΗ ΠΟΝΕΞΟΥΣΙΑΝ Ε[Χ]ΕΤΩ ΕΥΝΟΙΑ ΕΠΙ ΤΙ ΜΕΟΥΣΑ ΘΝΑΣΙΦΟΡΩ ΤΡΟΠΩΙΩ ΚΑ
 ΘΕΛΗ ΜΑΡΤΥΡΟΙ ΟΙΤΕΙ ΕΡΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΤΟΥ ΠΥΘΙΟΥ ΝΙΚΟΣ ΤΡΑΤΟΣ ΑΡΧΩΝΟΣ ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣ ΑΙΑΚΙΔΑ ΚΑΙ
 ΙΔΙΩΤΑΙ ΔΙΟΔΩΡΟΣ ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΑΣ ΟΙ ΦΙΛΟΝΙΚΟΥ ΕΥΚΡΑΤΗΣ ΦΙΛΛΕΑΣ ΟΙ ΛΑΜΕΝΕΟΣ ΦΙΛΙΣΤΙΩΝ ΔΙΟΚΛΕΟΣ

X.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΔΕΞΩΝ ΔΑ ΜΗΝΟΣ ΘΕΟΞΕΝΙΟΥ ΑΠΕΔΟΤΟ ΠΑΣΙΩΝ ΚΛΕΩ
 ΝΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΞΙΣ ΠΟΛΥΚΡΑΤΕΟΣ ΤΩΙΘΕΩΙ ΣΩΜΑΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΑΙΘΝΟΜΑ ΠΑΡΘ
 ΕΝΙΟΝΤΙ ΜΑΣ ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΜΝΑΝΤΕΣ ΣΑΡΩΝ ΚΑΙ ΤΑΝΤΙΜΑΝ ΕΧΕΙ ΠΑΣΑΝ ΒΕ
 ΒΑΙΩΤΗΡ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ ΠΟΛΥΞΕΝΟΣ
 5 ΟΞΥΛΟΥ ΚΑΘΩΣ ΕΠΙΣΤΕΥΣΕΤΩΙΘΕΩΙ ΠΑΡΘΕΝΙΟΝ ΤΑΝΩΝΑΝ ΕΦΩΙΤΕ
 ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΕΙΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΕΦΑΠΤΟΣ ΑΠΟ ΠΑΝΤΩΝ ΠΟΙΟΥΣΑ ΟΚΑΘΕΛΗ
 ΕΙΔΕΤΙ ΣΕΦΑΠΤΟΙ ΤΟ ΠΑΡΘΕΝΙΟΥ ΕΠΙ ΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΜΩΙ ΕΞΟΥΣΙΑ ΕΣΤΩ ΣΥΛΕΟΝΤΙ ΤΩΙ
 ΠΑΡΑ ΤΥΧΟΝΤΙ ΑΙ ΑΜΙΩΝΤΙΚΑΙ ΑΝΥΠΟΔΙΚΩΙ ΠΑΣΑΣ ΔΙΚΑΣ ΚΑΙ ΑΜΙΑΣ ΟΔΕ ΒΕΒΑΙΩ
 Τ]ΗΡ ΒΕΒΑΙΟΝ ΠΑΡΕΧΕΤΩ ΤΩΙΘΕΩΙ [Ι] ΤΑΝΩΝΑΝ ΜΑΡΤΥΡΟΙ ΟΙ ΕΡΕΙΣ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ
 10 ΠΡΑΞΙΑ ΑΙΑΚΙΔΑΣ ΦΙΛΑΙΤΩΛΟΥ ΕΥΚΛΕΙΔΑΣ ΚΑΛΛΕΙΔΑ ΚΑΛΛΕΙΔΑΣ ΕΥΚΛΕΙΔΑ
 ΠΟΛΥΞΕΝΟΣ ΟΞΥΛΟΥ ΔΑΜΟΦΑ ΝΤΟΣ ΔΑΜΟΚΡΑΤΕΟΣ ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΑΝΤΑΛΛΟΥ ΙΠΠΩΝ
 ΛΙΩΝΟΣ [Σ]ΚΛΕΥΔΑΜΟΣ ΠΟΛΥΚΡΑΤΕΟΣ

XI.

- ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΔΕΞΩΝ ΔΑΜΗΝΟΣ ΒΟΥ[ΚΑ
 ΤΙΟΥ ΕΠΙΤΟΙΣ ΔΕ ΑΠΕΔΟΤΟ ΠΟΛ[Υ . . .
 ΑΙΝΟΣ ΣΥΝΕΥΔΟΚΕΟΥΣΑΣ ΚΑΙ Τ[ΑΣ
 ΘΥΓΑΤΕΡΟΣ ΗΡΑΙΔΟΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΥΙΩ[Ν ΑΥ
 5 ΤΑΣ ΜΕΓΑΡΤΑ ΠΟΛΥΤΙΜΙΔΑ ΚΑΙ ΦΙΛ[ΟΚ]ΡΑΤΕ
 ΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΡΑΣΙΠΠΟΥ ΤΩΙΑ ΠΟΛ
 ΛΩΝΙ ΤΩ ΙΠΥΘΙΩΙ ΣΩΜΑΓΥΝΑΙ ΚΕΙΟΝ ΚΟ
 ΡΑΣΙΟΝ ΑΙΟΝΟΜΑ ΚΑΛΛΩΤΟ ΓΕΝΟΣ ΕΝ ΔΟ
 ΓΕΝΗ ΤΙΜΑΣ ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΜΝΑΝΔΥΙΟ ΚΑΙ ΤΑ[Ν
 10 ΤΙΜΑΝΕΧ [Ε]Ι ΠΑΣΑΝ ΚΑΘΩΣ ΕΠΙΣΤΕΥ
 ΣΕ ΚΑΛΛ[Ω] ΤΩΙ ΘΕΩΙ ΤΑΝ ΩΝΑΝ ΕΦΟΤΩΙ
 ΕΛΕΥΘΕΡΑΝΕΙΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΕΦΑΠΤΟΝ
 ΑΠΟ ΠΑΝΤΩΝ ΠΑΡΑΜΕΙΝΑΤΟ ΔΕ
 ΚΑΛΛΩ ΠΑΡΑ ΠΟΛΛΥ ΑΙ . . ΕΩΣ ΚΑΤΗΩ .
 15 ΠΟΛΥ . ΠΡΟΟΥΣΑΤΟ ΕΠΙ ΤΑΣ ΣΟΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ ΠΑΝΕΙΔΕΜΗ
 ΠΕΙΘΑΡΧΟΙ ΚΑΛΛΩ ΚΥΡΙΑ ΕΣΤΩ ΠΟΛΥ ΑΕΠΙΤΙΜΕΟΥΣ ΑΚΑΛΛΟΙ
 ΤΡΟΠΩΙ ΟΙ ΘΕΛΟΙΩΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΕΙΔΕΤΙΣ ΕΦΑΠΤΟΙΤΟ ΕΠΙ ΚΑΤΑ[ΔΟΥΛΙΣ
 ΜΩΙ ΚΑΛΛΟΥΣ ΚΥΡΙΟΣ ΕΣΤΩ ΟΠΑΡΑ ΤΥΓΧΑΝΩΝ ΣΥΛΕΩΝΩΣ ΕΛΕΥΘΕ
 ΡΑΝΟΥΣΑΝ ΚΑΛΛΩ ΑΤΑΜΙΟΣ ΩΝ ΚΑΙ ΑΝΥΠΟΔΙΚΟΣ ΠΑΣΑΣ ΔΙΚΑΣ ΚΑΙ ΤΑ
 20 ΜΙΑΣ ΒΕΒΑΙΩΤΗΡ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ ΠΕΙΣΙΣ ΤΡΑΤΟΣ
 ΒΟΥΛΩΝΟΣ ΜΑΡΤΥΡΟΙ ΟΙ ΙΕΡΕΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΠΡΑΞΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ
 Α . . . ΟΣ ΠΡΑΟΧΟΣ . . . ΤΙΑ ΠΕΙΣΙΣ ΤΡΑΤΟΣ ΜΕΝΗΣ ΕΥΚΛΕΙΔΑΣ ΦΙΛΟΚΡΑΤΗΣ
 ΘΕΟΞΕΝΟΣ ΜΝΑΣΙΑΣ ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΣ ΑΝΤΙΧΑΡΗΣ

ΧΠ.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΘΡΑΣΥΚΛΕΟΣΜΗΝΟΣΠΟΙΤΡΟΠΙΟΥΕΠΙΤΟΙΣΔΕΑ
 ΠΕΔΟΝΤΟΠΟΛΥΩΝΤΙΜΟΚΛΕΟΣΚΑΙΞΕΝΩΣΥΝΕΥΔΟΚΕΟΝΤΟΣΚΑΙ
 ΤΟΥΥΙΟΥΑΥΤΩΝΞΕΝΩΝΟΣΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙΤΩΙΠΥΘΙΩΙΣΩ
 ΜΑΓΥ]ΝΑΙΚΕΙΟΝΑΙΟΝΟΜΑΑΡΣΙΝΟΑΤΟΓΕΝΟΣΕΝΔΟΓΕΝΗΤΙ
 5 ΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΝΤΕΣΣΑΡΩΝΚΑΙΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΟΝΤΙΠΑ
 ΣΑΝΚΑΘΩΣ]ΕΠΙΣΤΕΥΣΕΑΡΣΙΝΟΑΤΩΙΘΕΩΙΤΑΝΩΝΑΝΕΦΩΙ
 ΤΕ]ΕΛΕΥΘΕΡΑΕΙΜΕΝΚΑΙΑΝΕΦΑΠΤΟΣΑΠΟΠΑΝΤΩΝΤΟΝΠΑΝ
 ΤΑΧ]ΡΟΝΟΝ ΝΠΟΙΕΟΥΣΑΟΚΑΘΕΛΗΚΑΙΑΠΟΤΡΕΧΟΥΣΑΟΙΣΚΑ
 Θ Ε Λ Η Β Ε ΒΑΙΩΤΗΡΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΤΑΣΠΟΛΙΟΣΘΕΥ
 10 ΚΑΛΛΙΑΕΙΔΕΤΙΣΕΦΑΠΤΟΙΤΟΕΠΙΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΜΩΙ
 ΑΡΣΙΝΟΑΣ]ΒΕΒΑΙΟΝΠΑΡΕΧΟΝΤΩΝΤΩΙΘΕΩΙΤΑΝΩΝΑΝΟΙΤΕ
 ΑΠΟΔΟΜΕΝΟΙΠΟΛΥΩΝΚΑΙΞΕΝΩΚΑΙΞΕΝΩΝΚΑΙΟΒΕΒΑΙΩΤΗ[P
 ΕΙΔΕΜΗΒΕΒΑΙΟΝ]ΠΑΡΕΧΟΙΝΠΡΑΚΤΙΜΟΙΕΟΝΤΩΝ
 ΟΜΟΙΩΣΔΕΚΑΙΟΙΠΑΡΑΤΥΓΧΑΝΟΝΤΕΣΚΥΡΙΟΙ
 15 ΕΟ]ΝΤΩΝΣΥΛΕΟΝΤΕΣ ΑΡΣΙΝΟΑΝΩΣΕΛΕΥΘΕΡΑΝΕΟΥΣΑΝ
 ΑΙΑΜ]ΙΟΙΕΟΝΤΕΣ ΚΑΙΑΝΥΠΟΔΙΚΟΙΠΑΣΑΣΔΙΚΑΣ
 ΚΑΙΙΑΜΙΑ ΣΜΑΡΤΥΡΟΙΤΟΙΠΕΡΕΙΣΤΟΥΑ
 ΠΟΛΛΩΝΟΣΠΡΑΞΙΑΣΑΝΔΡΟ
 ΝΙΚΟΣΚΑΙΟΙΑ]ΡΧΟΝΤΕΣΤΙΜΩΝΑΡΙΣΤΟ
 20 ΚΛΕΟΣΚΛΕΥΔΑΜΟΣ[Μ]ΕΝΗΣ
 ΚΑΙΙΔΙΩΤΑΙΛΥΣΙ[ΑΣΞ]ΕΝΩΝΟΣΤΙ
 Μ]ΩΝΠΟΛΥΔΙΚΟΥΕΥΓΕΝΗΣΔΗΜΗΤΡ
 ΙΟΣΗΓΙΑΣΤΙΜΟΚΛΕΟΣ

XIII.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΚΛΕΩΝ ΔΑΜΗΝΟΣ ΔΑΙΔΑ
 ΦΟΡΙΟΥ ΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝ ΤΑΝ ΠΡΟΤΑΝΕΞΑ
 ΜΗΝΟΝ ΠΑΤΡΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΑΔΑΓΙΩΝΟΣ ΤΟΥ
 ΚΛΕΟΔΑΜΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣ ΔΕ ΤΑΣ ΒΟΥ
 5 ΛΑΣ ΑΡΙΣΤΕΑ ΤΟΥ ΦΙΛΩΝΟΣ ΑΠΕΔΟΝΤΟ ΑΡΧΕ
 ΛΑΟΣ ΚΑΙ ΞΕΝΩΝ ΚΑΙ ΠΕΙΣΙΘΕΟΣ ΤΩ ΙΑΠΟΛΛΩΝΙ
 ΤΩ ΙΠΥΘΙΩΙ ΣΩΜΑΝΔΡΕΙΟΝ ΩΙΟΝ ΟΜΑΔΙΟΣ ΚΟΥ
 ΡΙΔΑΣ ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΕΝΔΟΓΕΝΗΤΙ ΜΑΣ ΑΡΓΥΡΙ
 ΟΥΜΝΑΝ [ΠΕΝΤΕ] ΚΑΙ ΤΑΝΤΙ ΜΑΝΕΧΟΝΤΙ ΠΑΣΑΝ
 10 ΚΑΘΩΣ ΕΠΙΣΤΕΥΣΕ ΔΙΟΣ ΚΟΥ ΡΙΔΑΣ ΤΑΝ ΩΝΑΝ
 ΤΩΙΘΕΩΙ ΕΦΩΙΤΕ ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΕΙΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΕ
 ΦΑΠΤΟΝ ΑΠΟ ΠΑΝΤΩΝ ΤΟΝ ΠΑΝΤΑΧΡΟΝΟΝ ΠΟ
 ΙΩΝΟ ΚΑΘΕΛΗ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΡΕΧΩΝΟΙΣ ΚΑΘΕΛΗ ΑΖΑΜΙΟΣ
 ΩΝ ΑΠΟ ΠΑΣΑΣ ΔΙΚΑΣ ΚΑΙ ΑΜΙΑΣ ΕΙΔΕ ΜΗ ΠΑΡΕ
 15 ΧΟΙΝΤΟ ΒΕΒΑΙΟΝ ΠΡΑΚΤΙΜΟΙΕΟΝΤΩ ΣΑΝΟ ΚΑΤΑΒΛΑ
 ΔΙΟΣ ΚΟΥ ΡΙΔΑΣ ΞΕΝΩΝ ΚΑΙ ΑΡΧΕΛΑΟΣ
 ΒΕΒΑΙΩΤΗΡΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ
 ΓΛΑΥΚΟΣ ΞΕΝΩΝΟΣ ΦΛΙΤΑΣΑΣ ΑΝΔΡΟΥ ΕΙΔΕΤΙ ΣΕΦΑ
 ΠΤΟΙΤΟ ΕΠΙ ΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣ ΜΩΙΔΙΟΣ ΚΟΥ ΡΙΔΑ ΒΕΒΑΙΟΝ
 20 ΠΑΡΕΧΟΝΤΩΝ ΤΑΝ ΩΝΑΝ ΤΩΙΘΕΩΙ ΟΙΤΕ ΑΠΟΔΟΜΕΝΟΙ ΚΑΙ
 ΟΙ ΒΕΒΑΙΩΤΗΡΕΣ ΕΙΔΕ ΜΗ ΠΑΡΕΧΟΙΝ ΠΡΑΚΤΙΜΟΙΕΟΝΤΩ
 ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΟΜΟΙΩΣ ΔΕ ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΡΑΤΥΧΟΝΤΕΣ
 ΚΥΡΙΟΙ ΕΟΝΤΩΝ ΣΥΛΕΟΝΤΕΣ ΔΙΟΣ ΚΟΥ ΡΙΔΑΝ ΩΣ ΕΛΕΥΘΕ
 ΡΟΝ ΕΟΝΤΑ ΑΣ ΑΜΙΟΙ ΕΟΝΤΕΣ ΟΙΣ ΥΛΕΟΝΤΕΣ ΚΑΙ
 25 ΑΝΥΠΟΔΙΚΟΙ ΠΑΣΑΣ ΔΙΚΑΣ ΚΑΙ ΑΜΙΑΣ ΕΙΔΕ
 ΚΑΠΟΙΟΙ ΤΟ ΔΙΟΣ ΚΟΥ ΡΙΔΑΣ ΤΑ ΔΙΟΣ ΚΟΥ ΡΙΔΑ
 ΠΑΝΤΑ ΕΣΤΩ ΑΡΧΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΞΕΝΩΝΟΣ ΕΜΜΗΕΧΕ
 ΤΩ ΔΙΟΣ ΚΟΥ ΡΙΔΑΣ ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΟΣ ΙΙΜΗΔΕΓ... ΠΟΙΩΝ
 ΟΙΤΟ ΜΑΡΤΥΡΟΙ ΟΙΙ ΕΡΕΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΑΡΧΙΚΑ
 30 ΑΒΡΟΚΑ. ΟΝΕ... ΡΟΣ ΑΡΙΣΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΟΛΥΚΛΕΙΔ
 ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ ΜΑΝΤΙΑ ΞΕΝΩΝ ΠΟΛΥΩΝΟΣ

XIV.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΜΜΕΝΙΔΑΤΟΥ ΚΑΛΛΙΑΜΗΝΟΣ ΘΕΟΞΕΝΙΟΥ ΕΠΙΤΟΙΣ ΔΕ ΑΠΕΔΟΤΟ ΑΣΤΥΟΧΟΣ ΓΝΩΣΙΛΑΟΥ ΔΕΛΦΟΣ
 ΑΠΟΛΛΩΝΙ ΤΩ ΙΠΥΘΙΩΙ ΣΩΜΑΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΑΙΟΝΟΜΑ ΠΑΡΘΕΝΙΟΝ ΤΙΜΑΣ ΑΡΓΥΜΑΝ ΠΕΝΤΕ ΚΑΙ ΤΑΝΤΙΜΑΝ
 ΕΧΙ ΠΑΣΑΝ ΚΑΘΩΣ ΕΠΙΣΤΕΥΣΕ ΠΑΡΘΕΝΙΟΝ ΤΩ ΙΘΕΩΙ ΤΑΝ ΩΝΑΝ ΕΦΟΤΩΙ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΝΕΙΜΕΝ ΚΑΙ Α
 ΝΕΦΑΠΤΟΝ ΤΟΝ ΠΑΝΤΑ ΒΙΟΝ ΠΟΙΟΥΣΑΝ ΟΚΑΘΕΛΗΕΙΔΕ ΤΙΣ ΕΦΑΠΤΟΙ ΤΟ ΕΠΙΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΜΩ ΙΟΜΟΙΩΣ ΔΕ
 5 ΚΑΙ Ο ΠΑΡΑ ΤΥΧΩΝ ΚΥΡΙΟΣ ΕΣΤΩ ΣΥΛΕΩΝ ΠΑΡΘΕΝΙΟΝ ΩΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΝΑΤΑΜΙΟΣ ΩΝ ΚΑΙ ΑΝΥΠΟ
 ΔΙΚΟΣ ΠΑ ΣΑΣ ΔΙΚΑΣ ΚΑΙ ΙΑΜΙΑΣ ΒΕΒΑΙΩΤΗΡ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΝΙΚΟΜΑΧΟΣ ΔΕΞΙΠΠΟΥ ΔΕΛΦΟΣ ΜΑΡΤΥ
 ΡΕΣ ΟΙ ΕΡ ΕΥΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΣ ΜΕΝΗΣ ΛΥΣΙΑΣ [Χ] ΑΡΗΣΙΑ ΤΑΔΑΣ ΑΡΧΕΛΛΑΟΣ ΤΕΛΕΣ ΑΡΧΟΣ
 ΔΙΩΝ ΞΕΝΟΚΡΑΤΗΣ

XV.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΥΒΡΙΑΤΟΥ ΞΕΝΩΝΟΣ ΜΗΝΟΣ ΠΟΙΤΡΟΠΙΟΥ ΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝ ΤΑΝ ΠΡΑΤΑΝΕΞΑΜΗΝΟΝ
 ΗΡΑΚΛΕΙΔΑΤΟΥ ΚΑΛΛΙΑΞΕΝΑΙΝΕΤΟΥ ΤΟΥ ΣΩΣΙΝΙΚΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣ ΔΕ ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΕΟΣ
 ΔΙΟΔΩΡΟΥ ΑΠΕΔΟΝΤΟ ΚΛΕΩΝ ΚΑΙ ΔΑΜΩΝΟΙ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΙ ΤΩ ΙΠΥΘΙΩΙ ΣΩΜΑΑΝΔΡΕ
 ΙΟΝΩΙ ΟΝΟΜΑΣΦΑΙΡΟΣ ΤΙΜΑΣ ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΜΝΑΝΕΞ ΚΑΙ ΤΑΝΤΙΜΑΝ ΕΧΟΝΤΙ ΠΑΣΑΝ ΒΕΒΑΙΩΤΗΡΕΣ ΚΑΤΑ
 5 ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ ΞΕΝΟΚΡΙΤΟΣ ΣΤΗΣΙΜΕΝΕΟΣ ΑΓΙΩΝ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ ΕΒΡΟΣ ΕΒΡΟΥ... ΕΛΕΥΘΕ
 ΡΟΝ ΕΙΜΕΝ ΣΦΑΙΡΟΝ ΚΑΙ ΑΝΕΦΑΠΤΟΝ ΑΠΟ ΠΑΝΤΩΝ ΠΟΙΟΥΝΤΑ ΟΚΑΘΕΛΗ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΡΕΧΟΝΤΑ ΟΙΣ ΚΑΘΕΛΗΕΙΔΕ
 ΤΙΣ ΕΦΑΠΤΟΙ ΤΟΣΦΑΙΡΟΥ ΕΠΙΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΜΩΙ ΚΥΡΙΟΣ ΕΣΤΩ ΣΥΛΕΩΝ Ο ΠΑΡΑ ΤΥΧΩΝ ΣΦΑΙΡΟΝ ΕΛΕΥΘΕ
 ΡΟΝ ΟΝΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΒΕΒΑΙΩΤΗΡΕΣ ΒΕΒΑΙΟΝ ΠΑΡΕΧΟΝΤΩ ΤΑΝ ΩΝΑΝ ΤΩ ΙΘΕΩΙ ΜΑΡΤΥΡΟΙ ΟΙ ΙΕΡΕΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ
 ΑΡΧΩΝ ΚΑΛΛΙΑ ΑΘΑΜΒΟΣ ΑΒΡΟΜΑΧΟΥ ΠΟΛΙΤΑΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΟΙΑΣΑΝΔΡΟΥ ΔΡΟΜΩΝΤΙ ΜΟΚΡΙΤΟΣ ΚΛΕΥΔΑΜΟΣ
 10 ΜΑΝΤΙΑ ΕΥΚΛΕΙΔΑΣ ΚΑΛΛΕΙΔΑ

XVI.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΔΕ ΞΩΝ ΔΑΜΗΝΟΣ ΒΟΑΘΟΟΥ ΕΠΙΤΟΙΣ
 ΔΕ ΑΠΕΔΟΤΟ ΑΙΑΚΙΔΑΣ ΦΙΛΑΙΤΩΛΟΥ ΔΕ [ΛΦ]ΟΣ
 ΣΩΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΑΙΟΝΟΜΑ ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΑΤΟ
 ΓΕΝΟΣ ΣΑΡΜΑΤΙΣ ΣΑΝΤΙΜΑΣ ΑΡΓΥΡΙΟΥ
 5 ΜΝΑΝΤΡΙΩΝ ΤΩΙΑ ΠΟΛΛΩΝΙ ΤΩΙ ΠΥΘΙΩΙΚΑ
 ΘΩΣ ΕΠΙΣΤΕΥΣΕ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΤΩΙ ΘΕΩΙ ΤΑΝ ΩΝΑΝ ΕΦΩΙ
 ΤΕ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΝΕΙΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΕΦΑΠΤΟΝ ΤΟΝ ΠΑΝΤΑ
 ΒΙΟΝ ΑΠΟ ΠΑΝΤΩΝ ΒΕΒΑΙΩΤΗΡΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ
 ΞΕΝΩΝ ΞΕΝΟΚΡΙΤΟΥ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΔΕΛ
 10 ΦΟΙΠΑΡΑ ΜΕΙΝΑ ΤΩ ΔΕ ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΑ ΠΑΡΑΙ ΑΚΙΔΑΝΑΧΡΙΚΑ
 ΪΩ Η ΑΙΑΚΙΔΑΣ ΠΟΙΟΥΣΑ ΤΟ ΕΠΙΤΑΣΣΟΜΕΝΟΝ ΠΑΝΤΟΔΥ
 ΝΑΤΟΝ ΑΝΕΚΚΛΗΤΩΣ ΕΙΔΕΤΙΚΑ ΜΗ ΠΟΙΗ ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΑ ΚΑΘΩΣ
 ΓΕΓΡΑΠΤΑΙ ΔΥΝΑΤΑ ΕΟΥΣ ΑΕΞΕΣΤΩ ΑΙΑΚΙΔΑ ΚΟΛΑΪΕΙΝ Α
 ΑΦΡΟΔΙΣΙΑΝ ΚΑΘΩΣ ΚΑ ΑΥΤΩ ΦΑΙΝΗΤΑΙ ΚΑΙ ΑΛΛΩΙ ΥΠΕΡΑΙΑ
 15 ΚΙΔΑΝΟΝ ΚΑΚΕΛΕΥΗ ΠΛΑΝΜΗ ΠΩΛΕΟΝΤΟΙΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑΝ ΜΗΤΕ
 ΑΥΤΩΙΑ ΑΙΑΚΙΔΑΙ ΜΗΤΕ ΑΛΛΩΙ ΥΠΕΡΑΙΑ ΚΙΔΑΝΕΙΔΕΤΙΚΑ ΠΑΘΗ
 ΑΙΑΚΙΔΑΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΕΣΤΩ ΚΥΡΙΑ ΕΟΥΣ Α ΑΥΤΟΣ ΑΥ
 ΤΑΣ ΠΟΙΟΥΣΑ ΟΚΑΘΕΛΗΚΑΙΑ ΠΟΤΡΕΧΟΥΣΑ ΟΙΣ ΚΑΘΕΛΗΚΑΘΩΣ
 ΕΠΙΣΤΕΥΣΕ ΤΩΙ ΘΕΩΙ ΤΑΝ ΩΝΑΝ ΕΙΔΕΤΙΣ ΚΑ ΑΠΤΗΤΑΙ ΕΠΙ ΚΑΤΑΔΟΥ
 20 ΛΙΣ ΜΩΙΑ ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΑΣ ΒΕΒΑΙΟΝ ΠΑΡΕΧΟΝΤΩΝ ΟΙ ΒΕΒΑΙΩΤΗΡΕΣ ΤΩΙ
 ΘΕΩΙ ΤΑΝ ΩΝΑΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΚΑΙ ΟΜΟΙΩΣ ΟΙ ΠΑΡΑ ΤΥΧΟΝΤΕΣ ΚΥΡΙΟΙ
 ΕΣΤΩΣΑΝ ΣΥΛΕΟΝΤΕΣ ΑΦΡΟΔΕΙΣΙ [ΑΝ] ΑΙ ΑΜΙΟΙΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΑΝΥΠΟΔΙΚΟΙ ΠΑΣΑΣ ΔΙ
 ΚΑΣ ΚΑΙ ΪΑΜΙΑΣ ΕΠΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΜΑΡΤΥΡΟΙΤΟΙ ΙΕΡΕΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΠΡΑΞΙΑΣ ΑΝΔΡΟ
 ΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΑΛΚ.Ο...ΑΙΑ.ΙΙΟΣ ΛΑΜΕΝΗΣ ΔΡΟΜΟΚΛΕΙΔΑΣ ΒΑΒΥΛΑΣ ΑΝΤΙΦΑ

XVII.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΔΕΞΩΝ ΔΑΜΗΝΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ ΑΠΕΔΟΝΤΟ ΘΕΥΔΟΤΟΣ ΤΙ
ΜΑΡΧΟΥ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΑΡΤΕΜΙΔΟΥ ΣΥΝΕΥΔΟΚΕΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΣ
ΑΥΤΗΣ ΘΕΟΔΟΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΙ ΤΩ ΙΠΥΘΙΩΙ ΣΩΜΑΑΝΔΡΕΙΩΝ ΩΙΟΝ Ο
ΜΑΝΟΥΜΗΝΙΟΣ ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΣΥΡΟΝΤΙ ΜΑΣ ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΜΝΑΝ ΠΕΝΤΕ ΚΑΙ
5 ΤΑΝΤΙ ΜΑΝ ΕΧΟΝΤΙ ΠΑΣΑΝ ΚΑΘΩΣ ΕΠΙΣΤΕΥΣΕΝ ΟΥΜΗΝΙΟΣ ΤΑΝ Ω
ΝΑΝ ΤΩΙ ΘΕΩΙ ΕΦΩΙΤΕ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΕΙΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΕΦΑΠΤΟΣ ΑΠΟ ΠΑ[Ν
ΤΩΝ ΤΟΜΠΑ[Ν] ΤΑ ΧΡΟΝΟΝ ΒΕΒΑΙΩΤΗΡ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΣΝΟΜΟΥ ΣΔΙΟΝΥ
ΣΙΟΣ ΑΣΑΝΔΡΟΥ ΒΕΒΑΙΩΝ ΔΕ ΠΑΡΕΧΟΝΤΩΙ ΤΩΙ ΘΕΩΙ ΤΑΝ ΩΝΑΝ
ΟΙΤΕ ΑΠΟΔΟΜΕΝΟΙ ΚΑΙ Ο ΒΕΒΑΙΩΤΗΡ ΕΙΔΕΤΙ ΣΑΠΤΟΙ ΤΟΝ ΟΥΜΗΝΙ
10 ΟΥ ΕΠΙ ΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣ ΜΩΙ ΚΥΡΙΟΣ ΕΣΤΩ ΠΡΟΙΣΤΑΜΕΝΟΣ ΘΘΕΛΩΝ
ΥΠΕΡ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΟΥΜΗΝΙΟΥ ΚΑΙ ΣΥΛΕΩΝ ΟΥΜΗΝΙΟΝ ΕΠΕΛΕΥΘΕΡΙΑΙ
ΑΙ ΑΙΜΙΟΣ ΩΝ ΚΑΙ ΑΝΥΠΟΔΙΚΟΣ ΜΑΡΤΥΡΟΙ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΠΟΛΙΤΑΣ ΑΣΑΝ
ΔΡΟΥ ΞΕΝΩΝ ΞΕΝΟ ΚΡΙΤΟΥ ΑΓΙΩΝ ΚΛΕΟΔΑΜΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΑΣΤΟΣ Λ
.ΟΥΙΑΙ. . ΠΙΣΑΡΙΠΠΟΣ ΚΑΛΛΙΑΣ ΜΕΝΗΣ ΠΕΙΣΙΣ ΤΡΑΤΟΥ ΚΑΙ
15 ΟΙ ΙΕΡΕΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΠΡΑΞΙΑΣ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ
ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ. . . . ΤΡΑΤΟΣ ΣΩΤ. . ΟΥ ΑΓΙΩΝ ΕΚΕΦΥΛΟΥ ΓΕΝΝΑΙΟΣ
ΙΟΣ ΤΟ. . ΠΑΡΙΟΧ. . ΜΑΣ ΕΙΜΕΝ ΙΤΑ ΑΡΙΣΤΙΩΝ ΑΓΙΩΝΟΣ ΤΙΜΟ
ΚΡΙΤΟΣ ΕΥΚΛΕΙΔΑ

XVIII.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΔΕ ΞΩΝ ΔΑΜΗΝΟΣ ΑΠΕΛΛΑΙΟΥ ΑΠΕΔΟΤΟ
 ΣΑ] ΤΥΡΟΣ ΝΙΚΟΜΑΧΟΥ ΕΥΔΟΚΕΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΥΙΟΥ
 ΚΑΛΛΩΝΟΣ ΤΩ ΙΑΠΟΛΛΩΝΙ ΤΩ ΙΠΥΘΙΩΙ ΣΩΜΑΑΝΔΡΕΙΟΝ
 ΩΙΟΝ ΟΜΑΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΣΥΡΟΝ ΚΑΘΩΣ ΕΠΙΣΤΕΥΣΕ
 5 ΘΕΟΔΟ[ΣΙ]ΟΣ ΤΑΝΩΝΑΝ ΤΩ ΙΘΕΩΙ ΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥ ΜΝΑΝ
 ΤΡΙΩΝ ΣΤΑΤΗΡΩΝ ΕΙΚΟΣΙ ΚΑΙ ΤΑΝΤΙΜΑΝ ΕΧΕΙ ΠΑΣΑΝ
 ΕΦΟΤΩ ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΕΙΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΕΦΑΠΤΟΝ ΑΠΟ ΠΑΝΤΩΝ
 ΤΟΝ ΠΑΝΤΑΒΙΟΝ ΕΙΔΕΤΙ ΣΕΦΑΠΤΗΤΑΙ ΘΕΟΔΟΣΙΩΙ ΕΠΙ
 ΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΜΩ ΙΚΥΡΙΟΣ ΕΣΤΩ Ο ΠΑΡΑ ΤΥΧΩΝ ΣΥΛΕΩΝ
 10 ΩΣ Ε]ΛΕΥΘΕΡΟΝ ΟΝΤΑ ΑΙΤΑΜΙΟΣ ΩΝ ΚΑΙ ΑΝΥΠΟΔΙΚΟΣ ΠΑ[Σ
 Α]Σ ΔΙΚΑΣ ΚΑΙ ΑΙΤΑΜΙΑΣ ΒΕΒΑΙΩΤΗΡ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ [Τ
 ΑΣ] ΠΟΛΙΟΣ ΑΛΚΙΜΟΣ ΜΑΡΤΥΡΟΙ ΟΙ ΙΕΡΕΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩ
 ΝΟΣ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΤΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΑΛΚΙ[Μ]ΟΣ ΙΔΙΩΤΑΙ
 ΜΕΝΗΣ ΧΑΡΙΞΕΝΟΣ ΕΥΔΩΡΟΣ ΚΑΛΛΕΙΔΑΣ ΕΥΚΛΕΙΔΑΣ
 15 ΣΤΡΑΤΩΝ

XIX.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΔΕ ΞΩΝ ΔΑΜΗΝΟΣ ΒΟΑΘΟΟΥ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΔΕ ΑΠΕ
 ΔΟΤΟ ΑΝΤΙΜΑΧΟΣ ΦΙΛΛΟΥΣ ΣΥΝΕΥΔΟΚΕΟΥΣΑΣ ΤΑΣ ΓΥΝΑΙ
 ΚΟΣ ΜΝΑΣΙΣ ΤΡΑΤΑΣ ΣΩΜΑΑΝΔΡΕΙΟΝ ΩΙΟΝ ΟΜΑΑΝΤΙΜΑ
 ΧΟΣ ΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥ ΜΝΑΝ [Ε]Ξ ΚΑΙ ΤΑΝΤΙΜΑΝ ΕΧΕΙ ΠΑΣΑΝ
 5 ΚΑΘΩΣ ΕΠΙΣΤΕΥΣΕ ΑΝΤΙΜΑΧΟΣ ΤΩ ΙΘΕΩΙ ΤΑΝΩΝΑΝ ΕΦΩΤΕ ΕΛΕΥ
 ΘΕΡΟΣ ΕΙΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΕΦΑΠΤΟΣ ΑΠΟ ΠΑΝΤΩΝ ΤΟΝ ΠΑΝΤΑΒΙΟΝ ΠΟΙΕ
 ΩΝ Ο ΚΑΘΕΛΗΙΚΑΙΑ ΠΟΤΡΕΧΩΝ ΟΙΣ ΚΑΘΕΛΗΙΒΕΒΑΙΩΤΗΡ ΚΑΤΑ
 ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΑΣΤΟΞΕΝΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΕΙΔΕΤΙ ΣΕΦΑΠΤΟΙ ΤΟ ΑΝΤΙ
 ΜΑΧΟΥ ΕΠΙ ΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΜΩΙ ΒΕΒΑΙΟΝ ΠΑΡΕΧΟΝΤΩΝ ΟΙ ΑΠΟΔΟ
 10 ΜΕΝΟΙ ΚΑΙ Ο ΒΕΒΑΙΩΤΗΡ ΕΙΔΕΜΗ ΠΑΡΕΧΟΙΕΝ ΒΕΒΑΙΟΝ ΤΩ ΙΘΕΩΙ ΤΑΝΩΝΑΝ
 ΠΡΑΚΤΙΜΟΙ ΕΟΝΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ ΟΜΟΙΩΣ ΔΕ ΚΑΙ ΟΙ
 ΠΑΡΑ ΤΥΓΧΑΝΟΝΤΕΣ ΚΥΡΙΟΙ ΕΟΝΤΩΝ ΣΥΛΕΟΝΤΕΣ ΩΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ
 ΟΝΤΑ ΚΑΙ ΑΝΕΦΑΠΤΟΝ ΑΠΟ ΠΑΝΤΩΝ ΤΟΝ ΠΑΝΤΑΧΡΟΝΟΝ ΑΙΤΑΜΙΟΙ ΕΟΝ
 ΤΕΣ ΚΑΙ ΑΝΥΠΟΔΙΚΟΙ ΠΑΣΑΣ ΔΙΚΑΣ ΚΑΙ ΑΙΤΑΜΙΑΣ ΜΑΡΤΥΡΟΙ ΤΟΙ ΙΕΡΕΙΣ
 15 ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΠΡΑΞΙΑΣ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΕΜΜΕΝΙ
 ΔΑΣ] ΑΛΚΙΝΟΣ ΠΡΑΟΧΟΣ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΑΙ ΕΥΑΓΟΡΑΣΑΣ ΑΝΔΡΟΣ ΕΥΚΛΕΙΔΑΣ
 ΚΑΛΛΙΑΔΑΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΑΣ ΑΝΔΡΟΥ

XX.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΔΕ ΞΩΝ ΔΑΜΗΝΟΣ ΕΝ ΔΥΣΠΟΙΤΡΟΠΙΟΥ ΕΠΙΤΟΙΣ ΔΕ ΑΠΕΔΟΝΤΟ ΑΡΤΕΜΙ
 ΔΩΡΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΙΣΤΑΦΙΛΙΣΤΟΥ ΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙ ΤΩΙ ΠΥΘΙΩΙ ΣΩΜΑΤΑ
 ΑΝΔΡΕΙΑ ΔΥΟ ΟΙΣ ΟΝΟΜΑΤΑ ΗΡΑΚΛΕΩΝ ΦΙΛΙΣΤΟΣ ΤΙ ΜΑΣ ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΜΝΑΝ ΔΕΚΑ
 ΚΑΙ ΤΑΝΤΙ ΜΑΝΕΧΟΝΤΙ ΠΑΣΑΝ ΚΑΘΩΣ ΕΠΙΣΤΕΥΣΑΝ ΗΡΑΚΛΕΩΝ ΦΙΛΙΣΤΟΣ ΤΩΙ ΘΕ
 5 ΩΙ ΤΑΝ ΩΝΑΝ ΕΦΟΤΩ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣ ΕΙΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΕΦΑΠΤΟΥΣ ΑΠΟ ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ
 ΠΑΝΤΑ ΧΡΟΝΟΝ ΒΕΒΑΙΩΤΗΡΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ ΕΥΚΛΗΣ ΚΑΛ
 ΛΙΚΩΝΟΣ ΔΡΟΜΟΚΛΕΙΔΑΣ ΑΓΙΩΝΟΣ ΔΑΜΟΤΙΜΟΣ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ ΕΙΔΕΤΙΣ ΚΑΕΦΑ
 ΠΤΗΤΑΙ ΗΡΑΚΛΕΩΝΟΣ Η ΦΙΛΙΣΤΟΥ ΕΠΙ ΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΜΩΙ ΒΕΒΑΙΟΝ ΠΑΡΕΧΟΝΤΩΝ ΤΩΙ
 ΘΕΩΙ ΤΑΝ ΩΝΑΝ ΟΙΤΕ ΑΠΟΔΟΜΕΝΟΙ ΑΡΤΕΜΙ ΔΩΡΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΙΣΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΒΕΒΑΙΩΤΗ
 10 ΡΕΣ ΕΥΚΡΑΤΗΣ ΔΡΟΜΟΚΛΕΙΔΑΣ ΔΑΜΟΤΙΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ ΟΜΟΙΩΣ
 ΔΕ ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΡΑ ΤΥΓΧΑΝΟΝΤΕΣ ΤΩΝΙΔΙΩ ΤΑΝ ΚΥΡΙΟΙ ΕΟΝΤΩΝ ΣΥΛΕΟΝΤΕΣ ΗΡΑΚΛΕ
 ΩΝΑ ΚΑΙ ΦΙΛΙΣΤΟΝ ΩΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣ ΕΟΝΤΑΣ ΑΙΤΑΜΙΟΙ ΕΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΑΝΥΠΟΔΙΚΟΙ ΤΟΙ
 ΣΥΛΕΟΝΤΕΣ
 ΚΑ ΜΑΡΤΥΡ[ΟΙ] ΟΙ ΕΡΕΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝ
 ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΩΝ[Γ]ΕΝΝΑΙΟΣ ΣΩΣΤΡΑ
 15 ΛΛΙΚΛΗΣ ΘΕΥΓΕΝΗΣ
 ΜΟΚΡΙΤΟΣ
 ΟΣ ΠΟΛΥΚΡΑΤΕΟΣ ΚΛΕΥ
 ΥΒΡΙΑΣ ΑΡΧΕΛΑΟΥ

XXI.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝΔΕΛΦΟΙΣ ΔΕΞΩΝ ΔΑΤΟΥ ΔΑΜΩΝΟΣ ΜΗΝΟΣ ΕΙΛΑΙΟΥ ΕΝΔΕΚΑΛΛΙΠΟΛΕΙΑΡΧΟΝΤΟΣ ΛΑ
 ΔΙΚΟΥ ΤΟΥ [Π]ΛΕΙΣΤΑΙΝΟΥ ΜΗΝΟΣ ΙΠΠΟΔΡΟ[Μ]ΙΟΥ ΑΠΕΔΟΤΟ ΛΟΧΑΓΟΣ ΑΓΗΤΑΚΑΛΛΙΠΟΛΙΤΑΣ ΤΩΙΑ ΠΟΛ
 ΛΩΝΙ ΤΩ [ΙΠΥ]ΘΙΩΙ ΣΩΜΑΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΑΙΟΝΟΜΑΣ ΣΩΤΟΓΕΝΟΣ ΜΑΚΕ . . . ΤΑΝΤΙΜΑΣ ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΜΝΑΝ
 ΟΚΤΩ ΚΑΙ ΤΑΝΤΙΜΑΝ ΕΧΕΙ ΠΑΣΑΝ ΒΕΒΑΙΩΤΗΡΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ ΑΘΑΜ ΒΟΣ ΑΘΑΝΙΩΝΟΣ ΔΕΛΦΟΣ
 5 ΚΑΘΩΣ ΕΠΙΣΤΕΥΣΕΤΑΝ ΩΝΑΝΤΩΙ ΘΕΩΙ ΣΩΣΩ ΕΦΩΙΤΕ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΝΕΙΜΕΝ ΣΩΣΩ ΚΑΙ
 ΑΝΕΦΑΠΤΟΝ ΑΠΟ ΠΑΝΤΩΝ ΤΟΜΠΑΝΤΑ ΧΡΟΝΟΝ ΠΟΙΕΟΥΣΑ ΟΚΑΘΕΛΗ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΡΕΧΟΥ [ΣΑΟΙΣ ΚΑ
 ΘΕΛ]ΗΕΙΔΕΤΙ ΣΕ ΦΑΠΤΟΙΤΟ ΚΥΡΙΟΣ ΕΣΤΩ ΟΠΑΡΑ ΤΥΧΩΝ ΣΥΛΕΩΝΕΛΕΥΘΕΡΑΝ
 ΣΑΣΑΙΑΜΙΟΣ ΕΣΤΩ ΚΑΙ ΑΝΥΠΟΔΙΚΟΣ ΠΑΣΑΣ ΔΙΚΑΣ ΚΑΙ ΙΑΜΙΑΣ ΜΑΡΤΥΡΟΙ Ο ΑΡΧΩΝ [ΓΕΝΝ]ΑΙΟΣ Η
 ΡΑ ΚΩΝΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΠΑΤΡΩΝΟΣ ΝΙΚΙΑΣ ΑΡΙΣΤΟΝΥΜΟΥ ΘΕΥΔΟΤΟΣ ΕΙΡΑΝΑΙΟΥ ΘΡΑ[ΣΥ]ΚΛΗΣ ΠΡΑΞΙΑ
 10 Δ]ΡΟ ΜΟΚΛΕΙΔΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΕΡΙΣ ΠΡΑΞΙΑΣ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ ΔΕΛΦΟΙΤΙΜΟΣ ΕΝΟΣ ΠΕΤΑΛΟΣ ΦΑΛΑΝΘΟΣ.
 ΠΟΛΥΦΙΟΝΟΣ ΦΥΣΚΙΩΝ ΑΓΕΜΟΣ ΛΥΚΟΦΡΩΝ ΑΡΙΣΤΟΦΥΛΟΣ ΛΑΔΙΚΟΥ ΚΑΛΛΙΠΟΛΙΤΑΙ ΛΑΙΑΔΑΣ
 ΑΜΦΙΣ ΣΕΥΣΤΟΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝ ΦΥΛΑΣΣΕΙΤΑ [ΣΩ]ΝΑΣ ΓΕΝΝΑΙΟΣ ΗΡ ΑΚΩΝΟΣ
 ΔΕΛΦΟΣ ΑΣΤΟΦΥΛΟΣ ΛΑΔΙΚΟΥ ΦΑΛΑΝΘΟΣ ΠΟΛΥΦΡΟ
 ΝΟΣ ΚΑΛΛΙΠΟΛΙΤΑΙ

XXII.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΜΦΙΣΤΡΑΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΠΟΙΤΡΟΠΙΟΥ ΑΠΕΔΟΤΟΣ ΩΚΡΑΤΕΙΑ ΕΥΑΡΜΙΔΑ ΚΑΛΛΙΠΟΛΙΤΙΣ ΤΩΙΑ ΠΟΛΛΩΝΙ
 ΤΩΙ ΠΥΘΙΩΙ ΣΩΜΑ
 ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΑΙΟΝΟΜΑΝΙΚΑΙ ΑΤΙΜΑΣ ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΜΜΜ ΤΑΝΤΙΜΑΝ ΕΧΕΙ ΒΕΒΑΙΩΤΗΡΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΣ ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ
 ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ ΑΡΜ[Ο
 ΔΙΟΥ ΔΕΛΦΟΣ ΠΑΡΑΜΕΙΝΑΤΩ ΔΕ ΕΝ ΟΙΚΙΑ ΠΑΡΑΣ ΩΚΡΑΤΕΙΑΝ ΑΧΡΙ ΟΥΚ ΑΪΩΗΣ ΩΚΡΑΤΕΙΑ . . . ΓΚΩΜΟΣΟ . . Α
 . . ΕΙΔΕΚΑΤΙΑ ΘΗΣ ΩΚΡΑΤΕΙΑ
 ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΕΣΤΩΝΙΚΑΙ ΑΚΑΘΩΣ ΕΠΙΣΤΕΥΣΕΤΑΝ ΩΝΑΝΤΩΙ ΘΕΩΙΩ [ΣΤ]Ε ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΕΙΜΕΝ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΟΙ Ε
 ΡΕΣΤΑΡΑΝΤΙΝΟΣ ΑΜΥΝΤΑ
 5 ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΑΙ ΑΚΙΔΑΣ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΑΙ ΑΛΕΞΩΝ ΑΝΔΡΩΝΟΣ ΛΙΩ. ΦΙΛΩΝ

XXIII.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΜΦΙΣΤΡΑΤΟΥ ΤΟΥ ΑΜΦΙΣΤΡΑΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΑΠΕΛΛΑΙΟΥ ΔΙΚΑΙΑΓΟ[ΡΑΔΙΟ]ΔΩΡΟΥ ΣΥΝΕΥΔΟΚΕΟΝ
 ΤΟΣ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΑΝΔΡΟΣ
 ΑΡΧΩΝΟΣ ΣΩΜΑΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΑΙΟΝΟΜΑΣΙ. ΟΝΤΩ ΙΑΠΟΛΛΩΝΙ ΤΩ ΠΥΘΙΩ ΙΑΡΓΥΡΙΟΥ ΜΑΝΤΕΣ ΣΑΡΩΝ ΚΑΙ ΤΑΝΤΙ ΜΑΝΕΧΕΙ
 [ΚΑ]ΘΩ[Σ] ΕΠ[Ι]ΣΤΕΥΣΕ
 ΤΩ ΙΘΕΩ ΙΕΦΟΤ[ΩΙ] ΕΛΕΥΘΕΡΑΝΕΙΜΕΝ ΤΟΝ ΠΑΝΤΑ ΧΡΟΝΟΝ ΕΙΔΕΤΙΣ ΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΟΙΤΟ... ΟΝ ΚΥΡΙΟΣ ΕΣΤΩ
 Ο ΠΑΡΑ ΤΥΧΩΝ ΣΥΛΕΩΝ[ΕΛΕΥΘΕ
 ΡΑΝ ΑΝΥΠΟΔΙΚΟΣ ΩΝ ΚΑΙ ΑΪΑΜΙΟΣ ΠΑΣΑΣ ΔΙΚΑΣ ΚΑΙ ΪΑΜΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ[ΒΕΒΑΙ
 ΩΤΗΡ - - - - -
 5 Π]ΑΤΡΩΝΟΣ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΟΙΙ ΕΡΕΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΛΕΩΝΑ ΜΥΝΤΑΣ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΣ[ΙΔΙ]Ω[ΤΑΙ
 ΚΡΑΤΗΣ ΜΕΝΗΣ ΑΜΦΙΣΤΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΑΔΑΣ ΑΓΙΩΝ ΕΚΕΦΥΛΟΥ

XXIV.

1 ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΚΛΕΟΞΕΝΙΔΑ ΜΗΝΟΣ ΘΕΟΞΕΝΙΟΥ ΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝ
 2 ΛΑ. ΕΤΙΑ ΤΟΥ ΑΙΑΚΙΔΑ ΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΥ ΤΟΥ ΒΟΥΛΩΝΟΣ ΠΟΛΥ
 3 ΕΤ..Δ..ΤΙΜΕΑ...ΩΝΟΣ ΚΛΕΩΝΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΩΝΟΣ ΕΠΙΤΟΙΣ ΔΕ ΑΠΕΔΟΝΤΟ ΜΙΚΥΘΟΣ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΙΩΝΟΙ ΘΕΑΓΕΝΕ
 ΟΣ. ΥΜΕΛΡΕ
 4 ΕΠΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΩ ΙΑΠΟΛΛΩΝΙ ΤΩ ΠΥΘΙΩ ΙΣΩΜΑΝΔΡΕΙΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΣ ΩΙΟΝΟΜΑ ΕΥ[Τ]Υ[Χ]Ο[ΣΤΙ
 ΜΑ]Σ ΑΡΓΥΡΙΟΥ
 5 ΤΟΣ[Α] ΙΑΚΙΔΑ ΚΑΘΩΣ ΕΠΙΣΤΕΥΣΕ ΕΥΤΥΧΟΣ
 ΤΩ ΙΘΕΩ ΙΤΑΝ Ω[ΝΑΝ
 6 ΠΟΙΕ]ΩΝΟ ΚΑΘΕΛΗ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΡΕΧΩΝΑ ΚΑΘΕΛΗ ΕΙΔΕΤΙΣ ΕΦ
 ΑΠΤΟΙΤΟ Ε[ΥΤΥΧΟΥ
 7 ΒΕΒΑΙΟΝ ΠΑΡΕ]ΧΟΝ ΤΩ ΤΩ ΙΘΕΩ ΙΤΑΝ ΩΝΑΝ ΟΙΤΕ
 ΑΠΟΔΟΜΕΝΟΙ ΜΙΚΥΘΟΣ ΚΑΙ
 8 ΝΚΥΡΙΟΣ ΣΥ
 ΛΕΩΝ

ΑΡΧΟΝΤΟΣΘΡΑΣΥΚΛΕΟΣ
 ΜΗΝΟΣΘΕΟΞΕΝΙΟΥΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝ
 ΤΑΝΔΕΥΤΕΡΑΝΕΞΑΜΗΝΟΝΔΕΞΩΝΔΑ
 ΤΟΥΔΙΝΩΝΟΣΜΑΝΤΙΝ...ΤΙΑ ΕΟΔΑΜΟΥΞΕ
 5 ΝΑΙΝΕΤΟΥΤΟΥΣΩΣΙΝΙΚΟΥΑΠΕΔΟΤΟ
 ΑΣΤΟΞΕΝΟΣΔΙΟΝΥΣΙΟΥΤΩΙΑΠΟΛΛΩ
 ΝΙΤΩΙΠΥΘΙΩΙΣΩΜΑΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝΕΝΔΟΓΕ
 ΝΕΣΑΙΟΝΟΜΑΙΛΑΡΟΝΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΝΔΕ
 ΚΑΠΕΝΤΕΣΥΝΕΥΔΟΚΕΟΝΤΟΣΚΑΙΤΟΥΥΙΟΥΔΙΟΝΥΣΙ
 10 ΟΥΚΑΙΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΕΙΠΑΣΑΝΒΕΒΑΙΩΤΗΡΚΑΤΑ
 ΤΟΥΣΝΟΜΟΥΣΤΑΣΠΟΛΙΟΣΑΡΧΩΝΚΑΛΛΙΑΕΙΔΕΤΙΣ
 Κ]ΑΕΦΑΠΤΗΤΑΙΙΛΑΡΟΥΕΠΙΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΜΩ
 ΒΕΒΑΙΟΝΠΑΡΕΧΟΝΤΩΝΤΩΙΘΕΩΙΤΑΝΩΝΑΝΟΤΕ
 ΑΠΟΔΟΜΕΝΟΣΑΣΤΟΞΕΝΟΣΚΑΙΟΒΕΒΑΙΩΤΗΡ
 15 ΑΡΧΩΝΕΙΔΕΜΗΠΑΡΕΧΟΙΒΕΒΑΙΟΝΤΩΙΘΕΩΙ
 ΤΑΝΩΝΑΝ[ΠΡΑ]ΚΤΙΜΟΙΕΟΝΤΩΝΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝ
 ΤΑΣΠΟΛΙΟΣΟΜΟΙΩΣΔΕΚΑΙΟΙΠΑΡΑΤΥΓΧΑΝΟΝΤΕΣ
 Κ]ΥΡΙΟΙΕΟΝΤΩΝΣΥΛΕΟΝΤΕΣΙΛΑΡΟΝΩΣΕΛ
 ΕΥΘΕΡΑΝΕΟΥΣΑΝΑΣΑΜΙΟΙΕΟΝΤΕΣΚΑΙ
 20 ΑΝΥΠΟΔΙΚΟΙΠΑΣΑΣΔΙΚΑΣΚΑΙΣΑΜΙΑΣ[ΜΑΡΤΥ
 ΡΟΙΤΟΙΙΕΡΕΙΣΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣΠΡΑΞΙΑΣΑΝΔ
 ΡΟΝΙΚΟΣΚΑΙΟΙΑΡΧΟΝΤΕΣΔΕΞΩΝΔΑΣΔΑΜΩΝΟΣ
 ΜΑΝΤΙΑΣΚΛΕΥΔΑΜΟΥΞΕΝΑΙΝΕΤΟΣΣΩΣΙΝΙΚΟΥ
 ΚΑΙΙΔΙΩΤΑΙΤΙΜΟΞΕΝΟΣΦΥΣ.ΕΥΣΞΕΝΑΓΟΡΑΣ
 25 ΕΥΚΛΕΙΔΑΣΩΣΥΛΟΣΑΓΙΩΝΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ...
 ΝΩΝΞΕΝΟΚΡΙΤΟΥΔΙΟΝΥΣΙΟΣΑΣΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΤΑ...
 Α]ΣΑΝΔΡΟΥΚΑΛΛΙΑΣΑΡΧΩΝΟΣΣΤΡΑΤΑΓΟΣΣΕ
 ΕΙΧΟΥ

ΑΡΧΟΝΤΟΣΗΡΑΚΛΕΙΔΑΜΗΝΟΣΒΟΑΘΟΙΟΥΑΠΕΔΟΤΟΚΛΕΩΝΔΙΟ
 ΝΥΣΙΟΥΤΩΙΑΠΟΛΛΩΝΙΤΩΙΠΥΘΙΩΙΣΩΜΑΑΝΔΡΕΙΟΝΟΙΟΝΟΜΑ
 ΑΣΩΣΙΜΕΝΗΣΤΟΓΕΝΟΣΟΙΚΟΓΕΝΗΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥΜΝΑΝ
 ΤΡΙΩΝΕΠΕΛΕΥΘΕΡΙΑΙΚΑΙΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΕΙΠΑΣΑΝ
 5 ΒΕΒΑΙΩΤΗΡΚΑΤΑΤΟΥΣΝΟΜΟΥΣΕΒΡΟΣΕΒΡΟΥΕΦΩΙΤΕ
 ΕΛΕΥΘΕΡΟΝΕΙΜΕΝΣΩΣΙΜΕΝΗΚΑΙΑΝΕΦ[ΑΠΤ]ΟΝ
 ΑΠΟΠΑΝΤΩΝΠΟΙΟΥΝΤΑΟΚΑΘΕΛΗΚΑΙΑΠΟΤΡΕΧΟΝ
 ΤΑΟΙΣΚΑΘΕΛΗΕΙΔΕΤΙΣΕΦΑΠΤΟΙΣΩΣΙΜΕΝΟΥ[Σ
 ΕΠΙΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΜΩΙΚΥΡΙΟΣΕΣΤΩΟΠΑΡΑΤΥΓΧΑΝ
 10 ΩΝΣΥΛΕΩΝΣΩΣΙΜΕΝΗΩΣΕΛΕΥΘΕΡΟΝ[Ε]ΟΝ[ΤΑ
 ΚΑΙΟΒΕΒΑΙΩΤΗΡΕΒΡΟΣΒΕΒΑΙΟΥΤΩ[ΤΩΙ]ΘΕΩΙΤΑΝΩ
 ΝΑΝΜΑΡΤΥΡΟΙΟΙΑΡΕΥΣΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣΑ[Θ]ΑΜΒΟΣ
 ΑΒΡΟΥ.ΧΟΥΟΝΕΩΚΟΡΟΣΑΤΕ ΙΔΑΣ...ΘΑΙΟ
 ΜΝΑΣΩΝ Ν.ΙΣΤΡΑΤΣ [Α]ΒΡΟΜΑΧΟΥ

XXVII.

ΣΤΡΑΤΑΓΕΟΝΤΟΣ ΤΩΝ ΦΩΚΕΩΝ ΜΝΑΣΙΚΡΑΤΕΟΣ ΜΗΝΟΣ ΓΡΩ
 ΤΟΥ ΕΝ ΔΕ ΔΕΛΦΟΙΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΘΡΑΣΥΚΛΕΟΣ ΜΗΝΟΣ ΗΡΑΙΟΥ ΑΠΕ
 ΔΟΝΤΟ ΞΕΝΟΚΡΑΤΗΣ ΕΥΞΙΘΕΟΥ ΚΑΙ ΑΡΧΩ ΑΡΧΙΔΑΜΟΥ ΧΑΡΑΔΡΑΙ
 ΟΙ ΤΩ ΙΑΠΟΛΛΩΝΙ ΤΩ ΙΠΥΘΙΩΙ ΣΩΜΑΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΑΙΟΝΟΜΑ ΚΑΛΛΙ
 5 ΟΠΑΤΟ ΓΕΝΟΣ ΟΙΚΟΓΕΝΗΤΙ ΜΑΣ ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΜΝΑΝΤΕΣ ΣΑΡΩΝ
 ΚΑΙ ΤΑΝΤΙ ΜΑΝΑΠΕΧΟΝΤΙ ΠΑΣΑΝ ΒΕΒΑΙΩΤΗΡ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ
 ΠΟΛΥΚΡΑΤΗΣ ΠΟΛΥΞΕΝΟΥ ΧΑΡΑΔΡΑΙΟΣ ΚΑΘΩΣ ΕΠΙΣΤΕΥΣΕΚ[ΑΛ
 ΛΙΟΠΑΤΩΙ ΘΕΩΙ ΤΑΝ ΩΝΑΝ ΕΦΩΙΤΕ ΛΕΥΘΕΡΑ ΕΙΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΕΦΑ
 ΠΤΟΣ ΑΠΟ ΠΑΝΤΩΝ ΤΟΝ ΠΑΝΤΑ ΒΙΟΝ ΕΙΔΕΤΙΣ ΕΦΑΠΤΟΙΤΟ ΚΑΛΛΙΟ
 10 ΠΑΣ ΕΠΙ ΚΑΤΑ ΔΟΥΛΙΣ ΜΩΙΚΥΡΙΟΣ ΕΣΤΩ ΣΥΛΕΩΝ ΕΠΕΛΕΥΘΕ
 ΡΙΑΙΟ ΠΑΡΑ ΤΥΓΧΑΝΩΝΑΣ ΑΜΙΟΣ ΩΝ ΚΑΙ ΑΝΥΠΟΔΙΚΟΣ ΠΑΣΑΣ ΔΙ
 ΚΑΣ ΚΑΙ ΑΜΙΑΣ ΚΑΙ ΟΒΕΒΑΙΩΤΗΡ ΒΕΒΑΙΟΥ ΤΩ ΤΩΙ ΘΕΩΙ ΤΑΝ ΩΝΑΝ
 ΜΑΡΤΥΡΟΙ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΔΑΜΟ
 ΣΤΡΑΤΟΣ ΤΙ ΜΩΝ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΑ[Ι] ΔΡΟΜΟΚΛΕΙΔΑΣ
 15 ΜΕΝΗΣ ΕΥΚΛΕΙΔΑΣ ΚΑΛΛΕΙΔΑΣ ΩΣΤΡΑΤΟΣ ΕΡΜΑΙΟΣ ΟΡΘΑΙΟΣ
 ΚΛΕΑΝΔΡΟΥ

XXVIII.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΜΜΕΝΕΡΙΝΕΩ ΚΛΕΩΝΟΣ
 ΤΟΥ ΣΩΣΑΝΔΡΟΥ ΜΗΝΟΣ ΛΑΦΡΙΟΥ ΕΝ ΔΕΛΦ
 ΟΙΣ ΔΕ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΞΕΝΟΚΡΙΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
 ΘΕΥΞΕΝΙΟΥ ΑΠΕΔΟΤΟ ΑΡΧΩ ΣΩΚΡΑΤΕ
 5 ΟΣ ΕΡΙΝΑΙ ΑΤΩ ΙΑΠΟΛΛΩΝΙ ΤΩ ΙΠΥΘΙΩΙ
 ΣΩΜΑΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΤΡΙΑ ΑΙΣ ΟΝΟΜΑΤΑ ΑΦ
 Ρ]ΟΔΙΣΙΑΡΙΣ . . ΘΑΛΑΜΕΝΕΣ ΤΡΑΤΑ ΚΑΙ Π
 ΑΙΔΑΡΙΟΝ ΩΙΟΝ ΟΜΑΣΩΣ ΑΝΔΡΟΣ ΤΟ ΓΕ
 ΝΟΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΣ ΤΙ ΜΑΣ ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΜΝΑΝ
 10 ΔΕΚΑ ΠΕΝΤΕ ΚΑΙ ΤΑΝΤΙ ΜΑΝΕΧΕΙ ΠΑ
 ΣΑΝ ΒΕΒΑΙΩΤΗΡ ΝΙΚΟΚΡΑΤΗΣ ΑΡΙΣΤΟΜ
 Ε]ΝΕΩΣ ΕΡΙΝΑΙΟΣ ΚΑΘΩΣ ΕΠΙΣΤ[Ε]Υ[ΣΑΝ
 ΤΩ ΘΕΩ ΤΑΝ ΩΝΑΝ ΕΦΩΙΤΕ ΕΛΕΥΘ[Ε]
 ΡΟΥΣ ΕΙΜΕΝ ΠΟΙΟΥΝΤΕΣ ΟΚΑΘΕΛ[Ω]ΝΤΙΑ
 15 ΠΟΤΡΕΧΟΝΤΕΣ ΑΚΑΘΕΛΩΝΤΙ ΕΙΔΕΤΙΣ Ε
 ΦΑΠΤΟΙΤΟ ΤΟΥ ΤΩΝΤΙΝΟΣ ΕΠΙ ΚΑΤΑ ΔΟΥ
 ΛΙ ΜΩΙΚΥΡΙΟΣ ΕΣΤΩ ΣΥΛΕΩΝ ΟΠΑΡΑ ΤΥΧ

XXIX.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΔΑ ΜΗΝΟΣ ΔΑΙΔΑΦΟΡΙΟΥ ΑΠΕΔΟΤΟ ΚΑΛΛΩΑΡΙΣΤΩΝΟΣ ΣΥΝΕΥΔΟΚΕΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΥΙΩΝ
 ΑΡΙΣΤΟΝΥΜΟΥ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤ... ΟΥΤΩΙΑ ΠΟΛΛΩΝΙ ΤΩΙ ΠΥΘΙΩΙ ΣΩΜΑΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΚΟΡΙΔΙΟΝ
 ΑΙΟΝΟΜΑ ΕΠΙΚΤΗΣΙΣ ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΕΝΔΟΓΕΝΗΤΙ ΜΑΣ ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΜΝΑΝΔΥΟΣ ΤΑΤΗΡΩΝ ΔΕΚΑ ΕΠΤΑ ΔΡΑΧΜΑΣ
 ΚΑΙ ΤΑΝΤΙ ΜΑΝ ΕΧΕΙ ΠΑΣΑΝ ΒΕΒΑΙΩΤΗΡΑ ΘΑΝΙΩΝ ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ ΕΦΩΙΤΕ ΕΛΕΥΘΕΡΑΝ ΕΙΜΕΝ ΕΠΙΚΤΗΣΙΝ
 5 ΤΟΝ ΠΑΝΤΑ ΧΡΟΝΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΡΕΧΟΥΣΑΝ ΟΙΣ ΚΑΘΕΛΗΚΑΙ ΠΟΘ Σ ΚΑΘΕ . ΕΙΔΕ[Τ]ΙΣ ΕΦΑΠΤΟΙ ΤΗ
 ΕΠΙΚΑΤΑΔΟΥΛΙΣΜΩΙ ΕΠΙΚΤΗΣΙΟΣ ΒΕΒΑΙΟΝ ΠΑΡΕΧΕΤΩ ΤΑΝΩΝΑΝ ΑΤΕ ΑΠΟΔΟΜΕΝΑ ΚΑΛΛΩ
 ΚΑΙ Ο ΒΕΒΑΙΩΤΗΡ ΤΩΙ ΘΕΩΙ ΕΙΔΕ ΜΗ ΠΑΡΕΧΟΙΕΝ ΒΕΒΑΙΟΝ ΠΡΑΚΤΙΜΟΙΕΟΝΤΩΣ ΑΝΟΙΤΕ ΑΠΟΔΟΜΕΝΟΙ ΚΑΙ Ο ΒΕ
 ΒΑΙΩΤΗΡ . . ΤΙ ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΜΝΑΣ ΔΕΚΑ ΠΕΝΤΕ Τ . ΕΛΟΝΤΙ ΚΑΙ Ο ΜΟΙΩΣ ΕΠΙΚΤΗΣΙΣ [Ε]ΛΕΥΘΕΡΑ ΕΣΤΩ
 Ο ΜΟΙΩΣ ΔΕ ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΡΑ ΤΥΧΟΝΤΕΣ ΚΥΡΙΟΙ ΕΟΝΤΩΣ ΥΛΕΟΝΤΕΣ ΕΠΙΚΤΗΣΙΝ ΕΠΕΛΕΥΘΕΡΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟ
 10 ΜΟΝΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑΝ ΕΟΥΣΑΝ ΑΙ ΑΜΙΟΙ ΕΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΑΝΥΠΟΔΙΚΟΙ ΣΥΛΕΟΝΤΕΣ ΠΑΣΑΣ ΔΙΚΑΣ ΚΑΙ ΑΜΙΑΣ
 ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΟΙ ΕΡΕΥΣΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΑΡΧΩΝΑ ΘΑΜΒΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΝΙΚΑΤΑΣ ΑΛΚΙΝΟΥΣ ΩΣ ΤΡΑΤΟΣ ΣΩ
 . . ΒΟΥΚΑΛΛΙΑΣ ΔΙΩΝΟΣ ΙΔΙΩΤΑΙ ΔΕ ΠΟΛΙΤΑ[ΣΑΣ] ΑΝΔΡΟΥ ΞΕΝΟΚΡΙΤΟΣ ΔΑΜΩΝ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΟΡΘΑΙΟΣ
 ΦΙΛΩΝ . Ο . ΣΙΠΠΟΥΞ[Ε]ΝΟΚΡΙΤΟΣ[Σ] ΤΗΣΙ ΜΕΝ ΕΟΣ ΤΑΝ[Γ]Ρ[ΑΦ]ΑΝ ΦΥΛΑΣΣΕΙ ΞΕΝΟΚΡΙΤΟΣ

XXX.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΘΡΑΣΥΚΛΕΟΣ ΜΗΝΟΣ ΒΟΥΚΑΤΙΟΥ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΔΕ ΑΠΕΔΟΤΟ
 ΦΙΛΟΞΕΝΟΣ ΑΠΕΛΙ. ΟΣ ΣΥΝΕΠΑΙΝΕΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΑΥΤΟΥ ΦΙΛΟ
 ΞΕΝΟΥ ΤΩ ΙΑΠΟΛΛΩΝΙ ΤΩ ΙΠΥΘΙΩΙ ΣΩΜΑΤΑ ΔΥΟ ΕΜΜΕΝ Γ[ΥΝ]ΑΙΚΕΙ
 ΟΝΑΙΟΝΟΜΑ ΠΡΟΣΤΑΤΗΡΙΣ ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΕΚΚΟΡΩΝΕΙΑΣ ΤΟ ΔΕ ΑΛΛΟ
 5 ΑΝΔΡΕΙΟΝ ΩΙΟΝΟΜΑ ΑΠΕΛΛΗΣΤΙΜΑΣ ΑΡΓ ΥΡΙΟΥ ΜΝΑΝ
 ΠΕΝΤΕΚΑΘΩΣ ΕΠΙΣΤΕΥΣΑΝ ΠΡΟΣΤΑΤΗ ΡΙΣ ΚΑΙ [Α]ΠΕΛ
 ΛΗΣΤΩΙ ΘΕΩΙ ΤΑΝ ΩΝΑΝ ΕΦΩΤΕΕ ΛΕΥΘΕΡΟΙ ΕΙ
 ΜΕΝ ΚΑΙ Α ΝΕΦΑΠΤΟΥΣ ΑΠΟ ΠΑΝΤ ΩΝΤΟ ΜΠΑΝΤΑ
 ΧΡΟΝΟΝ ΒΕΒΑΙΩΤΗΡΕΣ ΙΠΠΩΝΑ ΘΑΝΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΜΜΕΝΙΔΑΣ
 10 ΚΑΛΛΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ ΕΙΔΕΤΙΣ ΚΑ ΕΦΑΠΤΗ
 ΤΑΙ ΠΡΟΣΤΑΤΗΡΙΟΣ Η ΑΠΕΛΛΕΟΣ ΕΠΙ ΚΑΤΑ ΔΟΥΛΙΣ ΜΩΙ ΒΕΒΑΙ
 ΟΝ ΠΑΡΕΧΟΝΤΩΝ ΤΩΙ ΘΕΩΙ ΤΑΝ ΩΝΑΝ ΟΙ ΤΕ ΑΠΟ ΔΟΜΕΝΟΙ ΦΙΛΟ
 ΞΕΝΟΣ ΚΑΙ ΟΥΙΟΣ ΑΥΤΟΥ ΦΙΛΟΞΕΝΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΒΕΒΑΙΩΤΗΡΕΣ ΙΠΠΩΝ
 ΚΑΙ ΕΜΜΕΝΙΔΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ ΟΜΟΙΩΣ ΔΕ ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΡΑ
 15 ΤΥΓΧΑΝΟΝΤΕΣ ΤΩΝ ΙΔΙΩΤΑΝ ΚΥΡΙΟΙ ΕΟΝΤΩΝ ΣΥΛΕΟΝΤΕΣ ΩΣ ΕΛΕΥ
 ΘΕΡΟΥΣΟΝΤΕΣ ΑΙ ΑΜΙΟΙ ΕΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΑΝΥ ΠΟ ΔΙΚΟΙ
 ΤΟΙΣ ΣΥΛΕΟΝΤΕΣ ΠΑΣΑΣ ΔΙΚΑΣ ΚΑΙ ΑΜΙΑΣ
 ΠΑΡΑΜΕΙΝΑΤΩ ΔΕ ΠΡΟΣΤΑΤΗΡΙΣ ΚΑΙ ΑΠΕΛΛΗΣ ΠΑΡΑ ΦΙΛΟΞΕ
 ΝΟΝ ΑΧΡΙ ΪΩ Η ΦΙΛΟΞΕΝΟΣ ΠΟΙΕΟΝΤΕΣ ΤΟ ΠΟΤΙΤΑΣ ΣΟΜΕΝΟΝ
 20 ΠΑΝΤΟ ΔΥΝΑΤΟΝ ΑΝ ΕΝ ΚΛΗΤΩΣ ΕΙΔΕΚΑ ΜΗ ΠΑΡΑΜΕΝΩΝΤΙ Η ΜΗ ΠΟΙ
 ΕΩΝΤΙ ΤΟ ΠΟΤΙΤΑΣ ΣΟΜΕΝΟΝ ΚΥΡΙΟΣ ΕΣΤΩ ΦΙΛΟΞΕΝΟΣ Η ΑΛΛΟΣ
 ΥΠΕΡ ΦΙΛΟΞΕΝΟΥ ΟΝ ΚΑΦΙΑ ΟΞΕΝΟΣ ΚΕΛΕΥΗ ΚΟΛΑΙΣΟΜΕΝΟΙ[.Σ
 ΤΡΟΠΩΙΩΙ ΚΑΘΕΛΩΝΤΙ ΚΟΛΑΙΣ ΘΑΙΑΙ ΑΜΙΟΙΣ ΟΝΤΟΙΣ ΚΑΙ
 ΑΝΥ ΠΟ ΔΙΚΟΙΣ ΠΑΣΑΣ ΔΙΚΑΣ ΚΑΙ ΑΜΙΑΣ ΠΛΑΝ ΜΗ ΑΠΟ ΔΟΥ
 25 ΣΘΑΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΟΙ ΙΕΡΕΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΑΝΔΡΟ
 ΝΙΚΟΣ ΠΡΑΞΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΤΙΜΩΝ ΔΑΜΟΣ ΤΡΑ
 ΤΟΣ ΙΔΙΩΤΑΙ ΚΛΕΥΔΙΚΟΣ ΔΩΡΟΘΕΟΣ ΕΥΚΛΕΙΔΑΣ ΘΕΥ
 ΓΕΝΗΣ ΜΕΝΗΣ ΜΑΝΤΙΑ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ

XXXI.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΔΑΜΟΣΘΕΝΕΟΣ ΜΗΝΟΣ ΘΕΥΞΕΝΙΟΥ ΒΟΥΛΕΥΟΝ
 ΤΩΝ ΤΑΝ ΔΕ[ΥΤ] ΕΡΑΝΕΞΑΜΗΝΟΝ ΕΜΜΕΝΙΔΑ ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΑ
 ΘΑΜΒΟΥΤ[ΟΥ] ΑΒΡΟΜΑΧΟΥ ΑΝΤΙΓΕΝΕΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΔΩΡΟΥ
 ΕΠΙΤΟΙΣ ΔΕ ΑΠΕΔΟΤΟ ΑΘΑΜΒΟΣ ΑΒΡΟΜΑΧΟΥ ΣΥΝΕΥΔΟΚΕ
 5 ΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΥΙΩΝ ΑΥΤΟΥ ΤΩ ΙΑΠΟΛΛΩΝΙ ΤΩ ΙΠΥΘΙΩΙ ΣΩΜΑ
 ΑΝΔΡΕΙΟΝ ΩΙΟΝ ΟΜΑΜΗΝΟΦΙΛΟΣ ΤΟ ΓΕΝΟΣ ΦΡΥΓΑ
 ΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥ ΜΝΑΝΤΕΤΤΑΡΩΝ ΚΑΙ ΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΕΙ
 ΠΑΣΑΝ ΚΑΘΩΣ ΕΠΙΣΤΕΥΣΕ ΜΗΝΟΦΙΛΟΣ ΤΩΙ ΘΕΩΙ ΤΑΝ Ω
 ΝΑΝ ΕΦΩΙΤΕ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΕΙΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΕΦΑΠΤΟΣ ΑΠΟ ΠΑΝ
 10 ΤΩΝ ΤΟΝ ΠΑΝΤΑ ΒΙΟΝ ΠΟΙΕΩΝ ΚΑΘΕΛΕΙΚΑΙΑ ΠΟΤΡΕΧΩΝ
 Ω ΚΑ]ΘΕΛΗΒΕΒΑΙΩ ΤΗΡ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ
 . ΜΟΥ ΕΙΔΕΤΙ ΣΕ ΦΑΠΤΟΙΤΟ ΕΠΙ ΚΑΤΑ ΔΟΥΛΙΣ ΜΩΙ ΜΗΝΟ
 Ν ΠΑΡΕΧΕΤΩ ΤΩΙ ΘΕΩΙ ΤΑΝ ΩΝΑΝ ΟΤΕ ΑΠΟΔΟΜΕ[ΝΟΣ
 ΚΑΙ Ο ΒΕΒΑΙΩ ΤΗΡ. ΑΝΤΙΟΣ ΕΙΔΕ ΜΗ ΠΑΡΕΧΟΙΝ ΒΕ[ΒΑΙΟΝ
 15 ΤΩΙ ΘΕ]ΩΙ ΤΑΝ ΩΝΑΝ ΠΡΑΚΤΙΜΟΙ ΕΟΝΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ
 ΛΙΟΣ ΟΜΟΙΩΣ ΔΕ ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΡΑ ΤΥΓΧΑΝΟΝΤΕΣ
 ΩΝ ΣΥΛΕΟΝΤΕΣ Τ ΜΗΝΟΦ[ΙΛΟΝ
 ΜΑΡΤΥΡΟΙ ΟΙ ΕΡΕΥΣΤΟΥ ΑΠΟΛΛ[ΩΝΟΣ
 Α]ΡΧΟΝΤΕΣ ΑΝ
 20 ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ
 ΤΙΜΟΚΡΙΤΟΣ ΥΒΡΙΑΣ

XXXII.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΜΗΝΟΣ ΙΛΑΙΟΥ ΒΟΥΛΕΥ
 ΟΝΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝΟΣ ΑΓΙΩΝΟΣ ΦΙΛΙΣΤΙΩΝΟΣ ΠΑ
 ΤΡΩΝΟΣ ΑΠΕΔΟΤΟ ΕΙΡΑΝΑΝΙΚΙΑ ΤΩ ΙΑΠΟΛΛΩ
 ΝΙ ΤΩ ΙΠΥΘΙΩΙ ΣΩΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΑΘΟΝΟΜΑΙΩ
 5 ΠΥΡΑΤΟ ΓΕΝΟΣ ΟΙΚΟΓΕΝΗΤΙΜΑΣΑΡΓΥΡΙΟΥ ΜΝΑΝ
 ΤΡΙΩΝ ΚΑΙ ΤΑΝΤΙΜΑΝΕΧΕΙ ΠΑΣΑΝ ΒΕΒΑΙΩ ΤΗΡ ΚΑΤΑ
 ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ ΦΙΛΟΝΙΚΟΣ ΝΙΚΙΑ ΕΙΔΕΤΙΣ
 ΕΦΑΠΤΟΙΤΟ ΪΩ ΠΥΡΑΣ ΕΠΙ ΚΑΤΑ ΔΟΥΛΙΣ ΜΩ ΒΕΒΑΙΩΝ ΠΑΡ
 ΕΧΟΝΤΩ ΤΩΙ ΘΕΩΙ ΤΑΝ ΩΝΑΝ ΑΤΕ ΑΠΟΔΟΜΕΝΑ ΚΑΙ Ο
 10 ΒΕΒΑΙΩ ΤΗΡ ΟΜΟΙΩΣ ΔΕ ΚΑΙ Ο ΠΑΡΑ ΤΥΧΩΝ ΚΥΡΙΟΣ ΕΣΤΩ ΣΥ
 ΛΕΩΝ ΪΩ ΠΥΡΑΝ ΕΠΕΛΕΥΘΕΡΙ ΑΝΑΣΤΑΜΙΟΣ ΩΝ ΚΑΙ ΑΝΥΠΟ
 ΔΙΚΟΣ ΠΑΣΑΣ ΔΙΚΑΣ ΚΑΙ ΣΑΜΙΑΣ ΜΑΡΤΥΡΟΙ ΟΙ ΕΡΕΙΣ ΕΜΜΕΝΙΔΑ[Σ
 ΛΑΙΑΔΑΣΙΔΙΩΤΑΙ ΚΛΕΩΝ ΒΑΒΥΛΟΣ ΗΡΥΣ ΝΙΚΑΙΟΣ ΝΙΚΙΑΣ

XXXIII.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΓΙΩΝΟΣ ΜΗΝΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
 ΑΠΕΔΟΤΟ... ΚΑΙΝΑΒΑ. ΥΛΟΥΣ ΣΥΝΕΥΔΟ[Κ
 ΕΟΥΣΑΣ ΚΑΙ ΤΑΣ ΜΑΤΡΟΣ ΑΥΤΑΣ ΠΡΑ
 . ΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΑΥΤΑΣ ΑΙΑΚΙΔΑ
 5 Κ... ΑΙΡΕΦΑ. ΕΟΣ ΤΩΙΑ ΠΟΛΛΩΝΙ ΤΩ ΠΥΘ
 ΙΩΙΣ ΩΜΑΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΕΝΔΟΓΕΝΕΣ ΑΙΟΝΟΜΑ
 ΪΩΙΑ Ε[Π]ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΙ ΤΙΜΑΣ ΑΡΓΥΡΙΟΥΣ ΤΑ
 ΤΗΡΩΝ ΕΙΚΟΣΙ ΚΑΙ ΤΑΝΤΙΜΑΝΑ ΠΕΧΕ
 ΠΑΣΑΝ ΒΕΒΑΙΩΤΗΡΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ
 10 ΤΑΣ ΠΟΛΙΟΣ ΣΩΣΙ ΠΑΤΡΟΣ ΑΙΑΚΙΔΑ ΚΑ
 ΝΔΙΟ[Ν] ΥΣΙΟΥ ΕΙΔΕΤΙΣ ΕΦΑΠΤΟΙ ΤΟ ΪΩΙΑΣ
 ΚΥΡΙΟΣ ΕΣ ΤΩ ΣΥΛΕΩΝΟ ΠΑΡΑ ΤΥΧΩΝΩΣ Ε
 ΛΕΥΘΕΡΑΝΟΥΣΑΝ ΚΑΙ ΟΙ ΒΕΒΑΙΩΤΗΡΕΣ ΠΑΡΕΧΟΝ
 ΤΩ ΒΕΒΑΙΟΝ ΤΩΙ ΘΕΩΙ ΤΑΝΩΝΑΝ ΜΑΡΤΥΡΟΙΑΡ
 15 ΧΩΝ ΚΑΛΛΙΑΚΑΙ ΟΙΙ ΕΡΕΙΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΑΙΑ
 ΡΑΤ ΟΣ ΚΑΛΩΝ ΕΞΕΝΩΝΟΣ ΕΞΕΝΩΝ ΠΟΛΥΩΝΟΣ

XXXIV.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΒΡΟΜΑΧΟΥ ΜΗΝΟΣ ΘΕΥΞΕΝΙΟΥ ΒΟΥΛΕΥ
 ΟΝΤΩΝ ΤΑΝΔΕΥΤΕΡΑΝ ΕΞΑΜΗΝΟΝ ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΥ
 ΚΑΛΛΙΑΓΡΑΜΜΑΤΕΥΟΝΤΟΣ ΒΟΥΛΑΣ ΕΥΑΝΔΡΟΥ
 ΑΠΕΔΟΤΟ ΞΕΝΟΧΑΡΗΣ ΠΟΛΥΞΕΝΟΥ ΣΥΝΕΥΔΟΚΕ
 5 ΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΥΙΩΝ ΑΥΤΟΥ ΠΟΛΥΞΕΝΟΥ ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ
 ΤΩΙΑ ΠΟΛΛΩΝΙ ΤΩ ΠΥΘΙΩΙΣ ΩΜΑΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΑΙΟ
 ΝΟ Μ[Α]ΡΙΣΤΩ ΤΟΓΕΝΟΣ ΕΝΔΟΓΕΝΗ ΤΙΜΑΣ ΑΡΓΥΡΙΟΥ
 ΜΝΑΝ ΠΕΝΤΕ ΚΑΙ ΤΑΝΤΙΜΑΝ ΕΧΕΙ ΠΑΣΑΝ ΚΑΘΩΣ ΕΠΙ[Σ
 ΤΕΥ]Σ ΕΑΡΙΣΤΩ ΤΩΙ ΘΕΩΙ ΤΑΝΩΝΑΝ ΥΘΕΡΑ

XXXV.

XXXVI.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΡΙΣΤΙΩΝΟΣ
 ΤΟΥ ΑΝΑΞΑΝΔΡΙΔΑ ΜΗΝΟΣ
 ΠΟΙΤ
 .... ΠΡΩΤΑΝ ΕΞΑΜΗΝΟΝ ΠΑ
 5 Τ]ΡΩΝΟΣ
 ΤΟΥ
 ΑΠΕΔΟΤΟ ΤΙΜΟΚΡΑΤΗΣ Ε
 ΤΕ ΤΩΙΑ ΠΟΛΛΩΝΙ
 Π]ΥΘΙΩΙΣ ΩΜΑ ΑΝΔΡΕΙΟΝ ΟΙ
 10 ΟΣ ΤΟΓΕΝΟΣ ΣΥΡΟΣ
 ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΜΝΑΝ ΤΡΙΩΝ
 ΤΙΜΑΝ ΕΧΕΙ ΠΑΣΑΝ

α. ΝΤΑ ΕΠΙ
 ΡΑΝΙ ΚΑΙ
 ΣΚΑΙ ΑΝΕΦΑΠΤ
 ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΝΙΚΟ
 5 ΣΤΡΑΤΟΣ ΑΙΑΚΙΔΑ Α
 ΥΚΑΙ ΟΠΡΟΣ ΤΑΤΑΣ ΝΙ
 ΒΥΛΟΣ ΛΛΙΑΔΑ ΠΟΛΥΤ
 Ϊ ΤΩΝ ΚΛΕΩΝΟΣ ΦΙΛΙΣ
 β. ΝΤΟΣ ΚΛΕΟΜΑΝΤΙΟΣ ΜΗΝΟΣ
 ΥΣΑΡΑ ΠΕΙΩΝ ΤΟ ΕΜΜ. ΙΔΕΛ
 ΥΙΟΥ ΑΥΤΩΝ ΤΙΜΟΘΕΩΝΟΣ ΤΩ
 ΟΝΩΝ ΟΥ ΑΘΕΟΞΕΝΟΣ...
 5 ΑΙΩΤΗΡ ΚΑΙ ΑΤΟΥ ΕΠΟΥΟΥ
 ΣΙΣ ΩΒΕΒΑΙ ΡΕΣΟ
 Π

XXXVII.

a.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΔΕΛΦΟΙΣ ΔΑΜΩΝΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΑ
ΡΧΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΔΥΣ ΠΟΙΤΡΠΙΟΥ - - -

b.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΔΑΜΩΝΟΣ ΤΟΥ ΞΕΝΟΣ ΤΡΑΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΘΕΥ
ΞΕΝΙΟΥ - - - - -

c.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΞΕΝΟΚΡΙΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΘΕΟΞΕ
ΝΙΟΥ - - - - -

d.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΔΑΜΟΣ ΤΡΑΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΘΕΟΞΕΝΙΟΥ
ΕΠΙΤΟΙΣ ΔΕ ΑΠΕΔΟΤΟ - - - - -

e.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΞΕΝΟΚΡΙΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΔΑΙΔΑ
ΦΟΡΙΟΥ ΑΠΕΔΟΤΟ - - - - -

XXXVIII.

ΤΟΥΣ ΩΣΙΚΡΑΤΟΥΣ
ΚΑΙ Τ. ΖΕΖΕΔΟΞΕ ΠΡΟΓΕΓΡΑΜ
ΜΕΝΩΝ ΘΕΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΒΑΣΤΟΥ ΤΡΑΓΙΑΝΟΥ
ΚΑΙ ΣΑΡΟΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΜΗΘΕΝΙΜΘΕΝ ΠΟ
5 ΟΗΚΟΥΣ ΑΚΠΑΡΧΜΕΝΑΣΑ . . . . ΟΝΤΗΣ ΖΟΗΣ
ΧΡΟΝΟΝ Α. ΟΑ. ΚΛΗΤΩΣ ΕΝΕΙ. Ο . . . ΔΠΑΝΤΙΚΡΙ
ΤΩ ΚΑΙ Χ. . Τ. ΔΙΚΑΙΟΝ . . ΤΗΦ . . . . ΟΥΤΗΝ
ΒΟΥΛΗΣΙΝ ΕΙΔΕΤΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΥ ΣΩ
ΜΑΤΟΣ . . . . ΤΟ ΑΠΟΤΕΙΣ ΑΤΩ ΤΟΙΣ ΠΡΟΓΕ
10 ΓΡΑΜΜΕΝΟΙΣ ΘΕΟΙΣ ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΜΝΑΣΤΡΙΑΚΟΝΤΑ
. . ΤΟ Μ. ΝΗΜ. ΣΟΝ ΩΝ ΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕ
ΝΩΝ ΘΕΩΝ ΤΟ ΔΕ ΗΜΙΣΟΝ ΤΟΥ ΠΡΟΣΤΑΝΤΟΣ ΑΥΤΑΣ
ΕΞΕΣΤΩ ΔΕ ΠΡΟΣΤΗΝ . . . ΝΩ ΘΕΛΟΝΤΙ ΜΑΡ
ΤΥΡΕΣ ΟΙ ΘΕΟΙ

XXXIX.

- Τ.ΧΑΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΝΙΚΑΝΔ . . . . .
 . . . . ΟΝΤΟΣ ΔΕ ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΕΠ . . . . .
 Μ]ΟΙ ΕΚ ΚΛΗΣΙΑΙΑ ΦΙΗΤΙΑΣ ΩΠΟΔΩΡ[ΟΣ . . .
 ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΣΥΝΕΥΔΟΚΕΟΝΤΟΣ Κ . . . . .
 5 ΜΗ ΞΕΣΤΩ ΔΕ ΚΑΤΑ ΔΟΥΛΙΞΑΣΘΑΙ . . . . .
 ΔΩΡΩΙ ΜΗΤΕ ΑΛΛΩΙ ΜΗΘΕΝΙ ΜΗΤΕ Κ . . . . .
 ΤΕΙΣ ΑΤΩ ΚΑΤΑ ΔΟΥΛΙΣ ΜΕΝΟΣ ΑΥΤΟ
 ΪΩΙΑΣ ΚΛΑΠΙΩΙΚΑΙ ΟΜΟΙΩΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ
 ΘΩΣ ΑΝ ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΥ ΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΟΙ
 10 ΑΣ ΚΛΑΠΙΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ ΘΘΕΛΩΝ ΕΠΙΤ . . . . .
 ΟΣ ΩΝ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΕΥΚΛΕΙΔΑΣ ΠΥ
 . ΟΤΥΧΑΝ ΑΓΑΘΑΝ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΠΟ
 ΩΣΙΟΝ ΑΓΥΛΟΣ ΔΙΟΚΛΕΙΑΝ ΚΑΙ ΤΑΝ ΟΥΕ
 ΜΩ ΕΚ ΚΛΗΣΙΑΤΩΝ ΣΥΝΕΔΡΩΝ ΓΡΑΜΜΑ
 15 ΕΠΕΙΚΑΤΕ ΒΑΛΟΝΤΑ ΛΥΤΡΑ ΕΚ ΤΩΝ ΠΟΛΕ
 ΤΟΣ ΤΟΥ ΑΣ ΚΛΑΠΙΟΥ ΘΕΥΚΡΙΝΕΟΣ ΤΟΥ Ο.Ω
 ΑΝ ΜΗ ΔΕ ΚΑΛΛΙΔΑΜΗΤΕ ΑΥΤΩ ΪΕΥΞΕΙΜΗΔ
 ΤΕΛΥ. ΕΑΣΕ ΑΥΤΑΣ ΜΗΔΕΤΑΙ ΑΥΤΑΝ ΥΠΑ
 ΤΕΙΣ ΑΤΩ ΚΑΤΑ ΔΟΥΛΙΣ ΜΕΝΟΣ ΑΡΓΥΡΙΟ
 20 ΟΜΟΙΩΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑΙΕΟΝΤΩΣ ΑΝΚΑΙ ΕΓΔ
 ΧΟΙΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΡΕΥΣΤΟΥ ΑΣ ΚΛΑΠΙΟΥ
 ΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΩΝ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΛΥΣΕΑΣ ΕΙΦΙΚΚΑΣΥ
 ΟΣ ΤΥΧΑΝ ΑΓΑΘΑΝ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΝΙΚΩΝΟΣ
 ΝΟΣ ΤΡΙΤΙΟΥ ΕΝ ΕΝΝΟΜΩ ΕΚ ΚΛΗΣΙΑΤΟ
 25 ΜΕΙΝΑΣΑΝ ΔΙΩΝΙΑ ΧΡΙΚΑΤΩ ΗΔΙΩΝ ΜΗ
 ΣΙΑΝ ΑΛΛΑ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΕΣΤΩ ΚΑΙ ΑΝΕΠΑΦΟΣ ΔΙΟΝ
 ΟΘΙΡΟΝ ΤΩ ΑΣ ΚΛΑΠΙΩ ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΤΑΛΑΝ
 ΑΡΧΟΝΤΕΣ ΟΙΑ ΕΙ . . ΝΑΡΧΟΙΟΝΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΡΕΥΣΤΟΥ
 ΕΠΙΤΙΜΙΟΥ Τ.ΔΕ ΣΤΩ ΠΟΘΙΕΡΟΝΤΟΥ
 30 ΑΡΙΣΤΟΤΙΜΟΥ
 ΑΓΑΘΑΙ ΤΥΧΑΙ ΝΤΟΣ ΝΙΚΩΝΟΣ
 Ε]Ν ΕΝΝΟΜΩ ΕΚΚ ΤΩΝ ΣΥΝΕΔΡΩΝ
 ΟΚΑΤΑ ΔΟΥΛΙΞΟΜΕΝ . . . . . ΣΣΩΤΗΡΙΝ ΑΡΓΥ
 . ΔΙ ΑΞΕΣΟΣ
 35 ΟΥ ΕΠΙΤΙΜ

XL.

ΕΡΙΣΤΡΑΤΩΝΟΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝ ΔΕΛΦΟΙΣ ΠΥΛΑΙΑΣ ΟΡΩΡΙΝΗΣ
 ΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΟΥΝΤΩΝ ΑΙΤΩΛΩΝ ΒΟΥΘΗΡΑ ΚΑΛΛΙΑΦΡΙΚΩΝΟΣ ΑΛΚΙ
 ΑΔΑΑΡΟΙΚΙΑ ΔΕΛΦΩΝΑΘΑΜΒΟΥΑΜΕΙΝΙΑΦΩΚΕΩΝ ΠΥΛΗΤΟΣ ΚΑΛ
 ΛΙΑΛΟΚΡΩΝ ΦΡΙΚΟΥ ΑΛΓΩΝΙΟΥ ΒΟΙΩΤΩΝ ΔΑΜΟΦΙΛΟΥ ΚΛΕΩΝΔΑΕΥ
 5 Β]ΟΕΩΝΑΜΦΙΚΡΑΤΕΥΣ ΧΑΛΚΙΔΕΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΙΕΡΟΜΝΗΜΟ[ΝΟΣ ΕΡΙ
 ΔΑΥΡΙΩΝ ΛΑΦΥΛΟΥ ΕΡΕΙΔΗ ΕΥΔΟΞΟΣ ΕΡΙΔΟΞΟΥ ΑΡΓΕΙΟΣ ΡΡ[ΟΣ
 ΕΛΘΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΑΣ ΗΓΓΕΙΛΑΤΟ ΤΩ ΙΘΕΩ ΙΕΙ[Σ
 ΤΟ[Ν] ΑΓΩΝΑ ΡΥ[Θ]ΙΟΙΣ ΤΟΝ ΓΥΜΝΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΑΣ ΕΚ ΤΩΝ
 ΙΔΙΩΝ ΑΝΑΛΩΜΑΤΩΝ ΔΩΣΕΙΝ ΑΣΡΙΔΑΣ ΕΡΙΧΑΛΚΟΥΣ ΡΟΙ. . ΛΑ .
 10 ΕΝΔΡΟΜΙΔΑΣ ΔΕ ΚΑΔΕΔΟΧΘΑΙ ΤΟΙΣ ΙΕΡΟΜΝΗΜΟΣΙΔΟΥΝΑΙ
 ΕΥΔΟΞΩΙ ΠΡΟΔΙΚΙΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑΝ ΚΑΙ ΕΡΙ[ΤΙ] ΜΑΝΚΑΘΑ ΚΑΙ ΤΟΙΣ
 ΑΛΛΟΙΣ ΔΙΔΟΝΤΑΙ ΑΙ ΠΡΟΔΙΚΙΑΙ ΑΥΤΩ ΙΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣ ΚΑΙ ΧΡΗ[ΜΑ
 ΣΙ ΤΟΙΣ ΑΥΤΟΥ ΕΡΕΙΔΗ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΕΥΕΡΓΕΤΗ ΚΩΣ ΕΡΙΜΕΛΕ
 ΣΘ[ΑΙ] ΔΕ ΕΥΔΟΞΟΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΚΓΟΝΟΥΣ ΑΕΙ ΕΙΣ ΤΑ ΡΥΘΙΑ ΟΡΩΣ ΛΑΜΠΡΑ[Ι
 15 ΕΙ[ΣΤ]ΟΝ ΑΓΩΝΑ ΠΑΡΑΦΕΡΩΝΤΑΙ ΑΙΑΣΡΙΔΕΣ ΕΡΙΣΦΡΑΓΙΣΑΣ. ΑΙ
 ΔΑ . . ΩΙΚΑΙ ΚΗΡΥΚΕΙΟΝ ΕΡΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΝ ΙΕΡΟΝ ΤΟΥ ΑΓΡΟΛΛΩΝΟΣ
 ΤΟΥ ΡΥΘΙΟΥ ΔΟΥΝΑΙ ΔΕ ΤΟΥΣ ΔΕΛΦΟΥΣ ΕΥΔΟΞΩΙ ΚΑΙ ΘΗΣΑΥΡΟΝ
 ΟΡΟΥΤΑ Ο ΠΛΑΘΗΣΕΙ

ΧLI.

	Θ	Ε	[Ο	Ι

ΕΡΙΔΙΩΝΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΟΥΝΤΩΝΑΙΤΩΛΩΝΛΥΚΩΡΟΥΑΙΑΚΙΔΑ
 ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥΝΙΚΑΝΟΡΟΣΓΑΝΤΑΙΝΕΤΟΥΔΙΩΝΟΣΑΛΚΙΔΑΜΟΥΑΓΕΜΑΧΟΥ
 ΝΙΚΙΑΕΧΧΙΟΥΓΑ.ΝΩΝΟΣΔΕΛΦΩΝΕΧΕΚΡΑΤΙΔΑΝΙΚΑΙΔΑΒΟΙΩΤΩΝΕΥΠΟΛΕ[ΜΟΥ
 5 ΕΛ]ΛΑΝΙΚΟΥΦΩΚΕΩΝΑΡΧΙΔΑΜΟΥΕΔΟΞΕΤΟΙΣΙΕΡΟΜΝΗΜΟ[ΣΙΚ]ΑΙΤΟΙ[Σ]ΑΓΟΡΑΤΡΟΙ[Σ]
 ΕΠΕΙΔΗΚΑΛΛΙΚΛΗΣΙΕΡΟΚΗΡΥ[ΚΕ]ΥΩΝΤΩΙΚΟΙΝΩΙΣΥΝΕΔΡΙΩΙΤΩΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΩΝΔΙΑ[ΤΕ
 ΛΕΙΧΡΕΙΑΣΠΑΡΕΧΟΜΕΝΟΣΤΟΙΣΤΕΙΕΡΟΜΝΗΜΟΣΙΚΑΙΤΟΙΣΑΜΦΙΚΤΥΟΣΙΚΑΙΤΟΙΣΑΛ
 ΛΟΙΣΕ]ΛΛΗΣΙΝΑΠΑΣΙΝΑΝΕΓΚΛΗΤΩΣΕΔΟΞΕΤΟΙΣΙΕΡΟΜΝΗΜΟΣΙΝΕΓΓΑΙΝΕΣΑΙΤΕΚΑΛΛΙ
 Κ]ΛΗΚΑΛΛΙΚΛΕΟΣΑΘΗΝΑΙΟΝΟΙΚΟΥΝΤΑΕΝΑΙΤΩΛΙΑΚΑΙΣΤΕΦΑΝΩΣΑΙΔΑΦΝΗΣΣΤΕΦΑΝ
 10 ΩΤΩΙ]ΤΟΥΘΕΟΥΚΑΙΕΙΝΑΙΑΥΤΩΙΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΠΡΟΞΕΝΙΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΕΙΑΝ
 ΠΡΟΕΔΡΙΑΝΕΜΠΑΣΙΤΟΙΣΑΓΩΣΙΝΟΙΣΤΙΘΕΑΣΙΝΟΙΑΜΦΙΚΤΥΟΝΕΣ

ΧLII.

	Θ	Ε	[Ο]	Ι

ΕΡΙΝΙΚΑΙΔΑΑΡΧΟΝΤΟΣΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΟΥΝΤΩΝΑΙΤΩΛΩΝΣΤΟΜΑΦΥΣΚΙΩΝΟΣΦΙΛΟΔΑΜΟΥΠΟΛΕΜΑΡ
 ΧΟΥΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΣΙΜΥΛΟΥΑΓΗΜΟΝΟΣΣΤΡΑΤΑΓΟΥΣΘΕΝΝΕΟΣΑΜΦΙΚΛΟΥΧΙΟΥΔΕΛΦΩΝΠΡΑΟΧΟΥ
 ΚΛΕΟΜΑΝΤΙΟΣΒΟΙΩΤΩΝΑΝΔΡΟΚΛΕΟΣΑΡΙΣΤΩΝΟΣΦΩΚΕΩΝΝΙΚΑΝΔΡΟΥΕΔΟΞΕΤΟΙΣΙΕΡΟΜΝΗΜΟ
 5 ΣΙΚΑΙΤΟΙΣΑΓΟΡΑΤΡΟΙΣΕΠΕΙΔΗΚΑΛΛΙΚΛΗΣΙΕΡΟΚΗΡΥΚΕΥΩΝΤΩΙΚΟΙΝΩΙΣΥΝΕΔΡΙΩΙΤΩΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΩΝ
 ΔΙΑΤΕΛΕΙΧΡΕΙΑΣΠΑΡΕΧΟΜΕΝΟΣΤΟΙΣΙΕΡΟΜΝΗΜΟΣΙΚΑΙΤΟΙΣΑΜΦΙΚΤΥΟΣΙΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΕΛΛΗΣΙΝ
 ΑΠΑΣΙΝΑΝΕΝΚΛΗΤΩΣΕΔΟΞΕΤΟΙΣΙΕΡΟΜΝΗΜΟΣΙΕΠΑΙΝΕΣΑΙΤΕΚΑΛΛΙΚΛΗΚΑΛΛΙΚΛΕΟΣΑΘΗΝΑΙ
 ΟΝΟΙΚΟΥΝΤΑΕΝΑΙΤΩΛΙΑΚΑΙΣΤΕΦΑΝΩΣΑΙΔΑΦΝΗΣΣΤΕΦΑΝΩΙΠΑΡΑΤΟΥΘΕΟΥΚΑΙΕΙΝΑΙΑΥΤΩΙ
 ΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΠΡΟΔΙΚΙΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΕΙΑΝΚΑΙΠΡΟΕΔΡΙΑΝΕΜΠΑΣΙΤΟΙΣΑΓΩΣΙΝ
 10 ΟΙΣΤΙΘΕΑΣΙΝΟΙΑΜΦΙΚΤΥΟΝΕΣ

XLIII.

ΠΛΕΙΣΤΩΝΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣΠΥΛΑΙΑΣΟΡΩΡΙΝΗΣΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΟΥΝΤΩΝ
 ΤΩΝΠΕΡΙΜΑΧΩΝΑΞΕΝΝΙΑΝΟΙΚΙΑΔΑΝΣΤΡΑΤΑΓΟΝΕΔΩΚΑΝΟΙ
 ΙΕΡΟΜΝΑΜΟΝΕΣΜΕΝΕΚΡΑΤΙ[Δ]ΑΙΜΕΛΕΝΟΙΩΙΛΑΜΙΕΟΙΣΑΥΤΟΙΣΚ
 ΠΡΟΔΙΚΙΑΝΚΑΙΑΣΦΑΛΕΙΑΝΚΑΙΑΣΥΛΙΑΝΚΑΙΑΤΕΛΕΙΑΝΕΡΙΜΕ
 5 ΟΜΕΝΟΙΣΚΑΙ ΑΣ ΕΙΑ ΟΙ.ΤΟΝΚ.ΣΜΟΝΤΑΙΑΘΑΝΑΙ
 ΤΑΙΠΡΟΝΑΙΑΙ

XLIV.

ΑΡΧΟΝΤΟΣΠΛΕΙΣΤΩΝΟΣΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝ
 ΧΟΥΑΡΙΣΤΕΙΔΑΕ[Φ]ΑΡ[Μ]ΟΣΤΟΥ
 ΔΑ..Υ

XLV.

ΕΡΙΚΑΛΛΙΚΛΕΟΣΑΡΧΟΝΤΟΣΠΥΛΑΙΑΣΟΡΩ
 ΡΙΝΗΣΙΕΡΟΜΝΗΜΟΝΟΥΝΤΩΝΑΙΤΩΛΩΝ
 ΝΙΚΙΑΔΑ ΔΟΥΛΕΩΝΟ
 .ΡΙΝΟΛΑΟΥΑΝΤΙΛΕΩΝΟΣ
 5 ΚΑΝΔΡΟΥΔΕΛΦΩΝΔΕΞΙ[ΡΓ]Ο[Υ
 ΦΑΙΑΝΔΡΟΥΓΕΡΜ
 ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝΦ
 ΜΝΑΜΟΝΕΣ.ΕΝΤΟ Σ.ΣΝΕΟΣ
 ΚΤΟΥΑΥΤΩΙΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΠΡΟ[ΔΙΚΙΑΝ]ΚΑΙΑΣΦΑ
 10 ΛΕΙΑΝΚΑΙΑΣΥΛΙΑΝΚΑΙΑΤΕΛΕΙΑΝΠΑΝΤΩΝ
 Κ]ΑΙΣΚΑΝΑΝΕΜΠΥΛΑΙΑΙΤΑΝΠΡΩΤΑΝΥΠΑΡΧΕΙΝ[ΑΥ
 ΤΩΙΕΡΙΜΕΛΩΜΕΝΩΙΚΑΤΑΤΑΣΚΕ..ΟΝΕΡΓΟΝ
 ..ΥΜΟΝ ΤΑΙΑΘΑΝΑΙΑΙΠΡΟΝΑΙΑΙ

XLVI.

Θ Ε Ο Ι
 ΕΔΟΞΕΤΑΙΠΟΛΕΙΤΩΝΔΕΛΦΩΝΕΡΕΙΔΗΕΥΙ
 ΤΥΧΩΝΟΣΤΑΝΑΓΡΑΙΟΣΙΕΡΟΜΝΑΜΟΝΗΣΑΣΕΥΕΡΓΕ
 ΤΑΣΕΓΕΝΕΤΟΤΟΥΙΕΡΟΥΚΑΙΤΑΣΠΟΛΙΟΣΤΑΔΙΚΑΙΑΠΡΑΣ
 ΣΩΝΔΕΔΟΣΘΑΙΑΥΤΩΙΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΠΡΟΞΕΝΙΑΝ
 5 ΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝΕΡΙΤΙΜΑΝΚΑΘΑΠΕΡΔΕΛΦΟΙΣ
 ΠΡΟΕΔΡΙΑΝΕΜΠΑΝΤΕΣΣΙΤΟΙΣΑΓΩΝΕΣΣΙΟΥΣΑΡΟΛΙΣ
 ΑΓΕΙΚΑΙΤΑΑΛΛΑΠΑΝΤΑΘΣΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟCΙΣ
 ΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΚΑΙΠΡΟΞΕΝΟΙΣΑΡΧΟΝΤΟΣΗΡΑΚΛ[ΕΙ
 ΔΑΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝΣΤΡΑΤΩΝΟΣΚΛΕΥΦΑΝΕΥΣ
 10 ΑΘΑΜΒΟΥΑΙΝΗΣΙΔΑ

XLVII.

Ο

ΛΙΟΜΩΙΑΡΧΙΠΟΛΙΟΣ
ΙΟΙΣΑΥΤΟΙΣΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΠΡΟΞ
ΑΝΠΡΟΕΔΡΙΑΝΠΡΟΔΙ
ΕΛΕΙΑΝΠΑΝΤΩΝΚΑΙ
5 ΟΣΑΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕ
ΤΑΙΣΑΡΧΟΝΤΟΣΘΕΣΣΑΛΟΥΒΟΥΛΕΥΟΝΤ.
ΑΓΑΘΩΝΟΣΚΡ[Ι]ΤΩΝΟΣ.ΙΣΤΟΚΡΑΤΕΥΣ

XLVIII.

ΔΕΛΦΟΙΕΔΩΚΑΝΛΥΚΟΦΡΟΝΙΠΟΛΥΑΡΧΟΥΝ[Α]Ξ[ΙΩ
ΑΥΤΩΙΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΠΡΟΞΕΝΙΑΝΕΥΕΡΓΕΣΙΑΝΠΡΟ
ΜΑΝΤΕΙΑΝΠΡΟΕΔΡΙΑΝΠΡΟΔΙΚΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΕΙ
ΑΝΠΑΝΤΩΝΚΑΙΤΑΛΛΑΟΣΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕ
5 ΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΑΡΧΟΝΤΟΣΠΛΕΙΣΤ
ΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝΑΡΙΣΤΟΜΑΧΟΥ..Α
ΔΑΣΤΡΑΤΩΝΟΣΛΥΣΙΑΔΑ

XLIX.

ΔΕΛΦΟΙΕΔΩΚΑΝΜΟΛΥΚΚΩΙΑΜΕΝΕΛΘ.Ι.Α
ΕΓΛΑΡΙΣΑΣΚΑΙΤΟΙΣΥ ΟΙΣΑΜΕΝΕΛΑΔΑ
ΤΙΑΣΑΝΔΡΩΙΚΑΙΑΥΤΟΙΣΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΠΡΟΞΕΝΙ
ΑΝΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝΠΡΟΕΔΙΑΝΠΡΟΔΙΚΙΑΝΠΟΤΙΔΕ
5 ΦΟΥΣΑΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΕΙΑΝΠΑΝΤΩΝΚΑΙ
ΟΣΑΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕ

L.

ΔΕΛΦΟΙΕΔΩΚΑΝΠΟΛΕΜΑΙΝΕΤΩΙΠΟΛΕ
ΜΑΙΝΕΤΟΥΜΕΛΙΤΑΙΕΙΑΥΤΩΙΚΑΙ[ΕΚ]ΓΟΝΟΙ[Σ
ΠΡΟΞΕΝΙΑΝ

LI.

ΔΕΛΦΟΙ ΕΔΩΚΑΝ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΩ ΙΑΓΗΜΟΝΙ . . . ΦΟΙΜΕΝΥΛ . ΩΙ ΑΛΑΒΑΝ ΔΕΙΚΑΙ
ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΟΙΣ ΠΡΟΞΕΝΙΑΝ ΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝ ΠΡΟΕΔΡΙΑΝ ΠΡΟΔΙΚΙΑΝ ΑΣΥΛΙΑΝ
ΑΤΕΛΕΙΑΝ ΠΑΝΤΩΝ ΚΑΙ ΤΑΛΛΑΟΣΑ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΠΡΟΞΕΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ
ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΡ . ΕΛΑΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝ ΚΑΛΛΙΚΛΕΟΥΣ ΑΡΙΣΤΟΜΑΧΟΥ ΝΙΚΟΔΩΡΟΥ

LII.

Θ Ε

ΞΑΝΘΙΠΠΩΙ

ΔΕΛΦΟΙ ΕΔΩΚΑΝ ΠΟΣΕΙΔΩΝΙ Ω ΗΡΑΚΛΕΙ ΟΔΩΡΩ ΙΑ ΠΟΛΛΟΔΩΡΩ Ι ΚΑΛΑΝΙΚΟΥ ΑΜΦΙΠΟΛΙ
ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΟΙΣ ΠΡΟΞΕΝΙΑΝ ΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝ ΠΡΟΕΔΡΙΑΝ ΠΡΟΔΙΚΙΑΝ ΑΣΥΛΙΑΝ
ΑΤΕΛΕΙΑΝ ΠΑΝΤΩΝ ΚΑΙ ΤΑΛΛΑΟΣΑ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΠΡΟΞΕΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ
5 ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΞΕΝΟΧΑΡΕΥΣ ΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝ ΚΡΙΤΩΝΟΣ ΠΛΕΙΣΤΩΝΟΣ ΚΛΕΥΦΑΝΕΥΣ

LIII.

Θ Ε Ο Ι

ΔΕΛΦΟΙ ΕΔΩΚΑΝ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗ Ι ΓΟΡΓΙΟΥ ΦΟΙΝΙΚΙΑΥΤΩ Ι ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΟΙΣ ΠΡΟΞΕΝΙΑΝ
ΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝ ΠΡΟΕΔΡΙΑΝ ΠΡΟΔΙΚΙΑΝ ΑΣΥΛΙΑΝ ΑΤΕΛΕΙΑΝ ΠΑΝΤΩΝ ΚΑΙ ΤΑΛΛΑ
ΟΣΑ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΠΡΟΞΕΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΞΕΝΟΧΑΡΕΥΣ
5 ΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝ ΚΡΙΤΩΝΟΣ ΠΛΕΙΣΤΩΝΟΣ ΚΛΕΥΦΑΝΕΥΣ

LIV.

ΔΕΛΦΟΙ ΕΔΩΚΑΝ ΤΕΛΕΣ . ΝΙΚΑΡΙΩΝΟΣ ΑΙΤΩΛΩ Ι ΑΥΤΩ Ι ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΟΙΣ ΠΡΟΞΕΝΙΑΝ
ΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝ ΠΡΟΕΔΡΙΑΝ ΠΡΟΔΙΚΙΑΝ ΑΣΥΛΙΑΝ ΑΤΕΛΕΙΑΝ ΠΑΝΤΩΝ ΚΑΙ ΤΑΛΛΑ
ΟΣΑ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΠΡΟΞΕΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΞΕΝΟΧΑΡΕΥΣ
ΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝ ΚΡΙΤΩΝΟΣ ΠΛΕΙΣΤΩΝΟΣ ΚΛΕΥΦΑΝΕΥΣ

LV.

Θ

Ο

ΔΕΛΦΟΙΕΔΩΚΑΝΛΥΑΝΔΡΩΙΟΝΥΜΑΚΛΕΙΑΝΑΞΙΑ .
 ΑΙΓΙΝΑΤΑΙΣΑΥΤΟΙΣΚΑΙΕΓΓΟΝΟΙΣΠΡΟΞΕΝΙΑΝΠΡΟ
 ΜΑΝΤΕΙΑΝΠΡΟΕΔΡΙΑΝΠΡΟΔΙΚΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΕΙ
 5 ΑΝΡΑΝΤΩΝΚΑΙΤΑΛΛΑΟΣΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕ
 ΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΑΡΧΟΝΤΟΣΕΥ[Κ]ΛΕΟΥΣΒΟΥ
 ΛΕΥΟΝΤΩΝΑΓΗΤΟΡΟΣΞΕΝΟΔΩΡΟΥΘΡΑΣΥΜΑΧΟΥ
 ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑ

LVI.

Θ

Ε

Ο

ΔΕΛΦΟΙΕΔΩΚΑΝΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑ[ΝΑΛΕ
 ΞΑΝΔΡΕΙΕΥΣΙΤΟΙΣΑΓΓΑΙΓΥΡΤΟΥΒΑΣΙ
 ΟΝΤΟΣΡΤΟΛΕΜΑΙΟΥΤΟΥΡΤΟΛΕΜΑΙΟΥΒΑ . .
 5 ΛΕΩΣΑΡΧΟΝΤΟΣΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝ
 ΧΑΡΙΞΕΝΟΥΞΕΝΩΝΟΣΘΕΥΔΩΡΙΔΑ

LVII.

Θ

Ε

Ο

Ι

ΔΕΛΦΟΙΕΔΩΚΑΝΕΥΒΙΩΙΑΛΥΠΟΥΛΟΚΡΩΙΕΓΛΑΡΥΜΝΑΣ
 ΑΥΤΩΙΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΠΡΟΞΕΝΙΑΝΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝΠΡΟ
 Ε[ΔΡΙΑ]ΝΠΡΟΔΙΚΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΕΙΑΝΡΑΝΤΩΝ
 5 ΚΑΙΤΑ[ΑΛΛΑΟΣΑ]ΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣΚΑΙ
 ΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΑΡΧΟΝΤΟΣΑΡΧΙΑΔΑΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝ
 ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑΑΡΧΙΔΑΜΟΥΔΑΜΩΝΟΣ

LVIII.

Θ

Ε

Ο

Ι

ΔΕΛΦΟΙΕΔΩΚΑΝΔΗΜΗΤΡΙΩΙΑΜΥΝΤΑΙ
 ΦΙΛΩΝΟΣΣΑΜΙΟΙΣΑΥΤΟΙΣΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣ
 ΠΡΟΞΕΝΙΑΝΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝΠΡΟΕΔΡΙΑΝΠΡΟ
 5 ΔΙΚΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΙΑΝΡΑΝΤΩΝΚΑΙ
 ΤΑΛΛΑΟΣΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣ
 ΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΑΡΧΟΝΤΟΣΘΕΣΣΑΛΟ[Υ
 ΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝ ΑΓΑΘΩΝΟΣΚΡΙΤΩΝΟΣ
 ΑΜΥΝΤΑ

LIX.

Θ

Ε

Ο

Ι

ΔΕΛΦΟΙΕΔΩΚΑΝΡΛΕΙΣΤΑΙΝΩΡΙΥΣΙΑΔΑΑΙΤΩΛΩΙΑΥΤΩΙΚΑΙΕΚΓ[Ο
 ΝΟΙΣΠΡΟΞΕΝΙΑΝΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝΠΡΟΕΔΡΙΑΝΠΡΟΔΙΚΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝ
 ΑΤΕΛΕΙΑΝΡΑΝΤΩΝΚΑΙΤΑΛΛΑΟΣΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣ
 5 ΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΑΜΒΟΥΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑ
 ΔΑΜΩΝΟΣΡΛΕΙΣΤΩΝΟΣ

LX.

Ο Ε Ο Ι

ΔΕΛΦΟΙΕΔΩΚΑΝΚΑΛΛΙΚΛΕΙΚΑΛΛΙΚΛΕΟΥΣΑΘΗΝΑΙΩΙΟΙΚΟΥΝΤΙΕ
ΝΑΙΤΩΛΙΑΙΙΕΡΟΚΗΡΥΚΙΤΩΝΙΕΡΟΜΝΑΜΟΝΩΝΚΑΙΤΩΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΩΝ
ΑΥΤΩΙΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΠΡΟΞΕΝΙΑΝΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝΠΡΟΕΔΡΙΑΝΠΡΟ
5 ΔΙΚΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΕΙΑΝΠΑΝΤΩΝΚΑΙΤΑΑΛΛΑΟΣΑΚΑΙ
ΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΑΡΧΟΝΤΟΣΔΙΩ
ΝΟΣΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝΕΧΕΚΡΑΤΙΔΑΞΕΝΩΝΟΣΕΥΙΡΡΟΥ

LXI.

ΔΕΛΦΟΙΕΔΩΚΑΝΝΙΚΑΝΔΡΩΙΝΙΚΑΝΔΡΟΥ
ΣΚΑΡΦΕΙΑΥΤΩΙΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΠΡΟΞΕΝΙΑΝ
ΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝΠΡΟΕΔΡΙΑΝΠΡΟΔΙΚΙΑΝ
ΑΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΕΙΑΝΠΑΝΤΩΝΚΑΙΤΑΛΛΑ
5 ΟΣΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡ
ΓΕΤΑΙΣΑΡΧΟΝΤΟΣΕΥΚΛΕΟΣΒΟΥΛΕΥ
ΟΝΤΩΝΞΕΝΟΔΟΚΟΥΘΡΑΣΥΜΑΧΟΥ
ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑ

LXII.

Ο Ε Ο Ι

ΔΕΛΦΟΙΕΔΟΚΑΝ[Κ]ΛΕΥΜΕΝΕΙΚΡΕΤΟΩΝΟΣΚΟΤΤΑΕΙΑΥΤΩΙΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΠΡΟΞΕΝΙΑΝΠΡΟ[ΜΑΝ
ΤΕΙΑΝΠΡΟΕΔΡΙΑΝΠΡΟΔΙΚΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΕΙΑΝΚΑΙΤΑΑΛΛΑΟΣΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡ[Ο
ΞΕΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΑΡΧΟΝΤΟΣΘΕΣΣΑΛΟΥΚΡΙΤΩΝΟΣΑΓΑΘΩΝΟΣΙΑΤΑΔΑ

LXIII.

Ο Ε Ο Ι

ΔΕΛΦΟΙΕΔΩΚΑΝΑΜΦΙΛΟΧΩΙΠΟΛΥΙΔΟΥΘΕΣΣΑΛΩΙΕΚΓΥΡΤΩΝΟΣΑΥΤΩΙΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣ
ΜΑΝΤΕΙΑΝΠΡΟΕΔΡΙΑΝΠΡΟΔΙΚΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΕΙΑΝΠΑΝΤΩΝΚΑΙΤΑΑΛΛΑΟΣΑ
ΠΡΟΞΕΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΑΡΧΟΝΤΟΣΕΥΚΛΕΟΣΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝΞΕΝ[Ο]ΔΟΚΟΥ
5 ΜΕΝΗΤΟΣΚΑΤΑΤΑΥΤΑΔΕΚΑΙΤΩΙΑΔΕΛΦΩΙΑΜΥΘΑΟΝΙ

LXIV.

ΔΕΛ]ΦΟΙΑΝΕΝΕΩΣΑΝ ΤΑΝΠΑΤΡΙΟΝΠΡΟΞΕΝΙΑΝΚΑΙ
ΘΕΑΡΟΔΟΚΙΑΝΤΕΛΕΣΙΑΙΣΤΡΑΤΩΝΟΣΟΙΣΥΜΑΙΩΙΚΑΙΕΔΩ
ΚΑΝΑΥΤΩΙΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΠΡΟΞΕΝΙΑΝΘΕΑΡΟΔΟΚΙΑΝ
ΕΥΕΡΓΕ]ΤΑΙΕΟΝΤΙΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝΠΡΟΕΔΡΙΑΝΠΡΟΔΙ
5 ΚΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΕΙΑΝΠΑΝΤΩΝΚΑΙΤΑΛΛΑΟΣΑΚΑΙ
ΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣΑΡΧΟΝΤΟΣΝΙΚΟΔΑΜΟΥΒΟΥΛΕΥ
ΟΝΤΩΝΑΜΥΝΤΑΚΛΕΟΤΙΜΟΥΕΤΥΜΩΝΔΑΑΜΥΝΤΑ

LXV.

ΔΕΛΦΟΙΕΔΩ]ΚΑΝ. . . ΑΚΡΑΤΕ[ΙΑ]ΓΟΡΑΚΛΕΟΣΡΟΔΙΟ
ΠΡΟΞΕΝΙΑΝΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝ
ΠΡΟ]ΔΙΚΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝΤΕΛΕΙΑΝΠΑΝΤΩΝ
ΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ

LXVI.

ΔΕΛΦΟΙΕΔΩΚΑΝΠΥΘΟΚΛΕΙΡΙΣΤ
ΑΥΤΩΙΚΑΙΕΚΓΟΝΟΙΣΠΡΟΞΕΝΙΑΝ[ΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝ
ΠΡΟΕΔΡΙΑΝΠΡΟΔΙΚΙΑΝΑΣΥΛΙΑΝΑΤΕΛΕΙΑΝΠΑΝ
ΤΩΝΚΑΙΤΑΛΛΑΟΣΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΡΟΞΕΝΟΙΣ
5 ΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣΑΡΧΟΝΤΟΣΘΕΣΣΑΛΟΥΒΟΥΛΕΥΟΝ[ΤΩΝ
ΑΓΝΙΑΕΥΚΛΕΟΣΠΑΡΝΑΣΣΙΟΥΑΡΙΣΤΑΡΧΙΔΑ

LXVII.

ΚΑΙΘΑΡΧΙΕΡΕΥΣΤΩΝΣ
ΝΚΑΙΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣΤΟΥΚΟΙΝΟΥΤΩΝΑΜΦΙ
ΝΩΝ. ΑΙΑΡΧΩΝΤΗΣΙΕΡΑΣΑΚΤΙΑΚΗΣΒΟΥΛΗΣΤΙΒΚΛΑΥΔ
ΥΙΟΣΠΟΛΕΩΣΚΛΕΟΜΑΧΟΣΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΚΑΙΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ
5 ΝΕΙΚΟΠΟΛΕΙΤΗΣΤΟΑΝΑΛΗΜΜΑΤΟΤΕΕΣΩΤΟΥΠΟΤΟΥΣ
ΑΝΔΡΙΑΝΤΑΣΚΑΙΤΟΕΖΩΘΕΝΕΠΟΙΗΣΑΝΕΚΤΩΝΤΟΥΠΥ
ΘΙΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣΤΟΚΩΝΚΑΙΠΡΟΣΟΔΩΝ

LXVIII.

ΕΔΟΞΕΝΤΗΒΟΥΛΗΚΑΙΤΩΙΔΗΜΩΙΣΤΡΑ[ΤΗ]ΓΩΝΠΡΥΤΑΝΕΩΝΕΞΕΤΑΣΤΩΝΓΝΩΜΗΕΡΕΙΔΗ
 ΝΕΟΡΤΟΛΕΜΟΣΦΥΣΚΟΥΑΙΤΩΛΟΣΠΡΟΞΕΝΟΣΩΝΚΑΙΠΟΛΙΤΗΣΗΜΩΝΠΑΡΑΓΙΝΟΜΕΝ[ΩΝ]ΕΙΣΘΕΡ
 ΜΟΥΛΑΣΤΩΝΠΡΕΣΒΕΥΤΩΝΠΥΘΑΓΟΡΟΥΕΡΙΚΟΥΡΟΥΛΑΜΠΩΝΟΣΚΑΙΕ. . ΑΝΙΣΑΝΤΩΝ
 ΠΕΡΙΩΝΗΣΑΝΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΙΣΥΝΕΒΟΥΛΕΥΕΝΤΕΚΑΙΣΥΝΕΠΡΑΤΤΕΝΦΙΛΟΤΙΜΩΣ[ΑΗΝ]ΧΡΗΣΙΜΑ
 5 ΤΗΙΡΟΛΕΙΚΑΙΩΙΕΤΟΔΕΙΝΗΜΑΣΑΡΟΣΤΕΙΛΑΙΠΡΕΣΒΕΙΑΝΠΡΟΣΤΟΚΟΙΝΟΝΤΩΝΑΙΤΩΛΩΝΠΕΡΙΤΗΣΡΟΛΙΟΣ
 ΚΑΙΤΗΣΚΑΤΑΔΙΚΗΣΚΑΙΑΥΤΟΣΕΡΗΓΓΕΙΛΑΤΟΣΥΝΑΝΤΙΑΗΥΕΣΘΑΙΤΩΝΤΗΣΡΟΛΕΩΣΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝΟΓΩΣΟΥΝ
 ΟΔΗΜΟΣΦΑΙΝΗΤΑΙΤΙΜΩΝΤΟΥΣΠΡΟΑΙΡΟΥΜΕΝΟΥΣΕΥΕΡΓΕΤΕΙΝΤΗΝΡΟΛΙΝΗΜΩΝΑΓΑΘΗΤΥΧΗΙ[ΔΕΔΟΧΘΑΙΤΗΙ
 ΒΟΥΛΗΚΑΙΤΩΙΔΗΜΩΙΕΡΑΙΝΕΣΑΙΝΕΟΡΤΟΛΕΜΟΝΦΥΣΚΟΥΚΑΙΣΤΕΦΑΝΩΣΑΙΧΡΥΣΩΙΣΤΕΦΑΝΩΙΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΑ
 ΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣΤΗΣΕΙΣΤΟΝΔΗΜΟΝΟΠΩΣΔΕΚΑΙΤΟΔΕΤΟΥΗΦΙΣΜΑΚΑΙΟΣΤΕΦΑΝΟΣΑΝΑΓΡΑΦΗΣΕΤΑΙΕΙΣΤΗΛΗΝ
 10 ΚΑΙΑΝΑΘΗΣΕΤΑΙΕΝΔΕΛΦΟΙΣΕΝΤΩΙΕΡΩΙΤΟΥΑΡΟΛΛΩΝΟΣΕΡΙΜΕΛΗΘΗΤΩΣΑΝΟΙΠΡΕΣ[ΒΕΥΤΑΙ]ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ
 ΚΑΙΕΡΙΚΟΥΡΟΣΚΑΙΕΡΙΓΡΑΥΑΤΩΣΑΝΟΔΗΜΟΣΟΕΡΥΘΑΙΩΝΤΩΝΕΝΙΩΝΙΑΙΝΕΟΡΤΟΛΕΜΟΝΦΥΣΚΟΥΑΙΤΩΛΟΝ
 ΑΝΑΓΓΕΙΛΑΤΩΣΑΝΔΕΚΑΙΟΙΑΓΩΝΟΘΕΤΑΙΤΟΝΣΤΕΦΑΝΟΝΤΟΙΣΔΙΟΝΥΣΙΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΣΕΛΕΥΚΕΙΟΙΣΤΑΥΤΑΔΕ
 ΕΙΝΑΙΕΙΣΦΥΛΑΚΗΝΤΗΣΡΟΛΕΩΣ

XLIX.

ΕΔΟΞΕΝΤΗΒΟΥΛΗΚΑΙΤΩΙΔΗΜΩΙΣΤΡΑΤΗΓΩΝΠΡΥΤΑΝΕΩΝΕΞΕΤΑΣΤΩΝΓΝΩΜΗΕΡΕΙΔΗΤΙΜΟΚΡΑΤΗΣ
 ΤΙΜΕΟΥΕΡΥΘΑΙΟΣΤΩΝΕΡΙΘΕΡΜΟΥΛΑΙΣΕΝΤΕΤΟΙΣΠΡΟΤΕΡΟΝΧΡΟΝΟΙΣΑΕΙΔΙΑΤΕΛΕΙΤΑΣΥΜΦΕΡΟΝ
 ΤΑ]ΛΕΓΩΝΚΑΙΠΡΑΣΣΩΝΤΗΙΡΟΛΕΙΗΜΩΝΚΑΙ[ΝΥΝ]ΠΑΡΑΓΕΝΟΜΕΝΩΝΠΡΟΣΑΥΤΟΥΣΤΩΝΠΡΕΣΒΕ[ΥΤΩΝ
 ΠΥΘΑΓΟΡΟΥΕΡΙΚΟΥΡΟΥΛΑΜΠΩΝΟΣΑΡΟΔΕΙΧΘΕΙΣΠΡΕΣΒΕΥΤΗΣΥΡΟΤΟΥΔΗΜΟΥΣΥΝΕΠΡΕΣΒΕΥΕΝ
 5 ΚΑΙΣΥΝΕΠΡΑΤΤΕΦΙΛΟΤΙΜΩΣΜΕΤΑΤΟΥΤΩΝΑΗΝΧΡΗΣΙΜΑΤΗΙΡΟΛΕΙΟΓΩΣΟΥΝΚΑΙΟΔΗΜΟΣΦΑΙ
 ΝΗΤΑΙΤΙΜΩΝΤΟΥΣΠΡΟΞΕΝΟΥΣΤΟΥΣΕΥΕΡΓΕΤΕΙΝΤΗΝΡΟΛΙΝΑΓΑΘΗΤΥΧΗΙΔΕΔΟΧΘΑΙΤΗΙΒΟΥΛΗΚΑΙΤΩΙ
 ΔΗΜΩΙΕΡΑΙΝΕΣΑΙΤΙΜΟΚΡΑΤΗ[ΤΙ]ΜΕΟΥΚΑΙΣΤΕΦΑΝΩΣΑΙΧΡΥΣΩΙΣΤΕΦΑΝΩΙΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΕΝΚΑΙΕΥΝΟ[Ι
 ΑΣΤΗΣΕΙΣΤΟΝΔΗΜΟΝΟΠΩΣΔΕΚΑΙΤΟΔΕΤΟΥΗΦΙΣΜΑΚΑΙΟΣΤΕΦΑΝΟΣΕΝΓΡΑ[ΦΗΣΕΤΑΙΕΙ]ΣΣ[ΤΗΛΗΝ
 ΚΑΙΑΝΑΤΕΘΗΣΕΤΑΙΕΝΔΕΛΦΟΙΣΕΣΤΟΙΕΡΟΝΤΟΥΑΡΟΛΛΩΝΟΣΕΡΙΜΕΛΗΘΗΤΩΣΑΝΟΙΠΡΕΣΒΕΥΤΑΙ
 10 ΠΥΘΑΓΟΡΑΣΚΑΙΕΡΙΚΟΥΡΟΣΚΑΙΕΡΙΓΡΑΥΑΤΩΣΑ[ΝΟ]ΔΗΜΟΣΟΕΡΥΘ[Α]ΙΩΝΤΩΝΕΝΙ[ΩΝΙΑ]ΙΤΙΜΟΚΡΑΤΗΝ
 ΤΙΜΕΟΥΕΡΥΘΑΙΟΝΤΩΝΕΡΙΘΕΡΜΟΥΛΑΙΣΑΝΑ. . . ΛΑΤΩΣΑΝΔΕΚΑΙΟΙΑΓΩΝΟΘΕΤΑΙΤΟΝ
 ΣΤΕΦΑΝΟΝΕΝΤΟΙΣ[ΔΙ]Ο[Ν]ΥΣΙΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΣΕΛΕΥΚΕΙΟΙΣΤΑΥΤΑΔΕΕΙΝΑΙΕΙΣΦΥΛΑΚΗΝ
 ΤΗΣΡΟΛΕΩΣ

TITULI LAMIENSES

SECUNDUM APOGRAPHIA IN EPHEMERIDE ARCHAEOLOGICA
ATHENIS EDITA

(vide pag. 14.)

I. (in ephem. 68.)

ΣΤΡΑΤΑΓΕΟΝΤΟΣ ΑΓΑΘΑΝΟΡΟΣ ΤΟΥ . . ΥΔΑΜΑΝΤΟΣ ΓΟΜ
ΦΕΟΣΤΑΜΙΕΥΟΝΤ[ΟΣ Τ
ΑΣ ΠΟΛΙΟΣ ΣΩΣΙΠΑΤΡΟΥ ΔΑΜΩΝΟΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΙ
ΔΕΔΟΚΟΤΟΣ [Ε]Ν[ΤΑ]ΝΣΤΑ]Λ
ΑΝΤΟΥΣ ΔΕΚΑ ΠΕΝΤΕ ΣΤΑΤΗΡΕΣ ΜΗΝΟΣ ΒΩΜΙΟΥ ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΔ[Α
ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ ΚΑΙ ΘΗΒΑΣΤΑΣ ΕΥΚΡΑΤΕΟΣ ΑΓΑΘΩΝ Κ[ΡΙΤ]ΟΒΟΥΛΟΥ ΑΠΕ
ΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΡΙΤΟΒΟΥΛΟΥ ΤΟΥ ΑΜΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΑ[Σ
5 ΤΑΣ ΕΧΕΣΘΕΝΕΟΣ ΧΡΥΤΤΑΙΟΥ ΣΩΣΥΛΟΣ ΠΥΘΩΝΟΣ ΚΑΙ ΑΡΕΣΤΟ
ΚΛΗΣ ΠΥΘΩΝΟΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΙ Τ ΩΝΟΣ ΤΟ
ΑΙΤΙΜΑΧΟΥ ΣΩΣΥΛΟΣ ΣΩΤΕΛΕΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΚΛΗΣ ΜΗΝΑ ΑΠΕ
ΛΕΥΘΕΡΟΙ ΕΥΚΤΑΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤ ΚΑΙ Τ
ΝΟΥΣ ΤΑΣ ΑΝΤΑΝΔΡΟΥ Ρ ΟΠ ΟΣ ΣΘΕΝ
ΣΑΙ Ο ΕΟΣ ΝΟΣ
ΣΩΝΟΣ Φ . . ΜΑΓΟΝ ΝΙΚΗΦΟ[Ρ]ΟΥ ΚΑΙ ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ
ΚΑΛΕΙ ΔΟ
ΛΩΝΙΔΑ ΜΤΟΥ ΛΥΚΟΥ ΚΑΙ ΘΗΒΑΣΤΑΣ ΕΥΚΡΑΤΕΟΣ Π
ΛΝΑΣ
10 ΝΟΣ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ [ΣΩ]ΣΙΠΑΤΡΟΥ ΤΟΥ ΔΑ
ΛΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΑΜΜΙΑΣ ΙΛΛΑΔΑ Α
ΤΙΜΑΣΤΑΣ ΑΣΩΝΟΣ ΙΤΩΝΟΣ

II. (69.)

ΣΤΡΑΤΑΓΕ]ΟΝΤΟΣΙΣΑΓΟΡΑΤΟΥΝΥΣ. ΑΝΔΡΟΥΛΑΡΕΙΣ[ΑΙΟΥΤΑΜΙΕΥΟΝΤΟ
 ΣΔΕΤΑΣ]ΠΟΛΙΟΣΠΥΛΑΔΑΤΟΥΝΙΚΑΣΙ[Β]ΟΥΛΟΥΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟ[ΙΔΕ
 ΔΟΚΟΤΕΣ]ΕΝ[ΤΑ]ΝΣΤΑΛΑΝΤΟΥΣΔΕΚΑΠΤΕΝΤΕΣΤΑΤΗΡΑΣΒΩΜ[Ι
 ΟΥ}. . . . . ΙΦΙΛΩΝΟΣΤΟΥΔΑΜΩΝΟΣΑΡΕΟΥΝΙΚΑΠΟΣΙΣ
 5   ΙΟΥ   ΛΗΝ   Δ   ΟΥΝΙΚΑΣΙΑΣΛΕΟΝΤΟΣΒΙ
           ΚΑΛΑΙΡΩΝΟΣΚΑΙΔΑΜΑΡΧΑΣΤΑΣΑΡΙΣΤΩΝΟ[Σ
           Τ]ΟΥΛΕΟΝΤΟΣΧΡΥΤΤΑΙΟΥΒΑΚΧΙΟΣΒΑΚΧΙΟΥΥΠΟ
           ΤΟΥΤΟΥΑΡΙΣΤΟΝΙΚΟΥΚΑΙΑΡΙΣΤΟΝΙΚΟΥΤΟΥ
           ΤΟΥΙΠΠΟΔΡΟΜΙΟΥΝΙΚΑΝΙΚΩΝΟΣΘΕΟΔΩΡ   ΟΥ
 10   ΕΟΥΑΠΕΛΕΥΘΕΡΑ ΡΑ ΙΟΥΙΣΑΓΟΡΑΣΑΜΩΜΗ
           ΥΛΟΥΤΟΥΠΥΛΑΔΑΚΑΙ[Π]ΥΛΑΔΑΤΟΥΝΙΚΑΣΙΒΟΥ[ΛΟΥ
           ΑΡΧΙΚΛΕΟΣΑΡΧΙΚΛΕΟΣΤΟΥΚΛΕΟΛΑΕΔΟΝΤΟΣ
           ΑΝΔΡΟΥΚΑΙΡΟΥΦΑΣΩΣΑΝΔΡΟΥΠΟΛΕΜΑΡ
           ΡΟΥΚΑΙΚΡΑΤΑΣΤΑΣΩ   ΛΟΥΠΑΝΑΜΟΥ
 15   ΑΤΡΟΥΔΑΜΩΝΟΣΤΟΥΔΗΜΗΤΡΙΟΥΚΑΙΣΩΣΙ
           ΜΩΝΟΣ

III. (71.)

ΣΤΡΑΤΑΓΕΟΝΤΟΣΛΕΟΝΤΟΣ[Τ]ΟΥ
 ΜΙΑΣΚΛΕΩΝΘΕΥΡΩΝΟΣΑΝΕΤΡ/
 ΘΡΙΞΑΛΛΙΟΥΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣΗΛ
 ΔΕΞΩΝΟΣΤΟΥΠΟΛΥΩΝΟΣ
 5 ΜΗΝΟΣΘΡΙΞΑΛΛΙΟΥΑΠΟΛΛΟ
    ΡΩΘΗΥΠΟΣΩΣΙΣΤΡΑΤΟΥΣΩ
    ΘΩΝΟ\   ΜΗΝΟΣΘΡΙ
    ΣΙΟΣ ΗΛΕΥΘΕΡΩΘΗΥΠΟ

IV. (74.)

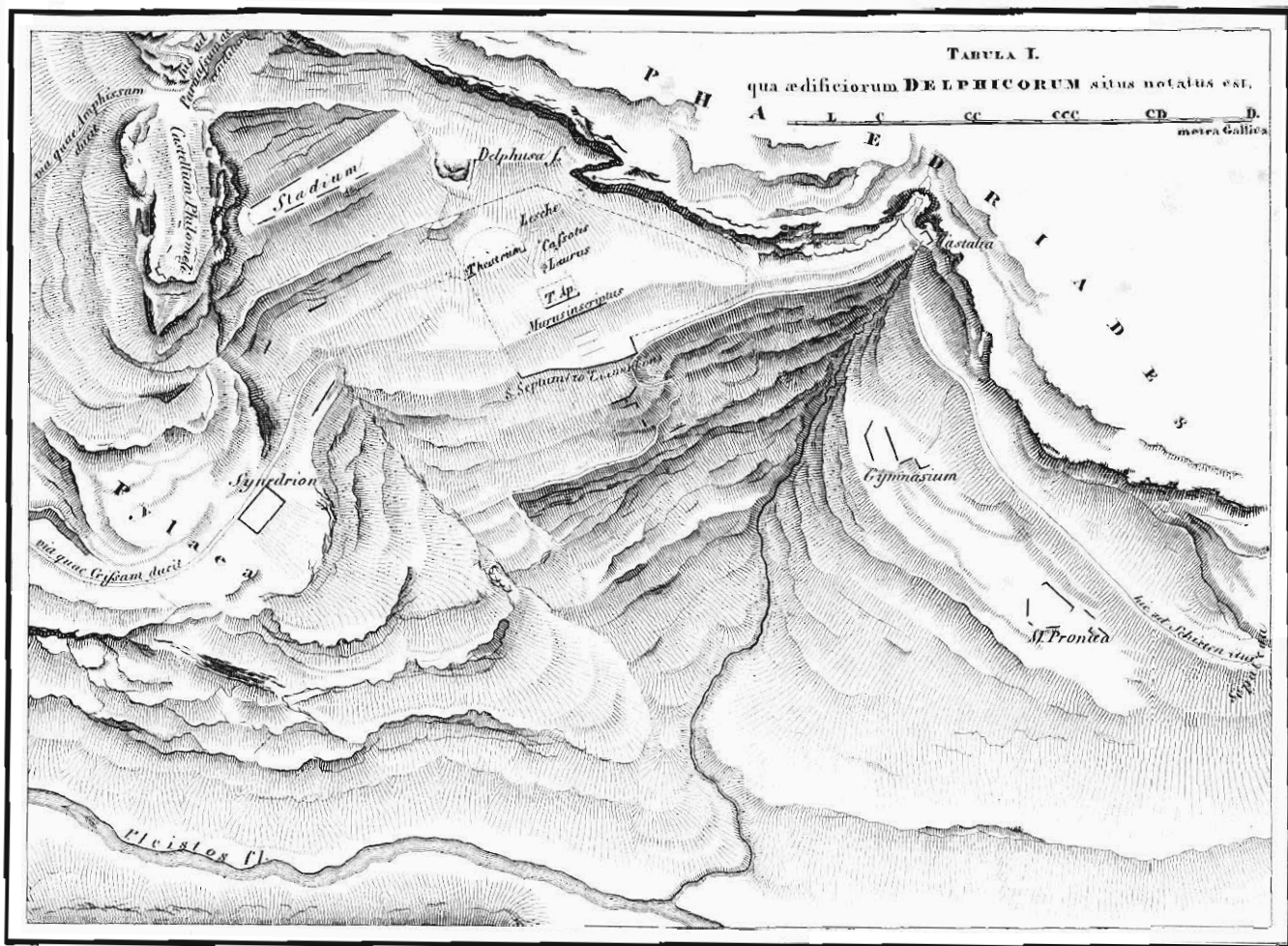
Σ ΝΙΑΑΠΕΛΕΥΘΕΡ[ΟΙ]ΔΕΔΟ[ΚΟΤΕ]ΣΕ[Ν]ΤΑΝ[Π]ΟΛΙΝΤΟΥΣΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΣΤΑΤΗΡΑΣ [Μ]ΗΝΟΣ Ω.ΙΟΣΕΥΚΟΛΙΝΑΣΕΝΩΝΟΣΛΥΣΟΥΣΤΑΣΑΡΙΣΤΟ ΑΤΕΟΣΓΕΥΣΤΟΥΕΙΡΑΝΑ[Κ]ΑΙΜΕ[Ν]ΑΝΔΡΟΣΛΥΚΟΥΣΠΕΡΧΙΔΑΞΛΥΛΛΕΩΝΙ 5 ...ΙΜΩΝΑ ΟΥ Β ΑΛ ΓΛΛΑΤΟΥΔΗΜΗΤΡΙΟΥΤΟΥ ΕΡΙΓ ΕΟΣ Ο .ΑΧΟΥΤΟΥ ΚΑΔΙΩΝΟΣΤΕΙ ΕΝΟΣΙ ΑΕΟΣ ΤΗΣΟ Σ ΩΝΟΣ .ΑΙΟΥΔΙ ΑΙΣΧΡΙΩΝΟΣΤΩΝΑΘΑΝΑΙΟΥΣΩΣ .ΩΝΟΣ ΙΔΩΝΙΗΛ ΝΟΜΟΥΤΟΥΑΛΕΞΩΝΟΣΙ[Σ]ΑΡΓΥΡΟΝΛΕΟΝΤΟΣΙ 10 .... ΟΤ ΚΡΤΩΝΟΣΙΣΤΡΑΤΩΝΟΣΤΟΥΛΕΩΝΟΣΥΟ ΓΡΟΝΟΥΝΙΚΑΝΩΡΝΙΚΑΝΩΡΟΣ .....ΕΟΣΥ ΝΑ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣΛΥΚΟΥΤΟΥ ΟΥΑΩΣΙΟΣΟΥΕΣΔ .....Γ ΙΙ.ΟΥΔΙΟ ΤΟΥΙΚΟΝΙΚΟΥ Α Ω ΣΩΤΗΡΙΔΑΣΑΡΙ ΩΝ 15 ΣΤΕΝΩΝΟΣΤΟΥΜΕΝΝΥΟΣΑ ΩΣΤΑΤΟΥΤΘΕΟΦΙΛΟ ...ΤΟΥΛΥΚΟΥ ΟΥΘΕ[Ο]ΦΙΛΕΟΣΘΕ	ΝΟΣΤΟ

V. (73.)

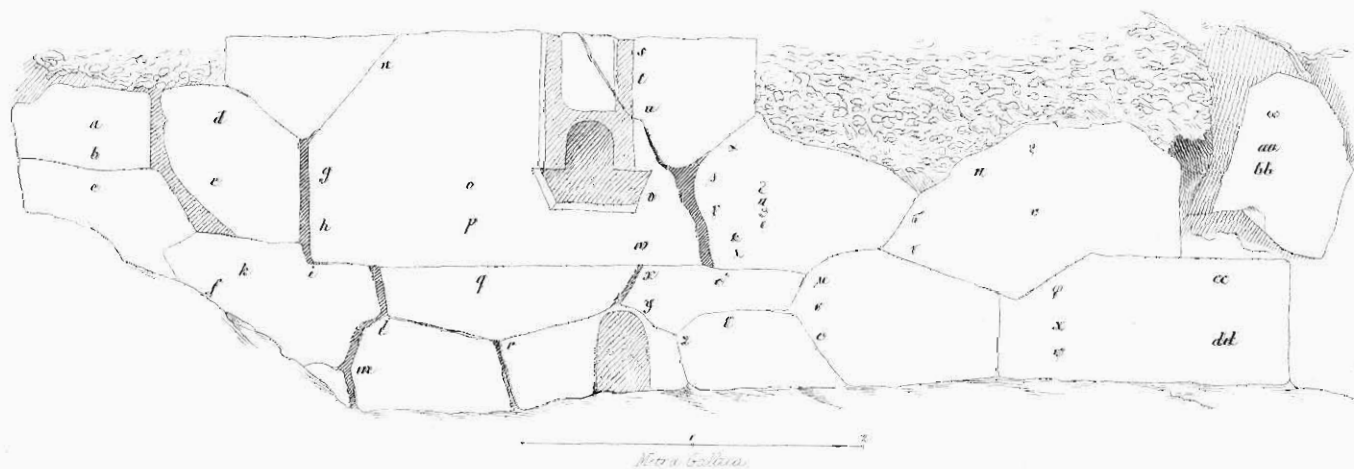
ΕΥΑΜΕΡΙΑ
 ΣΤΟΥΕΡΜΩΝΟ[Σ
 ΑΤΗΣΗΛΕΥ[ΘΕΡΩΘΗ
 ΑΣΤΥΙΛΟΥ ΜΗ[ΝΟΣ
 5 ΤΥΡΙΩΝΗΛΕΥΘΕΡΩ[ΘΗ
 ΤΟΥΞΙΛΩΝΟΣ ΜΗΝΟΣ
 ΣΗΛΕΥΘΕΡΩΘΗΥΠΟΑΡΙΣ
 ΛΕΜΩΝΟΣ ΜΗΝΟΣΙΠΠΟΔ[ΡΟΜΙΟΥ
 ΧΙΩΝΗΛΕΥΘΕΡΩΘΗΥΠΟΛΛ
 10 ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥΜΗΝΟΣ
 ΣΩΗΛΕΥΘΕΡΩΘΗΥΠΟΠΡΟ
 ΝΟΛΑΟΥ ΜΗΝΟΣΑΠΕΛΛΑΙΟΥΣΤΡ
 ΠΟΕΥΚΡΑΤΕΟΣΤΟΥΞΕΝΟΦΩΝ
 ΚΑΤΙΟΥΣΤΡΑΤΟΝΙΚΑΗΛΕΥΘΕΡΩΘΗ
 15 ΤΑΣΧΑΥΡΟΥΣΥΕΥΔΟΚΕΟΣΜΕΙ

VI. (72.)

ΙΟΜΕΛ	ΜΗΝΟΣΛΥΚΕ
ΤΑΣΝΙΚΥ	ΟΥΣΩΣΤΡΑ
ΝΟΣ ΜΗΝΟΣ	20 ΤΟΣΗΛΕΥΘΕ
ΓΕΥΣΤΟΥΔΟΡ	ΡΩΘΗΥΠΟΑΡ
5 ΚΙΩΝΗΛΕΥΘΕ	ΧΩΝΟΣΤΟΥΑ
ΡΩΘΗΥΠΟΛΥ	ΜΕΥΝΩΝΟΣ
ΣΩΝΟΣΤΟΥ	ΑΦΡΟΔΕΙΣΙΑ
ΝΟΥΜΗΝΙΟΥ	25 ΗΛΕΥΘΕΡΩΘΗ
ΜΗΝΟΣΤΕΥ	ΥΠΟΠΟΛΕΜΙ
10 ΤΟΥΟΛΥΜΠΙ	ΤΑΤΟΥΑΝΤΙ
ΑΣΗΛΕΥΘΕΡΩ	ΚΡΑΤΕΟΣ
ΘΗΥΠΟΜΑΧΙ	ΜΗΝΟΣΙΠΠΟ
ΔΑΤΟΥΜΗΛ	30 ΔΡΟΜΙΟΥΣΩΣΙ
ΝΟΣΜΟΣΧΙΩΝ	ΧΑΗΛΕΥΘΕΡΩ
15 ΗΛΕΥΘΕΡΩΘΗ	ΘΗΥΠΟΣΙΜΟ
ΥΠΟΚΡΙΝΕΑ	ΝΟΣΤΟΥΕ
ΤΟΥΜΗΚΩΝΟΣ	

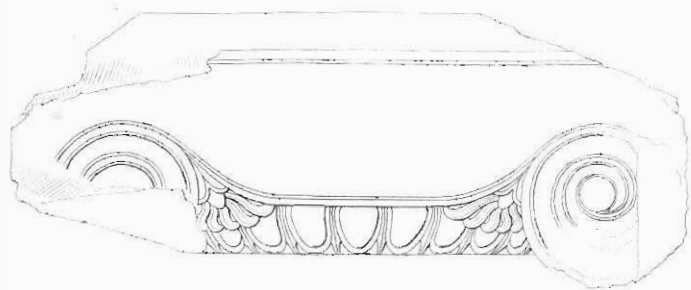

TABULA II.
Facies muri titulis inscripti.

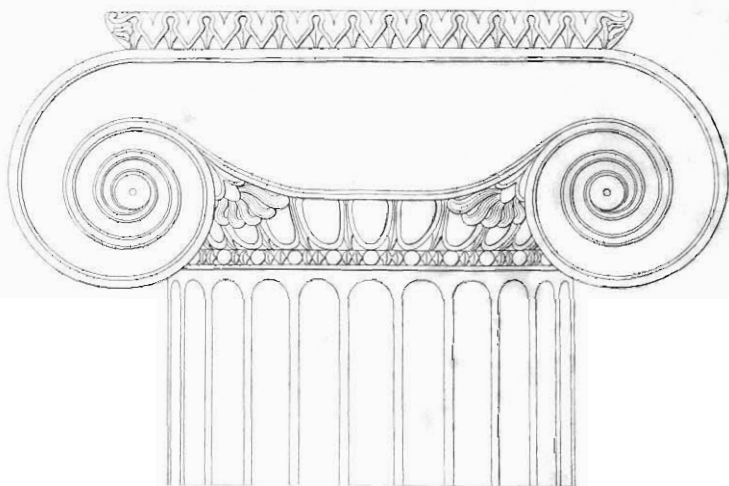

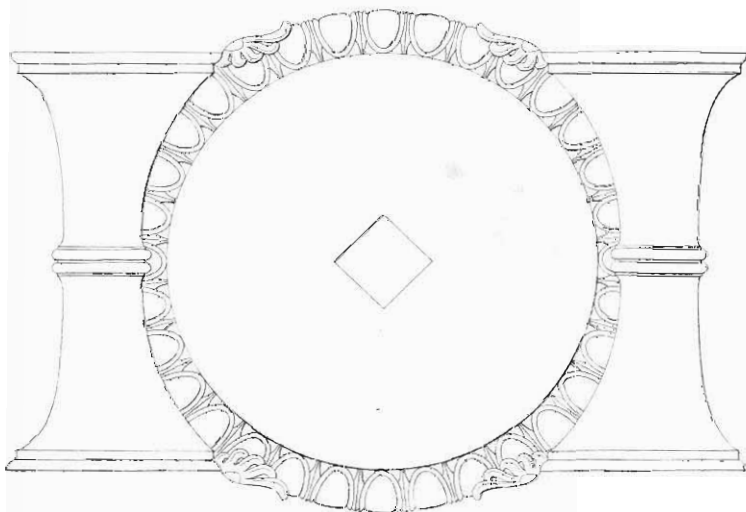
1

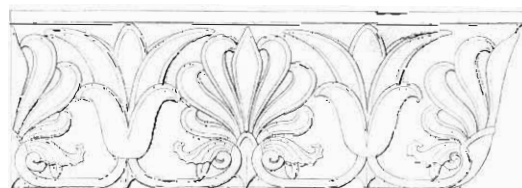
2

3

4

5

6

